

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 321

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 66

11 września 2023

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2023/C 321/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2023/C 321/02

Sprawa C-376/20 P: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 13 lipca 2023 r. – Komisja Europejska/CK Telecoms UK Investments Ltd, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, EE Ltd [Odwołanie – Konkurencja – Rozporządzenie (WE) nr 139/2004 – Kontrola koncentracji przedsiębiorstw – Usługi telekomunikacji ruchomej – Decyzja uznająca koncentrację za niezgodną z rynkiem wewnętrznym – Rynek oligopolistyczny – Znacząca przeszkoda w skutecznej konkurencji – Nieskoordynowane skutki – Standard dowodowy – Zakres uznania, jakim dysponuje Komisja Europejska w kwestiach ekonomicznych – Granice kontroli sądowej – Wytoczne w sprawie koncentracji horyzontalnych – Czynniki istotne dla wykazania znaczącej przeszkody w skutecznej konkurencji – Pojęcia „ważnej siły konkurencyjnej” i „bliskich konkurentów” – Bliskość konkurencji między stronami koncentracji – Analiza ilościowa skutków planowanej koncentracji dla cen – Wzrost efektywności – Przeinaczenie – Zarzut szczegółowy podniesiony z urzędu przez Sąd Unii Europejskiej – Stwierdzenie nieważności]

2

PL

2023/C 321/03	Sprawy połączone C-615/20 i C-671/20, YP i in. (Uchylenie immunitetu sędziowskiego i zawieszenie sędziego w czynnościach służbowych): Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 13 lipca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Polska) – Postępowania karne przeciwko YP i in. (C-615/20), M. M. (C-671/20) [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 19 ust. 1 akapit drugi TUE – Państwo prawne – Skuteczna ochrona prawna w dziedzinach objętych prawem Unii – Niezawisłość sędziowska – Pierwszeństwo prawa Unii – Artykuł 4 ust. 3 TUE – Obowiązek lojalnej współpracy – Uchylenie immunitetu w sprawach karnych i zawieszenie sędziego w czynnościach służbowych orzeczone przez Izbę Dyscyplinarną Sądu Najwyższego (Polska) – Brak niezawisłości i bezstronności tej izby – Zmiana składu orzekającego mającego rozpoznać sprawę powierzoną wcześniej temu sędziemu – Zakazy, pod rygorem nałożenia kar dyscyplinarnych, kwestionowania przez sądy krajowe umocowania sądu, utrudniania jego funkcjonowania lub dokonywania oceny zgodności z prawem lub skuteczności powoływania sędziów lub ich uprawnień do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości – Obowiązek odstąpienia przez sądy, których to dotyczy, i organy mające kompetencje w zakresie wyznaczania i zmiany składów orzekających od stosowania środków w postaci uchylenia immunitetu sędziowskiego i zawieszenia danego sędziego w czynnościach służbowych – Obowiązek odstąpienia przez te sądy i organy od stosowania przepisów krajowych przewidujących wspomniane zakazy]	3
2023/C 321/04	Sprawa C-363/21 i C-364/21, Ferrovienord i in.: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 13 lipca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte dei Conti – Włochy) – Ferrovienord SpA/Istituto Nazionale di Statistica – ISTAT (C-363/21), Federazione Italiana Triathlon/Istituto Nazionale di Statistica – ISTAT, Ministero dell’Economia e delle Finanze (C-364/21) [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 19 ust. 1 akapit drugi TUE – Obowiązek ustanowienia przez państwa członkowskie środków niezbędnych do zapewnienia skutecznej ochrony prawnej w dziedzinach objętych prawem Unii – Polityka gospodarcza – Rozporządzenie (UE) nr 549/2013 – Europejski system rachunków narodowych i regionalnych w Unii Europejskiej (ESA) – Dyrektywa 2011/85/UE – Wymogi dotyczące ram budżetowych w państwach członkowskich – Uregulowanie krajowe ograniczające właściwość sądu do spraw rachunkowych – Zasady skuteczności i równowagi – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej]	4
2023/C 321/05	Sprawa C-426/21, Ocilion IPTV Technologies: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 13 lipca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – Ocilion IPTV Technologies GmbH/Seven.One Entertainment Group GmbH, Puls 4 TV GmbH & Co. KG [Odesłanie prejudycjalne – Własność intelektualna – Prawa autorskie w społeczeństwie informacyjnym – Dyrektywa 2001/29/WE – Artykuł 3 – Prawo do publicznego udostępniania – Artykuł 5 ust. 2 lit. b) – Wyjątek dotyczący „kopii na użytek prywatny” – Dostawca usługi „Internet Protocol Television” (IPTV) – Dostęp do treści chronionych bez zgody podmiotów prawa – Rejestrator wideo online – Odtwarzanie z przesunięciem czasowym – Technika deduplikacji]	5
2023/C 321/06	Sprawa C-757/21 P: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 13 lipca 2023 r. – Nichicon Corporation/ Komisja Europejska [Odwołanie – Uwierzytelnienie wyroku przez Sąd – Artykuł 118 regulaminu postępowania przed Sądem – Doręczenie kopii wyroku – Podpis sędziów – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Artykuł 101 TFUE – Rynek tantalowych i aluminiowych kondensatorów elektrolitowych – Porozumienia i uzgodnione praktyki w zakresie wielu składników cen – Pojęcie naruszenia „ze względu na cel” – Ciężar dowodu Komisji europejskiej – Oświadczenia przedsiębiorstw – Wiarygodność – Zakres geograficzny zachowania antykonkurencyjnego – Jednolite i ciągle naruszenie – Grzywna – Obliczanie kwoty podstawowej – Sprzedaże podlegające uwzględnieniu – Okoliczności łagodzące – Nieograniczone prawo orzekania]	6
2023/C 321/07	Sprawa C-759/21 P: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 13 lipca 2023 r. – Nippon Chemi-Con Corporation/ Komisja Europejska [Odwołanie – Uwierzytelnienie wyroku przez Sąd – Artykuł 118 regulaminu postępowania przed Sądem – Doręczenie kopii wyroku – Podpis sędziów – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Artykuł 101 TFUE – Rynek tantalowych i aluminiowych kondensatorów elektrolitowych – Porozumienia i uzgodnione praktyki w zakresie wielu składników cen – Pojęcie naruszenia „ze względu na cel” – Ciężar dowodu doręczenia – Zakres geograficzny zachowania antykonkurencyjnego – Jednolite i ciągle naruszenie – Grzywna – Obliczanie kwoty podstawowej – Sprzedaże podlegające uwzględnieniu – Okoliczności łagodzące – Nieograniczone prawo orzekania]	7

2023/C 321/08	Sprawa C-765/21, Azienda Ospedale-Università di Padova: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 13 lipca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Padova – Italia) – D.M./Azienda Ospedale-Università di Padova [Odesłanie prejudycjalne – Zdrowie publiczne – Przepisy krajowe nakładające na pracowników służby zdrowia obowiązek szczepienia – Zawieszenie bez wynagrodzenia w pełnieniu obowiązków pracowników odmawiających przyjęcia szczepionki – Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 – Produkty lecznicze stosowane u ludzi – Szczepionki przeciwko COVID-19 – Rozporządzenie (WE) nr 507/2006 – Ważność warunkowych pozwoleń na dopuszczenie do obrotu – Rozporządzenie (UE) 2021/953 – Zakaz dyskryminacji między osobami zaszczepionymi i osobami niezaszczepionymi – Niedopuszczalność]	7
2023/C 321/09	Sprawa C-35/22, CAJASUR Banco: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 13 lipca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Málaga – Hiszpania) – CAJASUR Banco S.A./JO, IM [Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Artykuł 6 ust. 1 – Ogólne warunki umowy kredytu hipotecznego uznane za nieważne przez sądy krajowe – Środek prawny – Uznanie roszczenia przed złożeniem odpowiedzi na pozew – Przepisy krajowe zobowiązujące konsumenta do podjęcia w stosunku do danego przedsiębiorcy czynności poprzedzającej wytoczenie powództwa w celu uniknięcia obciążenia go kosztami postępowania sądowego – Zasada należytego sprawowania wymiaru sprawiedliwości – Prawo do skutecznej ochrony sądowej]	8
2023/C 321/10	Sprawy połączone C-73/22 P i C-77/22 P: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 13 lipca 2023 r. – Grupa Azoty S.A., Azomureş SA, Lipasmata Kavalas LTD Ypokatastima Alloedapis/Komisja Europejska (C-73/22 P), Advansa Manufacturing GmbH, Beaulieu International Group NV i in./Dralon GmbH, Komisja Europejska (C-77/22 P) [Odwołanie – Pomoc państwa – Wytoczne w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych – Kwalifikujące się sektory gospodarki – Wyłączenie sektora produkcji nawozów i związków azotowych – Skarga o stwierdzenie nieważności – Dopuszczalność – Prawo do wniesienia skargi przez osoby fizyczne lub prawne – Artykuł 263 akapit czwarty TFUE – Przesłanka, zgodnie z którą środek musi dotyczyć skarżącego bezpośrednio]	9
2023/C 321/11	Sprawa C-87/22, TT (Bezprawne uprowadzenie dziecka): Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 13 lipca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Korneuburg – Austria) – TT/AK [Odesłanie prejudycjalne – Jurysdykcja w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej – Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 – Artykuły 10 i 15 – Przekazanie do sądu innego państwa członkowskiego, lepiej umiejscowionego dla osądzenia sprawy – Przesłanki – Sąd państwa członkowskiego, do którego dziecko zostało bezprawnie uprowadzone – Konwencja haska z 1980 r. – Dobro dziecka]	10
2023/C 321/12	Sprawa C-106/22, Xella Magyarorszá: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 13 lipca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék – Węgry) – Xella Magyarország Építőanyagipari Kft./Innovációs és Technológiai Miniszter [Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ kapitału – Swoboda przedsiębiorczości – Rozporządzenie (UE) 2019/452 – Przepisy państwa członkowskiego ustanawiające mechanizm monitorowania inwestycji zagranicznych w przedsiębiorstwach będących rezydentami uznanych za „strategiczne” – Decyzja podjęta na podstawie tych przepisów zakazująca nabywania przez spółkę będącą rezydentem wszystkich udziałów innej spółki będącej rezydentem – Nabyte przedsiębiorstwo, które zostało uznane za „strategiczne” z uwagi na fakt, że jego główna działalność obejmuje wydobywanie określonych podstawowych surowców, takich jak piasek, glina i żwir – Nabywające przedsiębiorstwo uznane za „inwestora zagranicznego” z uwagi na fakt, że stanowi ono część grupy spółek, w której spółka wiodąca ma siedzibę w państwie trzecim – Naruszenie lub ryzyko naruszenia interesu narodowego, bezpieczeństwa lub porządku publicznego państwa członkowskiego – Cel obejmujący zagwarantowanie bezpieczeństwa dostaw podstawowych surowców dla sektora budowlanego, w szczególności na szczeblu regionalnym]	11
2023/C 321/13	Sprawa C-134/22, G GmbH: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 13 lipca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht – Niemcy) – MO/SM jako syndyk masy upadłości spółki G GmbH [Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Zwolnienia grupowe – Dyrektywa 98/59/WE – Informacja i konsultacja – Artykuł 2 ust. 3 akapit drugi – Spoczywający na pracodawcy zamierzającym przeprowadzić zwolnienia grupowe obowiązek przesłania właściwemu organowi władzy publicznej kopii informacji przekazanych przedstawicielom pracowników – Cel – Skutki braku poszanowania tego obowiązku]	11
2023/C 321/14	Sprawa C-136/22 P: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 13 lipca 2023 r. – Debrégeas et associés Pharma SAS (D & A Pharma)/Europejska Agencja Leków (EMA) [Odwołanie – Produkty lecznicze stosowane u ludzi – Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 – Decyzja Europejskiej Agencji Leków (EMA) o nieodnowieniu naukowej grupy doradczej – Skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez wnioskodawcę ubiegającego się o pozwolenie na dopuszczenie do obrotu – Dopuszczalność – Interes prawny – Istniejący i aktualny interes mogący wynikać z innego postępowania sądowego – Przesłanki]	12

2023/C 321/15	Sprawa C-180/22, Mensing II: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 13 lipca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – Finanzamt Hamm/Harry Mensing [Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 311 i nast. – Procedury szczególne dotyczące dzieł sztuki – Procedura marży – Podatnicy-pośrednicy – Dostawa dzieł sztuki dokonywana przez twórców lub ich następców prawnych – Transakcje wewnątrzwspólnotowe – Prawo do odliczenia podatku naliczonego]	13
2023/C 321/16	Sprawa C-265/22, Banco Santander (Odniesienie do oficjalnego wskaźnika): Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 13 lipca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia nº 17 de Palma de Mallorca – Hiszpania) – ZR, PI/Banco Santander SA [Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Umowy kredytu hipotecznego – Warunek umowny przewidujący zmienną stopę procentową – Wskaźnik referencyjny oparty na rzeczywistych rocznych stopach oprocentowania (RRSO) kredytów hipotecznych udzielanych przez instytucje kredytowe – Wskaźnik ustanowiony w drodze aktu regulacyjnego lub administracyjnego – Wskazówki zawarte w preambule do tego aktu – Kontrola w zakresie wymogu przejrzystości – Ocena nieuczciwego charakteru]	13
2023/C 321/17	Sprawa C-313/22, ACHILLEION: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 13 lipca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Elegktiko Synedrio – Grecja) – Achilleion Anonymi Xenodocheiaki Etaireia/Elliniko Dimosio [Odesłanie prejudycjalne – Fundusze strukturalne – Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego (EFRR) – Współfinansowanie – Rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 – Artykuł 30 ust. 4 i art. 39 ust. 1 – Trwałość operacji związanych z inwestycjami – „Znaczna modyfikacja” współfinansowanej operacji finansowej – Odzyskanie pomocy w przypadku przeniesienia zakładu będącego przedmiotem tej operacji – Wpływ szczególnych okoliczności towarzyszących temu przeniesieniu]	14
2023/C 321/18	Sprawa C-344/22, Gemeinde A: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 13 lipca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – Gemeinde A/Finanzamt [Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 2 ust. 1 lit. c) – Świadczenie usług dokonywane odpłatnie – Podmioty prawa publicznego – Gmina pobierająca opłatę klimatyczną za udostępnianie obiektów uzdrowiskowych dostępnych dla każdego]	15
2023/C 321/19	Sprawa C-107/23 PPU, Lin: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 lipca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Braşov – Rumunia) – postępowanie karne przeciwko C.I., C.O., K.A., L.N., S.P. [Odesłanie prejudycjalne – Ochrona interesów finansowych Unii Europejskiej – Artykuł 325 ust. 1 TFUE – Konwencja „OIF” – Artykuł 2 ust. 1 – Obowiązek zwalczania nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii za pomocą odstraszających i skutecznych środków – Obowiązek ustanowienia sankcji karnych – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Poważne nadużycie finansowe związane z VAT – Termin przedawnienia odpowiedzialności karnej – Wyrok trybunału konstytucyjnego stwierdzający nieważność przepisu krajowego regulującego przerywanie biegu tego terminu – Systemowe ryzyko bezkarności – Ochrona praw podstawowych – Artykuł 49 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Zasada ustawowej określoności czynów zabronionych i kar – Wymogi przewidywalności i precyzji ustawy karnej – Zasada retroaktywnego stosowania względniejszej ustawy karnej (lex mitior) – Zasada pewności prawa – Krajowy standard ochrony praw podstawowych – Obowiązek odstąpienia przez sądy państwa członkowskiego od stosowania wyroków trybunału konstytucyjnego lub sądu najwyższego tego państwa członkowskiego w przypadku niezgodności z prawem Unii – Odpowiedzialność dyscyplinarna sędziów w razie niezastosowania się do tych wyroków – Zasada pierwszeństwa prawa Unii]	16
2023/C 321/20	Sprawa C-665/21 P: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 10 maja 2023 r. – MKB Multifunds BV/ Komisja Europejska, Królestwo Niderlandów [Odwołanie – Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Pomoc państwa – Domniemana pomoc państwa przyznana przez państwo członkowskie na rzecz funduszu funduszy – Wstępne rozpatrzenie Komisji Europejskiej – Decyzja Komisji stwierdzająca brak pomocy państwa – Skarga o stwierdzenie nieważności – Dopuszczalność – Rozporządzenie (UE) 2015/1589 – Artykuł 1, lit. h) – Pojęcie „zainteresowanej strony”]	17
2023/C 321/21	Sprawa C-55/23, Jurtukała: Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 17 lipca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie – Polska) – PA [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Odpowiedź, która może zostać w sposób jednoznaczny wyprowadzona z orzecznictwa – Jurysdykcja, prawo właściwe, uznawanie i wykonywanie orzeczeń, przyjmowanie i wykonywanie dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz ustanowienie europejskiego poświadczenia spadkowego – Rozporządzenie (UE) nr 650/2012 – Artykuł 10 ust. 1 lit. a) – Jurysdykcja dodatkowa – Artykuł 267 TFUE – Obowiązek przestrzegania wydanych przez sąd wyższej instancji wskazówek interpretacyjnych]	18

2023/C 321/22	Sprawa C-94/23 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 7 grudnia 2022 r. w sprawie T-623/21 Puma SE/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 20 lutego 2023 r. przez Puma SE	18
2023/C 321/23	Sprawa C-270/23 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 15 lutego 2023 r. w sprawie T-8/22 Topcart GmbH/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 25 kwietnia 2023 r. przez Topcart GmbH	19
2023/C 321/24	Sprawa C-336/23, HP – Hrvatska pošta: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Visoki upravni sud Republike Hrvatske (Chorwacja) w dniu 26 maja 2023 r. – HP – Hrvatska pošta d.d./Povjerenik za informiranje	19
2023/C 321/25	Sprawa C-337/23, „APS beta Bulgaria” EOOD i „Agencija za kontrol na prosroczeni zadyłženija” AD: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rajonen syd (Bułgaria) w dniu 29 maja 2023 r. – „APS beta Bulgaria” EOOD, „Agencija za kontrol na prosroczeni zadyłženija” AD	20
2023/C 321/26	Sprawa C-343/23 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 22 marca 2023 r. w sprawie T-113/22, Colombani/SEAE, wniesione w dniu 31 maja 2023 r. przez Jeana-Marca Colombaniego	22
2023/C 321/27	Sprawa C-347/23, Zabitoń: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Warszawie (Polska) w dniu 2 czerwca 2023 r. – LB, JL przeciwko Getin Noble Bank S.A.	23
2023/C 321/28	Sprawa C-348/23, BNP Paribas Bank Polska: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Warszawie (Polska) w dniu 5 czerwca 2023 r. – KCB, MB przeciwko BNP Paribas Bank Polska S.A.	23
2023/C 321/29	Sprawa C-367/23, Artemis security: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 9 czerwca 2023 r. – EA/Artemis security	24
2023/C 321/30	Sprawa C-370/23, Mesto Rimavská Sobota: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (Słowacja) w dniu 13 czerwca 2023 r. – Mesto Rimavská Sobota/Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky	24
2023/C 321/31	Sprawa C-371/23, Mercedes-Benz Group: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Duisburg (Niemcy) w dniu 13 czerwca 2023 r. – HT/Mercedes-Benz Group AG	25
2023/C 321/32	Sprawa C-387/23, BULL INS: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rajonen syd (Bułgaria) w dniu 26 czerwca 2023 r. – ZD „BULL INS” AD/PV	26
2023/C 321/33	Sprawa C-389/23, Bulgarfrukt: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Wedding (Niemcy) w dniu 27 czerwca 2023 r. – Bulgarfrukt – Fruchthandels GmbH/Oranzherii Gimel II EOOD	27
2023/C 321/34	Sprawa C-391/23: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București (Rumunia) w dniu 27 czerwca 2023 r. – Brăila Winds SRL/Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București – Administrația Fiscală pentru Contribuabili Mijlocii București, Ministerul Finanțelor, Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală, Agenția Națională de Administrare Fiscală	28
2023/C 321/35	Sprawa C-396/23, LEGO Juris: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék (Węgry) w dniu 29 czerwca 2023 r. – LEGO Juris A/S/ „SZOTI” Ipari, Kereskedelmi és Szolgáltató Kft.	28
2023/C 321/36	Sprawa C-408/23, adwokatka-notariuszka: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Köln (Niemcy) w dniu 4 lipca 2023 r. – Adwokatka i notariuszka/Przewodnicząca Oberlandesgericht Hamm	29
2023/C 321/37	Sprawa C-423/23, Secab: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Włochy) w dniu 10 lipca 2023 r. – Secab Soc. coop./Autorità di Regolazione per Energia Reti e Ambiente (ARERA), Gestore dei servizi energetici (GSE) SpA	30
2023/C 321/38	Sprawa C-433/23: Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2023 r. – Komisja Europejska/Królestwo Hiszpanii	31

2023/C 321/39	Sprawa C-462/23: Skarga wniesiona w dniu 24 lipca 2023 r. – Komisja Europejska / Republika Bułgarii	33
2023/C 321/40	Sprawa C-464/23 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 17 maja 2023 r. w sprawie T-312/20 EVH GmbH / Komisja Europejska, wniesione w dniu 21 lipca 2023 r. przez EVH GmbH	34
2023/C 321/41	Sprawa C-465/23 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 17 maja 2023 r. w sprawie T-313/20 Stadtwerke Leipzig GmbH / Komisja Europejska, wniesione w dniu 21 lipca 2023 r. przez Stadtwerke Leipzig GmbH	35
2023/C 321/42	Sprawa C-466/23 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 17 maja 2023 r. w sprawie T-314/20 Stadtwerke Hameln Weserbergland GmbH / Komisja Europejska, wniesione w dniu 21 lipca 2023 r. przez Stadtwerke Hameln Weserbergland GmbH . . .	37
2023/C 321/43	Sprawa C-467/23 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 17 maja 2023 r. w sprawie T-315/20 TEAG Thüringer Energie AG / Komisja Europejska, wniesione w dniu 21 lipca 2023 r. przez TEAG Thüringer Energie AG	39
2023/C 321/44	Sprawa C-468/23 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 17 maja 2023 r. w sprawie T-317/20 EnergieVerbund Dresden GmbH / Komisja Europejska, wniesione w dniu 21 lipca 2023 r. przez EnergieVerbund Dresden GmbH	40
2023/C 321/45	Sprawa C-469/23 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 17 maja 2023 r. w sprawie T-318/20 eins energie in sachsen GmbH & Co. KG / Komisja Europejska, wniesione w dniu 21 lipca 2023 r. przez eins energie in sachsen GmbH & Co. KG	41
2023/C 321/46	Sprawa C-470/23 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 17 maja 2023 r. w sprawie T-319/20 GGEW, Gruppen-Gas- und Elektrizitätswerk Bergstraße AG / Komisja Europejska, wniesione w dniu 21 lipca 2023 r. przez GGEW, Gruppen-Gas- und Elektrizitätswerk Bergstraße AG	43
2023/C 321/47	Sprawa C-479/23: Skarga wniesiona w dniu 26 lipca 2023 r. – Komisja Europejska / Republika Bułgarii	44
2023/C 321/48	Sprawa C-480/23: Skarga wniesiona w dniu 26 lipca 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Bułgarii	45
2023/C 321/49	Sprawa C-484/23 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 17 maja 2023 r. w sprawie T-320/20 Mainova AG / Komisja Europejska, wniesione w dniu 27 lipca 2023 r. przez Mainova AG	46
2023/C 321/50	Sprawa C-485/23 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 17 maja 2023 r. w sprawie T-321/20 enercity AG / Komisja Europejska, wniesione w dniu 27 lipca 2023 r. przez enercity AG	47
2023/C 321/51	Sprawa C-487/23: Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Portugalska	48
2023/C 321/52	Sprawa C-440/201, AD: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 5 czerwca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Stuttgart – Niemcy) – S./AD GmbH	50
2023/C 321/53	Sprawa C-642/211, Parchetul de pe lângă Tribunalul Bihor i in.: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 16 maja 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Bihor – Rumunia) – P.C.H./ Parchetul de pe lângă Tribunalul Bihor, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Oradea, Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, przy udziale: Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării	50
2023/C 321/54	Sprawa C-69/22: Postanowienie prezesa szóstej izby Trybunału z dnia 15 maja 2023 r. – Komisja Europejska/Rumunia	50

2023/C 321/55	Sprawa C-52/23, flightright: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 23 maja 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Frankfurt am Main – Niemcy) – flightright GmbH/TAP Portugal	50
Sąd		
2023/C 321/56	Sprawa T-126/23 R: Postanowienie prezesa Sądu z dnia 14 lipca 2023 r. – VC/EU-OSHA [Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Zamówienia publiczne – Wykluczenie z postępowań o udzielenie zamówienia publicznego i przyznawania subwencji finansowanych z budżetu ogólnego Unii i EFR na okres dwóch lat – Publikacja informacji mających znaczenie dla tego wykluczenia – Wniosek o zawieszenie wykonania – Pilny charakter – Fumus boni iuris – Wyważenie interesów]	51
2023/C 321/57	Sprawa T-349/23: Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2023 r. – Semedo/Parlament	51
2023/C 321/58	Sprawa T-352/23: Skarga wniesiona w dniu 2 lipca 2023 r. – Verdeja Muñiz/EBC	52
2023/C 321/59	Sprawa T-366/23: Skarga wniesiona w dniu 4 lipca 2023 r. – YH/EBC	53
2023/C 321/60	Sprawa T-385/23: Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2023 r. – Mincu Pătrașcu Brâncuși/Prokuratura Europejska	54
2023/C 321/61	Sprawa T-393/23: Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2023 r. – Teva/Komisja	55
2023/C 321/62	Sprawa T-394/23: Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2023 r. – Klein/Komisja	56
2023/C 321/63	Sprawa T-410/23: Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2023 r. – BAWAG PSK/SRB	57
2023/C 321/64	Sprawa T-412/23: Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2023 r. – Nordea Bank/SRB	58
2023/C 321/65	Sprawa T-413/23: Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2023 r. – Nordea Kiinnitysluottopankki/SRB	59
2023/C 321/66	Sprawa T-414/23: Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2023 r. – Nordea Rahoitus Suomi/SRB	59
2023/C 321/67	Sprawa T-419/23: Skarga wniesiona w dniu 19 lipca 2023 r. – Kiene i in./Parlament i Rada	60
2023/C 321/68	Sprawa T-424/23: Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2023 r. – PlanetArt/EUIPO – Free (FreePrints)	61
2023/C 321/69	Sprawa T-425/23: Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2023 r. – Consejo Regulador „Aceite de Jaén”/EUIPO – Agrícola La Loma (VEGA DEL OBISPO BIO Jaén PRODUCTOS ECOLÓGICOS)	62
2023/C 321/70	Sprawa T-426/23: Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2023 r. – Chiquita Brands/EUIPO – Compagnie financière de participation (Przedstawienie niebiesko-żółtego owalu)	63
2023/C 321/71	Sprawa T-429/23: Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2023 r. – Hofstede Insights/EUIPO – Geert Hofstede (HOFSTEDE INSIGHTS)	64
2023/C 321/72	Sprawa T-432/23: Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2023 r. – Universität Koblenz/EACEA	64
2023/C 321/73	Sprawa T-433/23: Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2023 r. – Webedia Gaming/EUIPO (GamePro)	65
2023/C 321/74	Sprawa T-437/23: Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2023 r. – Almaghout/Rada	66
2023/C 321/75	Sprawa T-438/23: Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2023 r. – Lotum one/EUIPO – Playtika Santa Monica (WORDBLITZ)	66
2023/C 321/76	Sprawa T-439/23: Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2023 r. – Marcandita/EUIPO – Euronext (bnext)	67
2023/C 321/77	Sprawa T-440/23: Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2023 r. – Berlin Hyp/SRB	68
2023/C 321/78	Sprawa T-444/23: Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2023 r. – Certinvest/EUIPO – Kiddinx Studios (Tina)	69
2023/C 321/79	Sprawa T-446/23: Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2023 r. – UniCredit Bank/SRB	70

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2023/C 321/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 314 z 4.9.2023

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 304 z 28.8.2023

Dz.U. C 296 z 21.8.2023

Dz.U. C 286 z 14.8.2023

Dz.U. C 278 z 7.8.2023

Dz.U. C 271 z 31.7.2023

Dz.U. C 261 z 24.7.2023

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 13 lipca 2023 r. – Komisja Europejska/CK Telecoms UK Investments Ltd, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, EE Ltd

(Sprawa C-376/20 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Konkurencja – Rozporządzenie (WE) nr 139/2004 – Kontrola koncentracji przedsiębiorstw – Usługi telekomunikacji ruchomej – Decyzja uznająca koncentrację za niezgodną z rynkiem wewnętrznym – Rynek oligopolistyczny – Znacząca przeszkoda w skutecznej konkurencji – Nieskoordynowane skutki – Standard dowodowy – Zakres uznania, jakim dysponuje Komisja Europejska w kwestiach ekonomicznych – Granice kontroli sądowej – Wytyczne w sprawie koncentracji horyzontalnych – Czynniki istotne dla wykazania znaczącej przeszkody w skutecznej konkurencji – Pojęcia „ważnej siły konkurencyjnej” i „bliskich konkurentów” – Bliskość konkurencji między stronami koncentracji – Analiza ilościowa skutków planowanej koncentracji dla cen – Wzrost efektywności – Przeinaczenie – Zarzut szczegółowy podniesiony z urzędu przez Sąd Unii Europejskiej – Stwierdzenie nieważności]

(2023/C 321/02)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo G. Conte, M. Farley, J. Szczodrowski i C. Urraca Caviedes, a następnie F. Castillo de la Torre, G. Conte, M. Farley, J. Szczodrowski i C. Urraca Caviedes, w charakterze pełnomocników)

Druga strona postępowania: CK Telecoms UK Investments Ltd (przedstawiciele: początkowo J. Aitken, K. Asakura, A. Coe, M. Davis, S. Prichard, solicitors, O.W. Brouwer, advocaat, B. Kennelly, SC, A. Müller, advocate, i T. Wessely, Rechtsanwalt, a następnie J. Aitken, K. Asakura, A. Coe, M. Davis, solicitors, O.W. Brouwer, advocaat, B. Kennelly, SC, A. Müller, advocate, i T. Wessely, Rechtsanwalt), Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: początkowo S. Brandon, a następnie F. Shibli, w charakterze pełnomocników), EE Ltd

Interwenient popierający stronę wnoszącą odwołanie: Urząd Nadzoru EFTA (przedstawiciele: początkowo C. Simpson, M. Sánchez Rydelski i C. Zatschler, a następnie C. Simpson i M. Sánchez Rydelski, w charakterze pełnomocników)

Sentencja

1) Wyrok z dnia 28 maja 2020 r., CK Telecoms UK Investments/Komisja (T-399/16, EU:T:2020:217), zostaje uchylony.

2) Sprawa zostaje przekazana do ponownego rozpoznania Sądowi Unii Europejskiej.

3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

(¹) Dz.U. C 390 z 16.11.2020.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 13 lipca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Polska) – Postępowania karne przeciwko YP i in. (C-615/20), M. M. (C-671/20)

[Sprawy połączone C-615/20 i C-671/20 (¹), YP i in. (Uchylenie immunitetu sędziowskiego i zawieszenie sędziego w czynnościach służbowych)]

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 19 ust. 1 akapit drugi TUE – Państwo prawne – Skuteczna ochrona prawna w dziedzinach objętych prawem Unii – Niezawisłość sędziowska – Pierwszeństwo prawa Unii – Artykuł 4 ust. 3 TUE – Obowiązek lojalnej współpracy – Uchylenie immunitetu w sprawach karnych i zawieszenie sędziego w czynnościach służbowych orzeczone przez Izbę Dyscyplinarną Sądu Najwyższego (Polska) – Brak niezawisłości i bezstronności tej izby – Zmiana składu orzekającego mającego rozpoznać sprawę powierzoną wcześniej temu sędziemu – Zakazy, pod rygorem nałożenia kar dyscyplinarnych, kwestionowania przez sądy krajowe umocowania sądu, utrudniania jego funkcjonowania lub dokonywania oceny zgodności z prawem lub skuteczności powoływania sędziów lub ich uprawnień do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości – Obowiązek odstąpienia przez sądy, których to dotyczy, i organy mające kompetencje w zakresie wyznaczania i zmiany składów orzekających od stosowania środków – w postaci uchylenia immunitetu sędziowskiego i zawieszenia danego sędziego w czynnościach służbowych – Obowiązek odstąpienia przez te sądy i organy od stosowania przepisów krajowych przewidujących wspomniane zakazy]

(2023/C 321/03)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Warszawie

Strony w postępowaniach głównych w sprawach karnych

YP i in. (C-615/20), M. M. (C-671/20)

Przy udziale: Prokuratury Okręgowej w Warszawie, Komisji Nadzoru Finansowego (C-615/20)

Sentencja

- 1) Artykuł 19 ust. 1 akapit drugi TUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym przyznającym organowi, którego niezawisłość i bezstronność nie są zagwarantowane, właściwość do zezwalania na pociągnięcie sędziego sądu powszechnego do odpowiedzialności karnej oraz – w razie wydania uchwały zezwalającej – do zawieszenia danego sędziego w czynnościach służbowych i obniżenia jego wynagrodzenia na czas trwania tego zawieszenia.
- 2) Artykuł 19 ust. 1 akapit drugi TUE, zasadę pierwszeństwa prawa Unii oraz zasadę lojalnej współpracy ustanowioną w art. 4 ust. 3 TUE należy interpretować w ten sposób, że:
 - po pierwsze, skład orzekający sądu krajowego, który rozpoznaje sprawę w składzie jednego sędziego, w stosunku do którego organ, którego niezawisłość i bezstronność nie są zagwarantowane, wydał uchwałę zezwalającą na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej oraz zawieszającą go w czynnościach służbowych i obniżającą jego wynagrodzenie, może zasadnie odstąpić od stosowania takiej uchwały stojącej na przeszkodzie wykonywaniu przez ten skład kompetencji judykacyjnej w tej sprawie oraz
 - po drugie, organy sądowe mające kompetencje w zakresie wyznaczania i zmiany składów orzekających tego sądu krajowego również powinny odstąpić od stosowania tej uchwały stojącej na przeszkodzie wykonywaniu tej kompetencji judykacyjnej przez wspomniany skład orzekający.

- 3) Artykuł 19 ust. 1 akapit drugi TUE oraz zasady pierwszeństwa prawa Unii i lojalnej współpracy należy interpretować w ten sposób, że:
- po pierwsze, skład orzekający sądu krajowego, któremu sprawę przydzieloną wcześniej innemu składowi orzekającemu tego sądu przekazano w następstwie uchwały wydanej przez organ, którego niezawisłość i bezstronność nie są zagwarantowane i który zezwolił na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego zasiadającego jednoosobowo w tym ostatnim składzie orzekającym oraz zawiesił tego sędziego w czynnościach służbowych i obniżył jego wynagrodzenie, powinien odstąpić od stosowania tej uchwały i wstrzymać się od dalszego rozpoznawania tej sprawy oraz
 - po drugie, organy sądowe mające kompetencje w zakresie wyznaczania i zmiany składów orzekających sądu krajowego są w takim wypadku zobowiązane do ponownego przydzielenia tej sprawy składowi orzekającemu pierwotnie ją rozpoznającemu.
- 4) Artykuł 19 ust. 1 akapit drugi TUE oraz zasady pierwszeństwa prawa Unii i lojalnej współpracy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie:
- z jednej strony przepisom krajowym, które zakazują sądowi krajowemu, pod rygorem nałożenia kar dyscyplinarnych na sędziów wchodzących w jego skład, badania mocy wiążącej aktu wydanego przez organ, którego niezawisłość i bezstronność nie są zagwarantowane i który zezwolił na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej oraz zawiesił go w czynnościach służbowych i obniżył jego wynagrodzenie, jak również w stosownym wypadku odstąpienia od stosowania tego aktu, oraz
 - z drugiej strony orzecznictwu sądu konstytucyjnego, zgodnie z którym akty powołania sędziów wchodzących w skład takiego organu nie mogą podlegać kontroli sądowej, w zakresie, w jakim orzecznictwo to może stanowić przeszkodę dla takiego badania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 44 z 8.2.2021.
Dz.U. C 79 z 8.3.2021.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 13 lipca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte dei Conti – Włochy) – Ferrovienord SpA/Istituto Nazionale di Statistica – ISTAT (C-363/21), Federazione Italiana Triathlon/Istituto Nazionale di Statistica – ISTAT, Ministero dell'Economia e delle Finanze (C-364/21)

(Sprawa C-363/21 i C-364/21, ⁽¹⁾ Ferrovienord i in.)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 19 ust 1 akapit drugi TUE – Obowiązek ustanowienia przez państwa członkowskie środków niezbędnych do zapewnienia skutecznej ochrony prawnej w dziedzinach objętych prawem Unii – Polityka gospodarcza – Rozporządzenie (UE) nr 549/2013 – Europejski system rachunków narodowych i regionalnych w Unii Europejskiej (ESA) – Dyrektywa 2011/85/UE – Wymogi dotyczące ram budżetowych w państwach członkowskich – Uregulowanie krajowe ograniczające właściwość sądu do spraw rachunkowych – Zasady skuteczności i równoważności – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej]

(2023/C 321/04)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte dei Conti

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ferrovienord SpA (C-363/21), Federazione Italiana Triathlon (C-364/21)

Strona przeciwna: Istituto Nazionale di Statistica – ISTAT (C-363/21), Istituto Nazionale di Statistica – ISTAT, Ministero dell'Economia e delle Finanze (C-364/21)

przy udziale: Procura generale della Corte dei conti, Ministero dell'Economia e delle Finanze (C-363/21) Procura generale della Corte dei conti (C-364/21)

Sentencja

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 473/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie wspólnych przepisów dotyczących monitorowania i oceny projektów planów budżetowych oraz zapewnienia korekty nadmiernego deficytu w państwach członkowskich należących do strefy euro, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 549/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie europejskiego systemu rachunków narodowych i regionalnych w Unii Europejskiej, dyrektywę Rady 2011/85/UE z dnia 8 listopada 2011 r. w sprawie wymogów dotyczących ram budżetowych państw członkowskich oraz art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w świetle art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz zasad równowagi i skuteczności

należy interpretować w ten sposób, że:

nie sprzeciwiają się one uregulowaniu krajowemu, które ogranicza właściwość sądu do spraw rachunkowych do orzekania w przedmiocie zasadności wpisania danego podmiotu do wykazu instytucji rządowych i samorządowych, o ile zagwarantowana jest skuteczność (efet utile) tych rozporządzeń i tej dyrektywy oraz ustanowiona w prawie Unii skuteczna ochrona sądowna.

(¹) Dz.U. C 349 z 30.8.2021.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 13 lipca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – Ocilion IPTV Technologies GmbH/Seven.One Entertainment Group GmbH, Puls 4 TV GmbH & Co. KG

(Sprawa C-426/21 (¹), Ocilion IPTV Technologies)

[Odesłanie prejudycjalne – Własność intelektualna – Prawa autorskie w społeczeństwie informacyjnym – Dyrektywa 2001/29/WE – Artykuł 3 – Prawo do publicznego udostępniania – Artykuł 5 ust. 2 lit. b) – Wyjątek dotyczący „kopii na użytek prywatny” – Dostawca usługi „Internet Protocol Television” (IPTV) – Dostęp do treści chronionych bez zgody podmiotów prawa – Rejestrator wideo online – Odtwarzanie z przesunięciem czasowym – Technika deduplikacji]

(2023/C 321/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Ocilion IPTV Technologies GmbH

Druga strona w postępowaniu ze skargi rewizyjnej: Seven.One Entertainment Group GmbH, Puls 4 TV GmbH & Co. KG

Sentencja

- 1) Artykuł 2 i art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym

należy interpretować w ten sposób, że:

nie wchodzi w zakres wyjątku od wyłącznego prawa autorów i organizacji radiowych i telewizyjnych do zezwalania na zwielokrotnianie chronionych utworów lub zabrania takiego zwielokrotniania oferowana przez operatora usługa internetowej retransmisji programów telewizyjnych klientom komercyjnym, która umożliwia, za pomocą rozwiązania hostingowego w chmurze lub opartego na udostępnionym „on premises” niezbędnym sprzęcie i oprogramowaniu, ciągłe lub jednorazowe nagrywanie tych programów z inicjatywy użytkowników końcowych tej usługi, w przypadku gdy kopia sporządzona przez pierwszego użytkownika, który wybrał program, jest udostępniana przez operatora nieokreślonej liczbie użytkowników, którzy chcą oglądać tę samą treść.

2) Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stanowi „publicznego udostępniania” w rozumieniu tego przepisu dostarczanie przez operatora internetowej retransmisji programów telewizyjnych swojemu klientowi komercyjnemu niezbędnego sprzętu i oprogramowania, w tym wsparcia technicznego umożliwiającego temu klientowi udzielanie dostępu z przesunięciem czasowym do internetowych programów telewizyjnych jego własnym klientom, i to nawet wówczas, gdy operator ten posiada wiedzę o tym, że jego usługa może być wykorzystywana w celu uzyskania dostępu do chronionych treści audycji bez zgody ich autorów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 471 z 22.11.2021.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 13 lipca 2023 r. – Nichicon Corporation/ Komisja Europejska

(Sprawa C-757/21 P) ⁽¹⁾

[Odwwołanie – Uwierzytelnienie wyroku przez Sąd – Artykuł 118 regulaminu postępowania przed Sądem – Doręczenie kopii wyroku – Podpis sędziów – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Artykuł 101 TFUE – Rynek tantalowych i aluminiowych kondensatorów elektrolitowych – Porozumienia i uzgodnione praktyki w zakresie wielu składników cen – Pojęcie naruszenia „ze względu na cel” – Ciężar dowodu Komisji europejskiej – Oświadczenia przedsiębiorstw – Wiarygodność – Zakres geograficzny zachowania antykonkurencyjnego – Jednolite i ciągłe naruszenie – Grzywna – Obliczanie kwoty podstawowej – Sprzedaże podlegające uwzględnieniu – Okoliczności łagodzące – Nieograniczone prawo orzekania]

(2023/C 321/06)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nichicon Corporation (przedstawiciele: A. Ablasser-Neuhuber, G. Fussenegger, H. Kühnert i F. Neumayr, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Ernst, M.T. Franchoo, C. Sjödin i F. van Schaik, pełnomocnicy)

Sentencja

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Nichicon Corporation pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 64 z 7.02.2022

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 13 lipca 2023 r. – Nippon Chemi-Con Corporation/ Komisja Europejska**(Sprawa C-759/21 P) ⁽¹⁾**

[Odwołanie – Uwierzytelnienie wyroku przez Sąd – Artykuł 118 regulaminu postępowania przed Sądem – Doręczenie kopii wyroku – Podpis sędziów – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Artykuł 101 TFUE – Rynek tantalowych i aluminiowych kondensatorów elektrolitowych – Porozumienia i uzgodnione praktyki w zakresie wielu składników cen – Pojęcie naruszenia „ze względu na cel” – Ciężar dowodu doręczenia – Zakres geograficzny zachowania antykonkurencyjnego – Jednolite i ciągłe naruszenie – Grzywna – Obliczanie kwoty podstawowej – Sprzedaże podlegające uwzględnieniu – Okoliczności łagodzące – Nieograniczone prawo orzekania]

(2023/C 321/07)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nippon Chemi-Con Corporation (przedstawiciele: P. Neideck, H.-J. Niemeyer, M. Röhrig, Rechtsanwälte i I.-L. Stoicescu, adwokate)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Ernst, M.T. Franchoo, C. Sjödin i L. Wildpanner, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Nippon Chemi-Con Corporation pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 64 z 7.02.2022

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 13 lipca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Padova – Italie) – D.M./Azienda Ospedale-Università di Padova**(Sprawa C-765/21 ⁽¹⁾, Azienda Ospedale-Università di Padova)**

[Odesłanie prejudycjalne – Zdrowie publiczne – Przepisy krajowe nakładające na pracowników służby zdrowia obowiązek szczepienia – Zawieszenie bez wynagrodzenia w pełnieniu obowiązków pracowników odmawiających przyjęcia szczepionki – Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 – Produkty lecznicze stosowane u ludzi – Szczepionki przeciwko COVID-19 – Rozporządzenie (WE) nr 507/2006 – Ważność warunkowych pozwoleń na dopuszczenie do obrotu – Rozporządzenie (UE) 2021/953 – Zakaz dyskryminacji między osobami zaszczepionymi i osobami niezaszczepionymi – Niedopuszczalność]

(2023/C 321/08)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale ordinario di Padova

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: D.M.

Strona pozwana: Azienda Ospedale-Università di Padova

przy udziale: C.S.

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Padova (sąd powszechny w Padwie, Włochy) postanowieniem z dnia 7 grudnia 2021 r. jest niedopuszczalny.

⁽¹⁾ Dz.U. C 138 z 28.3.2022.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 13 lipca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Malaga – Hiszpania) – CAJASUR Banco S. A./JO, IM

(Sprawa C-35/22 ⁽¹⁾, CAJASUR Banco)

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Artykuł 6 ust. 1 – Ogólne warunki umowy kredytu hipotecznego uznane za nieważne przez sądy krajowe – Środek prawny – Uznanie roszczenia przed złożeniem odpowiedzi na pozew – Przepisy krajowe zobowiązujące konsumenta do podjęcia w stosunku do danego przedsiębiorcy czynności poprzedzającej wytoczenie powództwa w celu uniknięcia obciążenia go kosztami postępowania sądowego – Zasada należytego sprawowania wymiaru sprawiedliwości – Prawo do skutecznej ochrony sądowej]

(2023/C 321/09)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Malaga

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: CAJASUR Banco S.A.

Strona przeciwna: JO, IM

Sentencja

Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich w związku z zasadą skuteczności

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym w braku podjęcia przez konsumenta w stosunku do przedsiębiorcy, z którym zawarł on umowę zawierającą nieuczciwy warunek, czynności poprzedzającej wytoczenie powództwa konsument ten powinien pokryć własne koszty związane z postępowaniem sądowym wszczętym przez niego przeciwko temu przedsiębiorcy w celu dochodzenia praw przyznanych mu przez dyrektywę 93/13, jeżeli rzeczony przedsiębiorca uznał roszczenie wspomnianego konsumenta przed złożeniem odpowiedzi na pozew, nawet jeśli stwierdzono nieuczciwy charakter tego warunku, z zastrzeżeniem, że właściwy sąd krajowy może wziąć pod uwagę istnienie utrwalonego orzecznictwa krajowego stwierdzającego nieuczciwy charakter analogicznych warunków oraz postawę tego przedsiębiorcy, by stwierdzić jego złą wiarę i stosownie do okoliczności obciążyć go tymi kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 25.4.2022.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 13 lipca 2023 r. – Grupa Azoty S.A., Azomureş SA, Lipasmata Kavalas LTD Ypokatastima Allodapis/Komisja Europejska (C-73/22 P), Advansa Manufacturing GmbH, Beaulieu International Group NV i in./Dralon GmbH, Komisja Europejska (C-77/22 P)

(Sprawy połączone C-73/22 P i C-77/22 P) ⁽¹⁾

[Odwolanie – Pomoc państwa – Wytyczne w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych – Kwalifikujące się sektory gospodarki – Wyłączenie sektora produkcji nawozów i związków azotowych – Skarga o stwierdzenie nieważności – Dopuszczalność – Prawo do wniesienia skargi przez osoby fizyczne lub prawne – Artykuł 263 akapit czwarty TFUE – Przesłanka, zgodnie z którą środek musi dotyczyć skarżącego bezpośrednio]

(2023/C 321/10)

Język postępowania: angielski

Strony

(Sprawa C-73/22 P)

Wnoszący odwołanie: Grupa Azoty S.A., Azomureş SA, Lipasmata Kavalas LTD Ypokatastima Allodapis (przedstawiciele: D. Haverbeke, L. Ruessmann i P. Sellar, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo A. Bouchagiar, G. Braga da Cruz i J. Ringborg, następnie A. Bouchagiar i J. Ringborg, pełnomocnicy)

(Sprawa C-77/22 P)

Wnoszący odwołanie: Advansa Manufacturing GmbH, Beaulieu International Group NV, Brilen SA, Cordenka GmbH & Co. KG, Dolan GmbH, Enka International GmbH & Co. KG, Glanzstoff Longlaville SAS, Infinited Fiber Company Oy, Kelheim Fibres GmbH, Nurel SA, PHP Fibers GmbH, Teijin Aramid BV, Thrace Nonwovens & Geosynthetics monoprosopi AVEE mi yfanton yfasmaton kai geosynthetikon proionton S.A., Trevira GmbH (przedstawiciele: D. Haverbeke, L. Ruessmann i P. Sellar, adwokaci)

Druga strona postępowania: Dralon GmbH, Komisja Europejska Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo A. Bouchagiar, G. Braga da Cruz i J. Ringborg, następnie A. Bouchagiar i J. Ringborg, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołania w sprawach C-73/22 P i C-77/22 P zostają oddalone.
- 2) Grupa Azoty S.A., Azomureş SA i Lipasmata Kavalas LTD Ypokatastima Allodapis pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską związane z odwołaniem w sprawie C-73/22 P.
- 3) Advansa Manufacturing GmbH, Beaulieu International Group NV, Brilen SA, Cordenka GmbH & Co. KG, Dolan GmbH, Enka International GmbH & Co. KG, Glanzstoff Longlaville SAS, Infinited Fiber Company Oy, Kelheim Fibres GmbH, Nurel SA, PHP Fibers GmbH, Teijin Aramid BV, Thrace Nonwovens & Geosynthetics monoprosopi AVEE mi yfanton yfasmaton kai geosynthetikon proionton S.A. i Trevira GmbH pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję związane z odwołaniem w sprawie C-77/22 P.

⁽¹⁾ Dz.U. C 165 z 19.4.2022.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 13 lipca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Korneuburg – Austria) – TT/AK

[Sprawa C-87/22 ⁽¹⁾, TT (Bezprawne uprowadzenie dziecka)]

[Odesłanie prejudycjalne – Jurysdykcja w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej – Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 – Artykuły 10 i 15 – Przekazanie do sądu innego państwa członkowskiego, lepiej umiejscowionego dla osądzenia sprawy – Przesłanki – Sąd państwa członkowskiego, do którego dziecko zostało bezprawnie uprowadzone – Konwencja haska z 1980 r. – Dobro dziecka]

(2023/C 321/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Korneuburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: TT

Strona pozwana: AK

Sentencja

- 1) Artykuł 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000:

należy interpretować w ten sposób, że

sąd państwa członkowskiego, do którego jurysdykcji należy na podstawie art. 10 tego rozporządzenia rozpoznanie co do istoty sprawy dotyczącej odpowiedzialności rodzicielskiej, może w drodze wyjątku wystąpić na podstawie art. 15 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia z wnioskiem o przekazanie tej sprawy sądowi państwa członkowskiego, do którego dziecko zostało bezprawnie uprowadzone przez jedno z rodziców.

- 2) Artykuł 15 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2201/2003

należy interpretować w ten sposób, że

jedynymi przesłankami, od spełnienia których uzależniona jest możliwość wystąpienia przez sąd państwa członkowskiego, do którego jurysdykcji należy rozpoznanie co do istoty sprawy dotyczącej odpowiedzialności rodzicielskiej, z wnioskiem o przekazanie tej sprawy sądowi innego państwa członkowskiego, są przesłanki wyraźnie wymienione w tym przepisie. Przy badaniu tych z rzeczonych przesłanek, które dotyczą, po pierwsze, istnienia w tym ostatnim państwie członkowskim sądu lepiej umiejscowionego dla osądzenia sprawy, a po drugie, dobra dziecka, sąd pierwszego państwa członkowskiego powinien wziąć pod uwagę fakt zainicjowania, na podstawie art. 8 akapit pierwszy i art. 8 akapit trzeci lit. f) Konwencji dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę, sporządzonej w Hadze dnia 25 października 1980 r., postępowania w sprawie powrotu tego dziecka, które nie zostało jeszcze zakończone prawomocnym orzeczeniem w państwie członkowskim, do którego dziecko zostało bezprawnie uprowadzone przez jedno z rodziców.

⁽¹⁾ Dz.U. C 213 z 30.5.2022.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 13 lipca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék – Węgry) – Xella Magyarországi Építőanyagipari Kft./Innovációs és Technológiai Miniszter

(Sprawa C-106/22 ⁽¹⁾, Xella Magyarországi)

[Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ kapitału – Swoboda przedsiębiorczości – Rozporządzenie (UE) 2019/452 – Przepisy państwa członkowskiego ustanawiające mechanizm monitorowania inwestycji zagranicznych w przedsiębiorstwach będących rezydentami uznanych za „strategiczne” – Decyzja podjęta na podstawie tych przepisów zakazująca nabywania przez spółkę będącą rezydentem wszystkich udziałów innej spółki będącej rezydentem – Nabyte przedsiębiorstwo, które zostało uznane za „strategiczne” z uwagi na fakt, że jego główna działalność obejmuje wydobywanie określonych podstawowych surowców, takich jak piasek, glina i żwir – Nabywające przedsiębiorstwo uznane za „inwestora zagranicznego” z uwagi na fakt, że stanowi ono część grupy spółek, w której spółka wiodąca ma siedzibę w państwie trzecim – Naruszenie lub ryzyko naruszenia interesu narodowego, bezpieczeństwa lub porządku publicznego państwa członkowskiego – Cel obejmujący zagwarantowanie bezpieczeństwa dostaw podstawowych surowców dla sektora budowlanego, w szczególności na szczeblu regionalnym]

(2023/C 321/12)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Xella Magyarországi Építőanyagipari Kft.

Strona pozwana: Innovációs és Technológiai Miniszter

przy udziale: „JANES ÉS TÁRSA” Szállítmányozó, Kereskedelmi és Vendéglátó Kft.

Sentencja

Postanowienia traktatu FUE w dziedzinie swobody przedsiębiorczości

należy interpretować w ten sposób, że:

stoją one na przeszkodzie mechanizmowi monitorowania inwestycji zagranicznych przewidzianemu w przepisach państwa członkowskiego, które umożliwiają zakazanie nabycia własności spółki będącej rezydentem, uznawanej za strategiczną, przez inną spółkę będącą rezydentem i należącą do grupy spółek mających siedzibę w różnych państwach członkowskich, w której przedsiębiorstwo z państwa trzeciego posiada decydujący wpływ, z uwagi na to, że takie nabycie narusza lub może naruszyć interes narodowy polegający na zagwarantowaniu bezpieczeństwa dostaw dla sektora budowlanego, w szczególności na szczeblu lokalnym, w odniesieniu do podstawowych surowców, takich jak żwir, piasek i glina.

⁽¹⁾ Dz.U. C 207 z 23.5.2022.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 13 lipca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht – Niemcy) – MO/SM jako syndyk masy upadłości spółki G GmbH

(Sprawa C-134/22 ⁽¹⁾, G GmbH)

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Zwolnienia grupowe – Dyrektywa 98/59/WE – Informacja i konsultacja – Artykuł 2 ust. 3 akapit drugi – Spoczywający na pracodawcy zamierzającym przeprowadzić zwolnienia grupowe obowiązek przesłania właściwemu organowi władzy publicznej kopii informacji przekazanych przedstawicielom pracowników – Cel – Skutki braku poszanowania tego obowiązku]

(2023/C 321/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: MO

Druga strona postępowania: SM jako syndyk masy upadłości spółki G GmbH

Sentencja

Artykuł 2 ust. 3 akapit drugi dyrektywy Rady 98/59/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych

należy interpretować w ten sposób, że:

ciążący na pracodawcy obowiązek przesłania właściwemu organowi władzy publicznej kopii zawierającej przynajmniej dane zawarte w pisemnym komunikacie, które są przewidziane w art. 2 ust. 3 akapit pierwszy lit. b) ppkt (i)–(v) tej dyrektywy, nie ma na celu przyznania ochrony indywidualnej pracownikom objętym zwolnieniami grupowymi.

⁽¹⁾ Dz.U. C 222 z 7.6.2022 R.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 13 lipca 2023 r. – Debrégeas et associés Pharma SAS (D & A Pharma)/Europejska Agencja Leków (EMA)

(Sprawa C-136/22 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Produkty lecznicze stosowane u ludzi – Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 – Decyzja Europejskiej Agencji Leków (EMA) o nieodnowieniu naukowej grupy doradczej – Skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez wnioskodawcę ubiegającego się o pozwolenie na dopuszczenie do obrotu – Dopuszczalność – Interes prawny – Istniejący i aktualny interes mogący wynikać z innego postępowania sądowego – Przesłanki]

(2023/C 321/14)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Debrégeas et associés Pharma SAS (D & A Pharma) (przedstawiciele: początkowo E. Gouesse, D. Krzisch i N. Viguié, avocats, następnie E. Gouesse i N. Viguié, avocats)

Druga strona postępowania: Europejska Agencja Leków (EMA) (przedstawiciele: C. Bortoluzzi, S. Drosos, H. Kerr i S. Marino, pełnomocnicy)

Sentencja

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Debrégeas et associés Pharma SAS (D & A Pharma) pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Europejską Agencję Leków (EMA), związane z postępowaniem odwoławczym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 25.4.2022.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 13 lipca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – Finanzamt Hamm/Harry Mensing

(Sprawa C-180/22 ⁽¹⁾, Mensing II)

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 311 i nast. – Procedury szczególne dotyczące dzieł sztuki – Procedura marży – Podatnicy-pośrednicy – Dostawa dzieł sztuki dokonywana przez twórców lub ich następców prawnych – Transakcje wewnątrzwspólnotowe – Prawo do odliczenia podatku naliczonego]

(2023/C 321/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Finanzamt Hamm

Druga strona w postępowaniu rewizyjnym: Harry Mensing

Sentencja

Artykuły 312, 315 i art. 317 akapit pierwszy dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej

należy interpretować w ten sposób, że:

podatek od wartości dodanej zapłacony przez podatnika-pośrednika z tytułu wewnątrzwspólnotowego nabycia dzieła sztuki, którego późniejsza dostawa jest objęta procedurą marży na podstawie art. 316 ust. 1 tej dyrektywy, zalicza się do podstawy opodatkowania tej dostawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 222 z 7.6.2022.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 13 lipca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 17 de Palma de Mallorca – Hiszpania) – ZR, PI/Banco Santander SA

[Sprawa C-265/22, Banco Santander (Odniesienie do oficjalnego wskaźnika)] ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Umowy kredytu hipotecznego – Warunek umowny przewidujący zmienną stopę procentową – Wskaźnik referencyjny oparty na rzeczywistych rocznych stopach oprocentowania (RRSO) kredytów hipotecznych udzielanych przez instytucje kredytowe – Wskaźnik ustanowiony w drodze aktu regulacyjnego lub administracyjnego – Wskazówki zawarte w preambule do tego aktu – Kontrola w zakresie wymogu przejrzystości – Ocena nieuczciwego charakteru]

(2023/C 321/16)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 17 de Palma de Mallorca

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: ZR, PI

Strona pozwana: Banco Santander SA

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 oraz art. 4 i 5 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich

należy interpretować w ten sposób, że:

dla oceny przejrzystości i ewentualnego nieuczciwego charakteru warunku umownego umowy kredytu hipotecznego o zmiennej stopie procentowej, który podaje jako wskaźnik referencyjny dla okresowej korekty stopy procentowej mającej zastosowanie do tego kredytu wskaźnik ustanowiony w okólniku będącym przedmiotem urzędowej publikacji, do którego stosuje się podwyższenie, istotna jest treść informacji zawartych w innym okólniku wskazujących na konieczność zastosowania do tego wskaźnika, biorąc pod uwagę sposób jego obliczania, ujemnego spreadu w celu dostosowania tej stopy procentowej do stopy rynkowej. Istotna jest również kwestia tego, czy informacje te są wystarczająco dostępne dla przeciętnego konsumenta.

(¹) Dz.U. C 326 z 29.8.2022.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 13 lipca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Elegktiko Synedrio – Grecja) – Achilleion Anonymi Xenodocheiaki Etaireia/Elliniko Dimosio

(Sprawa C-313/22 (¹), ACHILLEION)

[Odesłanie prejudycjalne – Fundusze strukturalne – Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego (EFRR) – Współfinansowanie – Rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 – Artykuł 30 ust. 4 i art. 39 ust. 1 – Trwałość operacji związanych z inwestycjami – „Znaczna modyfikacja” współfinansowanej operacji finansowej – Odzyskanie pomocy w przypadku przeniesienia zakładu będącego przedmiotem tej operacji – Wpływ szczególnych okoliczności towarzyszących temu przeniesieniu]

(2023/C 321/17)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Elegktiko Synedrio

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Achilleion Anonymi Xenodocheiaki Etaireia

Druga strona postępowania: Elliniko Dimosio

Sentencja

1) Artykuł 30 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiającego przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych

należy interpretować w ten sposób, że:

- przeniesienie obiektu będącego przedmiotem operacji inwestycyjnej współfinansowanej z funduszy strukturalnych Unii Europejskiej może stanowić „znaczna modyfikację” tej operacji w rozumieniu tego przepisu, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego z uwzględnieniem wszystkich istotnych okoliczności faktycznych i prawnych w świetle warunków określonych w owym przepisie;
- stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które nakłada na beneficjenta dotacji wypłaconej w związku z operacją inwestycyjną współfinansowaną z funduszy strukturalnych Unii obowiązek nieprzenoszenia, bez wyjątku, przez okres pięciu lat od wydania decyzji o zakończeniu tej inwestycji obiektu będącego przedmiotem tej operacji, pod rygorem korekty finansowej wiążącej się z całkowitym lub częściowym odzyskaniem tej dotacji.

- 2) Artykuł 30 ust. 4 i art. 39 ust. 1 rozporządzenia nr 1260/1999 w związku z art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

należy interpretować w ten sposób, że:

należy dokonać korekt finansowych przewidzianych w tym art. 39 ust. 1, gdy przeniesienie obiektu będącego przedmiotem operacji inwestycyjnej współfinansowanej z funduszy strukturalnych Unii Europejskiej stanowi znaczną modyfikację tej operacji w rozumieniu tego art. 30 ust. 4.

⁽¹⁾ Dz.U. C 311 z 16.8.2022.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 13 lipca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – Gemeinde A/Finanzamt

(Sprawa C-344/22 ⁽¹⁾, Gemeinde A)

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 2 ust. 1 lit. c) – Świadczenie usług dokonywane odpłatnie – Podmioty prawa publicznego – Gmina pobierająca opłatę klimatyczną za udostępnianie obiektów uzdrowiskowych dostępnych dla każdego]

(2023/C 321/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gemeinde A

Strona pozwana: Finanzamt

Sentencja

Artykuł 2 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej

należy interpretować w ten sposób, że:

udostępnienie obiektów uzdrowiskowych przez gminę nie stanowi „odpłatnego świadczenia usług” w rozumieniu tego przepisu, w sytuacji gdy gmina na podstawie statutu gminy pobiera od przebywających na jej terenie gości opłatę klimatyczną w określonej wysokości za każdy dzień pobytu, podczas gdy obowiązek uiszczenia tej opłaty jest związany nie z korzystaniem z tych obiektów, lecz z pobytem na terenie gminy, a obiekty te są swobodnie i nieodpłatnie dostępne dla każdego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 398 z 17.10.2022.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 lipca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Braşov – Rumunia) – postępowanie karne przeciwko C.I., C.O., K.A., L.N., S.P.

(Sprawa C-107/23 PPU ⁽¹⁾, Lin ⁽²⁾)

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona interesów finansowych Unii Europejskiej – Artykuł 325 ust. 1 TFUE – Konwencja „OIF” – Artykuł 2 ust. 1 – Obowiązek zwalczania nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii za pomocą odstraszających i skutecznych środków – Obowiązek ustanowienia sankcji karnych – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Poważne nadużycie finansowe związane z VAT – Termin przedawnienia odpowiedzialności karnej – Wyrok trybunału konstytucyjnego stwierdzający nieważność przepisu krajowego regulującego przyczyny przerwania biegu tego terminu – Systemowe ryzyko bezkarności – Ochrona praw podstawowych – Artykuł 49 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Zasada ustawowej określoności czynów zabronionych i kar – Wymogi przewidywalności i precyzyjności ustawy karnej – Zasada retroaktywnego stosowania względniejszej ustawy karnej (lex mitior) – Zasada pewności prawa – Krajowy standard ochrony praw podstawowych – Obowiązek odstąpienia przez sądy państwa członkowskiego od stosowania wyroków trybunału konstytucyjnego lub sądu najwyższego tego państwa członkowskiego w przypadku niezgodności z prawem Unii – Odpowiedzialność dyscyplinarna sędziów w razie niezastosowania się do tych wyroków – Zasada pierwszeństwa prawa Unii]

(2023/C 321/19)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Braşov

Strony w postępowaniu głównym w sprawie karnej

C.I., C.O., K.A., L.N., S.P.

przy udziale: Statul român

Sentencja

- 1) Artykuł 325 ust. 1 TFUE i art. 2 ust. 1 Konwencji sporządzonej na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej, o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich, podpisanej w Brukseli w dniu 26 lipca 1995 r. i załączonej do aktu Rady z dnia 26 lipca 1995 r.,

należy interpretować w ten sposób, że:

sądy państwa członkowskiego nie są zobowiązane do odstąpienia od stosowania wyroków trybunału konstytucyjnego tego państwa członkowskiego stwierdzających nieważność krajowego przepisu ustawowego regulującego przyczyny przerwania biegu terminu przedawnienia w sprawach karnych ze względu na naruszenie chronionej w prawie krajowym zasady ustawowej określoności czynów zabronionych i kar w kontekście jej wymogów dotyczących przewidywalności i precyzyjności ustawy karnej, nawet jeśli wyroki te skutkują tym, że znaczna liczba spraw karnych, w tym sprawy dotyczące przestępstw poważnych nadużyć finansowych naruszających interesy finansowe Unii Europejskiej, zostanie umorzona ze względu na przedawnienie odpowiedzialności karnej.

Natomiast wspomniane postanowienia prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że:

sądy tego państwa członkowskiego są zobowiązane do odstąpienia od stosowania krajowego standardu ochrony dotyczącego zasady retroaktywnego stosowania względniejszej ustawy karnej (lex mitior), który pozwala na zakwestionowanie, w tym w ramach skarg na prawomocne wyroki, przerwania biegu terminu przedawnienia odpowiedzialności karnej w takich sprawach przez czynności procesowe dokonane przed wspomnianym stwierdzeniem nieważności.

- 2) Zasadę pierwszeństwa prawa Unii

należy interpretować w ten sposób, że:

stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu lub praktyce krajowej, zgodnie z którymi krajowe sądy powszechne państwa członkowskiego są związane orzeczeniami trybunału konstytucyjnego i orzeczeniami sądu najwyższego tego państwa członkowskiego i z tego powodu oraz ze względu na ryzyko pociągnięcia odnośnych sędziów do odpowiedzialności dyscyplinarnej nie mogą odstąpić z urzędu od stosowania orzecznictwa wynikającego z tych orzeczeń, nawet jeśli uznają one w świetle wyroku Trybunału, iż orzecznictwo to jest sprzeczne z bezpośrednio skutecznymi przepisami prawa Unii.

⁽¹⁾ Dz.U. C 189 z 30.5.2023.

⁽²⁾ Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa, która nie odpowiada rzeczywistej nazwie żadnej ze stron postępowania.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 10 maja 2023 r. – MKB Multifunds BV/ Komisja Europejska, Królestwo Niderlandów

(Sprawa C-665/21 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Pomoc państwa – Domniemana pomoc państwa przyznana przez państwo członkowskie na rzecz funduszu funduszy – Wstępne rozpatrzenie Komisji Europejskiej – Decyzja Komisji stwierdzająca brak pomocy państwa – Skarga o stwierdzenie nieważności – Dopuszczalność – Rozporządzenie (UE) 2015/1589 – Artykuł 1, lit. h) – Pojęcie „zainteresowanej strony”]

(2023/C 321/20)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: MKB Multifunds BV (przedstawiciele: pierwotnie R. Rampersad i J.M.M. van de Hel, advocaten, następnie P. Breithaupt i J.M.M. van de Hel, advocaten)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Bottka, C.-M. Carrega i M.S. Noë, pełnomocnicy) Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: M.K. Bulterman i C.S. Schillemans, pełnomocnicy)

Sentencja

1. Odwołanie zostaje w części odrzucone jako oczywiście niedopuszczalne, a w pozostałym zakresie oddalone jako oczywiście bezzasadne.
2. MKB Multifunds BV pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
3. Królestwo Niderlandów pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 11 z 10.01.2022

Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 17 lipca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie – Polska) – PA

(Sprawa C-55/23 ⁽¹⁾, Jurtukała ⁽²⁾)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Odpowiedź, która może zostać w sposób jednoznaczny wyprowadzona z orzecznictwa – Jurysdykcja, prawo właściwe, uznawanie i wykonywanie orzeczeń, przyjmowanie i wykonywanie dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz ustanowienie europejskiego poświadczenia spadkowego – Rozporządzenie (UE) nr 650/2012 – Artykuł 10 ust. 1 lit. a) – Jurysdykcja dodatkowa – Artykuł 267 TFUE – Obowiązek przestrzegania wydanych przez sąd wyższej instancji wskazówek interpretacyjnych]

(2023/C 321/21)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie

Uczestnicy postępowania głównego

Wnioskodawca: PA

Inny uczestnik postępowania: MO

Sentencja

Artykuł 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 650/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego należy interpretować w ten sposób, że przewidziana w tym przepisie zasada jurysdykcji dodatkowej znajduje zastosowanie tylko wtedy, gdy miejsce zwykłego pobytu zmarłego w chwili jego śmierci znajdowało się w państwie członkowskim niezwiązanym tym rozporządzeniem lub w państwie trzecim.

Prawo Unii, a w szczególności art. 267 TFUE, należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie temu, aby sąd krajowy orzekający w następstwie uchylenia wydanego przez niego orzeczenia przez sąd wyższej instancji był związany, zgodnie z krajowym prawem procesowym, oceną prawną dokonaną przez ten sąd wyższej instancji, jeżeli ocena ta nie jest zgodna z prawem Unii w wykładni nadanej mu przez Trybunał.

⁽¹⁾ Data złożenia: 3.2.2023 R.

⁽²⁾ Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa, która nie odpowiada rzeczywistej nazwie żadnej ze stron postępowania.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 7 grudnia 2022 r. w sprawie T-623/21 Puma SE/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 20 lutego 2023 r. przez Puma SE

(Sprawa C-94/23 P)

(2023/C 321/22)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Puma SE (przedstawiciele: M. Schunke i P. Trieb, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, Vaillant GmbH

Postanowieniem z dnia 17 lipca 2023 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania i nakazał Puma SE pokrycie własnych kosztów.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 15 lutego 2023 r. w sprawie T-8/22 Topcart GmbH/Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 25 kwietnia 2023 r. przez Topcart GmbH

(Sprawa C-270/23 P)

(2023/C 321/23)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Topcart GmbH (przedstawiciel: M. Hoffmann, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 17 lipca 2023 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania i nakazał wnoszącej odwołanie pokrycie własnych kosztów.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Visoki upravni sud Republike Hrvatske (Chorwacja) w dniu 26 maja 2023 r. – HP – Hrvatska pošta d.d./Povjerenik za informiranje

(Sprawa C-336/23, HP – Hrvatska pošta)

(2023/C 321/24)

Język postępowania: chorwacki

Sąd odsyłający

Visoki upravni sud Republike Hrvatske

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: HP – Hrvatska pošta d.d.

Druga strona postępowania: Povjerenik za informiranje

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przez pojęcie „ponowne wykorzystywanie informacji” w rozumieniu art. 2 pkt 11 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1024 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie otwartych danych i ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego ([Dz.U. 2019,] L 172, [s. 56]) (zwanej dalej: „dyrektywą”) należy rozumieć dostęp do każdej informacji, którą organ sektora publicznego/przedsiębiorstwo publiczne wyprodukował/wyprodukowało lub która jest w jego posiadaniu, a której użytkownik (osoba fizyczna lub prawna) po raz pierwszy żąda od organu sektora publicznego?
- 2) Czy wniosek o udostępnienie informacji, którą organ sektora publicznego/przedsiębiorstwo publiczne wyprodukował/wyprodukowało lub która jest w jego posiadaniu, a która została wygenerowana w ramach zakresu działalności lub w związku z organizacją i pracą tego organu, można uznać za wniosek o udostępnienie informacji, do którego mają zastosowanie przepisy tej dyrektywy, to znaczy czy przepisy niniejszej dyrektywy mają zastosowanie do wszystkich wniosków o dostęp do informacji będących w posiadaniu organów sektora publicznego?
- 3) Czy podmiotami zobowiązanymi do udostępnienia informacji wskazanymi w art. 2 dyrektywy są tylko te organy sektora publicznego, do których wystąpiono o ponowne wykorzystywanie informacji, czy też nowe definicje dotyczą wszystkich organów sektora publicznego i wszystkich posiadanych przez te organy informacji, to znaczy czy w art. 2 dyrektywy są wymienione podmioty zobowiązane do udostępnienia informacji przez te podmioty wyprodukowanych lub będących w ich posiadaniu, czy też uważa się, że podmioty wskazane w art. 2 dyrektywy są zobowiązane do udostępnienia informacji tylko przy ponownym wykorzystywaniu informacji?
- 4) Czy wyjątki od obowiązku udostępnienia informacji z art. 1 ust. 2 dyrektywy można uważać za wyjątki, z powodu których organy sektora publicznego mogą odmówić udostępnienia informacji przez te organy wyprodukowanych lub będących w ich posiadaniu, czy też chodzi o wyjątki, które mają zastosowanie tylko wtedy, kiedy wystąpiono do organów sektora publicznego o ponowne wykorzystywanie informacji?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rajonen syd (Bułgaria) w dniu 29 maja 2023 r. – „APS beta Bulgaria” EOOD, „Agencija za kontrol na prosroczeni zadyłženija” AD

(Sprawa C-337/23, „APS beta Bulgaria” EOOD i „Agencija za kontrol na prosroczeni zadyłženija” AD)

(2023/C 321/25)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski rajonen syd

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawcy: „APS beta Bulgaria” EOOD, „Agencija za kontrol na prosroczeni zadyłženija” AD

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 ust. 2 i art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG⁽¹⁾ z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że gdy w umowie o kredyt określono zobowiązanie konsumenta do zawarcia umowy poręczenia, na podstawie której poręczycielem jest podmiot wskazany przez wierzyciela, treść umowy poręczenia nie stanowi „głównego przedmiotu” umowy z tym podmiotem trzecim, lecz jest częścią treści umowy o kredyt? Czy ma przy tym znaczenie kwestia, czy wierzyciel i poręczyciel są podmiotami powiązanymi?
- 2) Czy pkt 1 lit. i) załącznika do dyrektywy 93/13/EWG należy interpretować w ten sposób, że gdy konsument jest zobowiązany do zapewnienia poręczyciela w ramach już zawartej umowy o kredyt – przy czym jedną z możliwości uczynienia tego jest zaangażowanie podmiotu wskazanego przez wierzyciela – treść zobowiązania konsumenta wynikającego z umowy poręczenia, zawartej później w dniu zawarcia umowy o kredyt, należy uznać za niejasną ze względu na brak możliwości wyboru lub zaproponowania przez konsumenta podmiotu, który zostanie mu wskazany przez wierzyciela jako przyszły poręczyciel?
- 3) Na wypadek udzielenia na pytanie poprzedzające odpowiedzi, że przedmiot umowy poręczenia jest jasny, czy pkt 1 lit. i), j) i m) załącznika do dyrektywy 93/13/EWG należy interpretować w ten sposób, że gdy konsument zobowiązał się do zapewnienia poręczyciela w ramach zawartej już umowy o kredyt – przy czym jedną z możliwości uczynienia tego jest zaangażowanie podmiotu wskazanego przez wierzyciela – treść zobowiązania konsumenta wynikającego z umowy o kredyt należy uznać za niejasną, co może prowadzić do nieważności umowy o kredyt lub niektórych jej warunków?
- 4) Czy art. 4 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG w związku z art. 8 dyrektywy 2005/29/WE⁽²⁾ dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych należy interpretować w ten sposób, że sytuacja, w której podmiot udzielający kredytu przewiduje zawarcie przez konsumenta umowy z podmiotem wskazanym przez wierzyciela w celu zabezpieczenia jego roszczenia wobec konsumenta, stanowi zawsze przypadek wykorzystania niekorzystnej sytuacji konsumenta, i stąd – agresywną praktykę handlową?
- 5) Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie czwarte, czy art. 4 ust. 1 i art. 7 dyrektywy 93/13/EWG w związku z art. 8 dyrektywy 2005/29/WE należy interpretować w ten sposób, że w jednostronnym postępowaniu sądowym takim jak postępowanie dotyczące wydania nakazu zapłaty, w którym konsument nie bierze udziału, sąd może uzasadnić wątpliwość związaną z nieuczciwością warunku umownego jedynie na podstawie wątpliwości, że warunek mógł być zaakceptowany przez konsumenta w wyniku nieuczciwej praktyki handlowej – czy też tę nieuczciwą praktykę handlową należy ustalić w sposób pewny?
- 6) Czy art. 15 ust. 2 dyrektywy 2008/48/WE⁽³⁾ w sprawie umów o kredyt konsumencki (dyrektywa 2008/48/WE) należy interpretować w ten sposób, że przepis ten ma zastosowanie w przypadkach, w których umowa o kredyt jest powiązana z dodatkową usługą – udzieleniem płatnego poręczenia przez podmiot trzeci – i umożliwia konsumentowi dochodzenie nie tylko własnych roszczeń związanych z nieuczciwym zachowaniem poręczyciela, takim jak zapłata po upływie ustawowego terminu, lecz również podniesienie zarzutów procesowych, które wyłączają zobowiązanie wobec poręczyciela?

- 7) Czy art. 15 ust. 2 dyrektywy 2008/48/WE w związku z zasadą skuteczności, lub ewentualnie, jeśliby przyjąć, że umowa o kredyt i umowa poręczenia są transakcjami powiązanymi – art. 5 i art. 7 dyrektywy 93/13/EWG w związku z pkt 1 lit. b) i c) załącznika do tej dyrektywy, dopuszcza orzecznictwo krajowe, zgodnie z którym w przypadku gdy poręczyciel powiązanej umowy o kredyt konsumencki, który otrzymał wynagrodzenie od konsumenta za poręczenie umowy o kredyt, zapłacił głównemu wierzycielowi na podstawie warunku zawartego w umowie pomimo upływu ustawowego terminu takiego jak określony w art. 147 Zakon za zadyżnienia i dogoworite (ustawy o zobowiązaniach i umowach), który to upływ zgodnie z orzecznictwem skutkuje całkowitym wygaśnięciem poręczenia, poręczyciel ten – pomimo tego – może powołać się na subrogację w prawa pierwotnego wierzyciela i domagać się zapłaty od głównego dłużnika, powołując się na niejasność aktów sądów stosujących prawo?
- 8) Czy art. 3 lit. g) dyrektywy 2008/48/WE w związku z art. 5 dyrektywy 93/13/EWG należy interpretować w ten sposób, że przy określonym w umowie o kredyt zobowiązaniu do zawarcia umowy poręczenia powiązanej z umową o kredyt, co jest związane z podwyższeniem całkowitej kwoty zobowiązania z tytułu kredytu, rzeczywista roczna stopa oprocentowania kredytu powinna być również obliczana zgodnie z podwyższonymi ratami z tytułu wynagrodzenia poręczyciela? Czy ma przy tym znaczenie kwestia, kto wybrał poręczyciela i czy poręczyciel jest powiązany z pierwotnym wierzycielem?
- 9) Czy art. 10 ust. 2 lit. g) dyrektywy 2008/48/WE należy interpretować w ten sposób, że nieprawidłowe wskazanie rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania w umowie o kredyt zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem-kredytobiorcą należy uznać za brak wskazania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania w umowie o kredyt, a sąd krajowy powinien zastosować konsekwencje wynikające z prawa krajowego przewidziane na wypadek braku wskazania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania w umowie o kredyt konsumencki? Czy należy przyjąć, że konsekwencje te bezwzględnie wiążą również poręczyciela, który dokonał zapłaty, w jego stosunkach z konsumentem?
- 10) Czy art. 23 zdanie drugie dyrektywy 2008/48/WE należy interpretować w ten sposób, że przewidziana przez ustawodawcę krajowego sankcja nieważności umowy o kredyt konsumencki, w ramach której zwrotowi podlega wyłącznie pożyczona kwota główna, jest proporcjonalna w przypadkach, w których w umowie o kredyt konsumencki nie zawarto dokładnego wskazania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania, nie określając jej w odniesieniu do profesjonalnego poręczyciela wybranego przez wierzyciela (pomimo że wysokość takiego oprocentowania została wskazana w treści umowy o kredyt)?
- 11) Czy art. 2 ust. 2 dyrektywy 2009/138/WE⁽⁴⁾ w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) (dyrektywa 2009/138/WE) w związku z lit. A pkt 14 załącznika nr 1 do tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że zawodowe prowadzenie działalności polegającej na odpłatnym udzielaniu poręczeń, w ramach której spółka będąca poręczycielem wypłaca w każdym przypadku braku spłaty pełną kwotę kredytu zaciągniętego przez konsumenta będącego głównym dłużnikiem, a wynagrodzenie jest wypłacane niezależnie od niewykonania przez konsumenta obowiązku spłaty każdej raty kredytu, [jest] „działalnością ubezpieczeniową” w rozumieniu wspomnianej dyrektywy[?]
- 12) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie jedenaste, czy art. 14 ust. 1 dyrektywy 2009/138/WE należy interpretować w ten sposób, że podmiot prowadzący działalność, o której mowa w pytaniu jedenastym, podlega obowiązkowi uzyskania licencji od krajowych organów regulacyjnych odpowiedzialnych za udzielanie licencji ubezpieczycielom?

⁽¹⁾ Dz.U. 1993, L 95, s. 29.

⁽²⁾ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2005, L 149, s. 22).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. 2008, L 133, s. 66).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz.U. 2009, L 335, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 22 marca 2023 r. w sprawie T-113/22, Colombani/SEAE, wniesione w dniu 31 maja 2023 r. przez Jeana-Marca Colombaniego

(Sprawa C-343/23 P)

(2023/C 321/26)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Jean-Marc Colombani (przedstawiciel: N. de Montigny, adwokat)

Druga strona postępowania: Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ)

Żądania wnoszącego odwołanie

Strona wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uwzględnienie odwołania i uchylenie zaskarżonego wyroku;
- rozstrzygnięcie sprawy i dokonanie czynności, których powinien był dokonać Sąd:
 - stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 15 czerwca 2021 r.;
 - nakazanie pozwanemu zapłaty symbolicznej kwoty 1 EUR tytułem naprawienia jego krzywdy;
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie w ramach niniejszego postępowania oraz postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi kilka zarzutów.

Na wstępie i ogólnie, wnoszący odwołanie podnosi naruszenie prawa przez Sąd przy badaniu przedmiotu jego wniosku o pomoc, bezprawne ograniczenie dokonane jedynie w celu powstrzymania autonomicznych, indywidualnych i aktywnych zachowań każdej z odnośnych osób, z pominięciem pojęcia nękania i utrwalonej praktyki jak również naruszenie jednolitości orzecznictwa w tej dziedzinie.

Po drugie, wnoszący odwołanie zamierza poinformować o naruszeniu prawa przez Sąd przy badaniu błędu w ocenie popełnionego przez ESDZ, w szczególności wnoszący odwołanie podnosi bezprawne odwrócenie ciężaru dowodu przy badaniu warunku „uprawdopodobnienia” zachowania negatywnego, pominięcie pojęcia współsprawcy/udziału, który nie wymaga zachowania aktywnego, przeinaczenie przedstawionych dowodów, naruszenie zasady kontrydiktoryjności, sprzeczność elementów uzasadnienia, naruszenie prawa przy badaniu „uzasadnień” zgłoszonych zachowań, które podlegają art. 11, 12, 12a, i 21a regulaminu i które niwelują odpowiedzialność najwyżej postawionych osób zarządzających w Instytucji.

Po trzecie wnoszący odwołanie podnosi naruszenie art. 24 Regulaminu funkcjonariuszy Unii Europejskiej oceniając, że ESDZ słusznie oddaliło wniosek o pomoc złożony przez wnoszącego odwołanie.

Po czwarte wnoszący odwołanie podnosi brak uwzględnienia istnienia decyzji o oddaleniu złożonego wniosku, naruszenie prawa przy badaniu art. 17 i 19 regulaminu.

W ostatniej kolejności, wnoszący odwołanie żąda uznania wystąpienia jego krzywdy, które to żądanie zostało oddalone przez Sąd.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Warszawie (Polska) w dniu 2 czerwca 2023 r. – LB, JL przeciwko Getin Noble Bank S.A.

(Sprawa C-347/23, Zabitoń ⁽¹⁾)

(2023/C 321/27)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: LB, JL

Strona pozwana: Getin Noble Bank S.A.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 2 lit. b) i c) dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że osobę fizyczną, która zawiera umowę kredytu hipotecznego w celu pozyskania środków na nabycie jednego lokalu, który ma zostać przeznaczony do odpłatnego najmu (buy-to-let), należy uznać za „konsumenta” w rozumieniu tej dyrektywy?

⁽¹⁾ Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa, która nie odpowiada rzeczywistej nazwie żadnej ze stron postępowania.

⁽²⁾ Dz.U.1993, L 95, s. 29; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 15 Tom 002 P. 288 – 293

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Warszawie (Polska) w dniu 5 czerwca 2023 r. – KCB, MB przeciwko BNP Paribas Bank Polska S.A.

(Sprawa C-348/23, BNP Paribas Bank Polska)

(2023/C 321/28)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: KCB, MB

Strona pozwana: BNP Paribas Bank Polska S.A.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ⁽¹⁾ oraz zasady skuteczności i równoważności należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie wykładni sądowej przepisów krajowych, zgodnie z którą:

1. konsument nie może skutecznie dochodzić od przedsiębiorcy roszczeń wynikających z zawarcia w umowie nieuczciwych warunków dopóki niełoży oświadczenia, że nie zgadza się na utrzymanie w mocy nieuczciwych warunków umownych, zgadza się na wyłączenie ich stosowania oraz rozumie i akceptuje wynikające z tego konsekwencje, obejmujące potencjalnie nieważność całej umowy,
2. konsument nie może skutecznie dochodzić od przedsiębiorcy zwrotu świadczenia nienależnego spełnionego na podstawie nieuczciwych warunków umownych, dopóki niełoży powyższego oświadczenia,

3. roszczenie konsumenta o zwrot świadczenia nienależnego spełnionego na podstawie nieuczciwych warunków umownych nie jest wymagalne, dopóki nie złoży powyższego oświadczenia,
4. przedsiębiorca nie ma wobec konsumenta obowiązku zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia, dopóki nie zapozna się z powyższym oświadczeniem konsumenta?

(¹) Dz.U.1993, L 95, s. 29; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 15 Tom 002 P. 288 – 293

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja)
w dniu 9 czerwca 2023 r. – EA/Artemis security**

(Sprawa C-367/23, Artemis security)

(2023/C 321/29)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: EA

Druga strona postępowania: Artemis security SAS

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 9 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy spełnia przesłanki bezpośredniej skuteczności i pracownik może się powołać na ów przepis w dotyczącym go sporze?
- 2) Czy art. 9 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2003/88/WE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu lub praktyce krajowej, zgodnie z którymi w przypadku nieprzestrzegania przepisów przyjętych w celu wdrożenia środków niezbędnych do zapewnienia bezpłatnych badań lekarskich pracowników prawo pracownika do odszkodowania jest uzależnione od udowodnienia szkody wywołanej tym nieprzestrzeganiem?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší správny súd
Slovenskej republiky (Słowacja) w dniu 13 czerwca 2023 r. – Mesto Rimavská Sobota/Ministerstvo
pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky**

(Sprawa C-370/23, Mesto Rimavská Sobota)

(2023/C 321/30)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Mesto Rimavská Sobota

Druga strona postępowania: Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky

Pytania prejudycjalne

Czy art. 2 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 995/2010⁽¹⁾ z dnia 20 października 2010 r. ustanawiającego obowiązki podmiotów wprowadzających do obrotu drewno i produkty z drewna należy interpretować w ten sposób, że wprowadzaniem drewna do obrotu jest również odpłatna sprzedaż drewna surowego albo opałowego w rozumieniu załącznika nr 1 do tego rozporządzenia, jeżeli zgodnie z umową pozyskaniem drewna zajmuje się kupujący na podstawie wytycznych sprzedawcy i pod jego nadzorem?

⁽¹⁾ Dz.U. UE 2010, L 295, s. 23.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Duisburg
(Niemcy) w dniu 13 czerwca 2023 r. – HT/Mercedes-Benz Group AG**

(Sprawa C-371/23, Mercedes-Benz Group)

(2023/C 321/31)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Duisburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: HT

Strona pozwana: Mercedes-Benz Group AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy element konstrukcyjny w pojeździe, mierzący temperaturę, prędkość pojazdu, prędkość obrotową silnika (obr./min), przełożenie skrzyni biegów, podciśnienie w kolektorze lub wszelkie inne parametry w celu zmiany parametrów procesu spalania w silniku w zależności od wyniku tego pomiaru, może również wtedy zmniejszać skuteczność układu kontroli emisji zanieczyszczeń w rozumieniu art. 3 pkt 10 rozporządzenia nr 715/2007⁽¹⁾ i tym samym stanowić urządzenie ograniczające skuteczność działania w rozumieniu art. 3 pkt 10 rozporządzenia nr 715/2007, gdy zmiana parametrów procesu spalania spowodowana wynikiem pomiaru przez element konstrukcyjny zwiększa wprawdzie z jednej strony emisję określonej substancji szkodliwej, na przykład tlenków azotu, ale jednocześnie z drugiej strony zmniejsza emisję jednej lub więcej innych substancji szkodliwych, na przykład cząstek stałych, węglowodorów, tlenku węgla lub dwutlenku węgla?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: W jakich warunkach element konstrukcyjny stanowi w takim przypadku urządzenie ograniczające skuteczność działania?
- 3) Czy układ przełączający lub system sterujący w pojeździe, który poprzez dokonaną przezeń zmianę parametrów procesu spalania zwiększa wprawdzie z jednej strony emisję określonej substancji szkodliwej, na przykład tlenków azotu, ale jednocześnie z drugiej strony zmniejsza emisję jednej lub więcej innych substancji szkodliwych, na przykład cząstek stałych, węglowodorów, tlenku węgla lub dwutlenku węgla, może być niedopuszczalny w świetle prawa europejskiego z innego punktu widzenia niż istnienie urządzenia ograniczającego skuteczność działania w rozumieniu art. 3 pkt 10 rozporządzenia nr 715/2007?
- 4) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie: W jakich warunkach ma to miejsce?
- 5) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: Czy zgodnie z art. 5 ust. 2 zdanie drugie lit. a) rozporządzenia nr 715/2007 urządzenie ograniczające skuteczność działania w rozumieniu art. 3 pkt 10 tego rozporządzenia jest dopuszczalne również wtedy, gdy nie jest ono wprawdzie niezbędne dla zabezpieczenia silnika przed uszkodzeniem lub awarią, ale jest niezbędne ze względu na bezpieczeństwo użytkownika pojazdu?

- 6) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: Czy przepisy prawa krajowego, które w przypadku sporu sądowego z producentem dotyczącego roszczenia odszkodowawczego nakładają na nabywcę pojazdu podnoszące to roszczenie w pełnym zakresie ciężar udowodnienia istnienia urządzenia ograniczającego skuteczność działania w rozumieniu art. 3 pkt 10 rozporządzenia nr 715/2007, a ponadto również nieistnienia okoliczności faktycznych, na podstawie których miałyby zostać stwierdzone, iż urządzenie ograniczające skuteczność działania w rozumieniu powyższego przepisu jest wyjątkowo dopuszczalne na podstawie art. 5 ust. 2 zdanie drugie lit. a) rozporządzenia nr 715/2007, bez konieczności dostarczenia przez producenta pojazdu informacji na ten temat w postępowaniu dowodowym, są sprzeczne z wymienionymi w wyroku Trybunału z dnia 21 marca 2023 r. (sygn. C-100/21) przepisami art. 18 ust. 1, art. 26 ust. 1 i art. 46 dyrektywy 2007/46/WE (?) w zakresie, w jakim z tych ostatnich przepisów wynika, że nabywca pojazdu musi mieć roszczenie odszkodowawcze wobec jego producenta w przypadku zamontowania w nim niezgodnego z prawem urządzenia ograniczającego skuteczność działania (zob. pkt 91 i 93 wyżej wymienionego wyroku)?
- 7) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie szóste: Jaki rozkład ciężaru dowodu przewiduje prawo europejskie w sporze sądowym między nabywcą pojazdu a jego producentem dotyczącym roszczenia odszkodowawczego tego pierwszego przeciwko temu drugiemu z tytułu istnienia urządzenia ograniczającego skuteczność działania w rozumieniu art. 3 pkt 10 rozporządzenia nr 715/2007 oraz z tytułu istnienia okoliczności faktycznych, na podstawie których jest ono wyjątkowo dopuszczalne zgodnie z art. 5 ust. 2 zdanie drugie lit. a) rozporządzenia nr 715/2007? Czy stronom przysługują ułatwienia dowodowe, a jeśli tak, to jakie, czy też mają one ewentualne obowiązki, a jeśli tak, to jakie? Jeśli obowiązki mają zastosowanie: Jakie są konsekwencje ich nieprzestrzegania?
- 8) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie: Czy przepisy prawa krajowego, które nakładają na nabywcę pojazdu w pełnym zakresie ciężar udowodnienia istnienia układu przełączającego lub systemu sterowania, który nie kwalifikuje się wprawdzie jako urządzenie ograniczające skuteczność działania w rozumieniu art. 3 pkt 10 rozporządzenia nr 715/2007, ale który jest z innych względów niezgodny z prawem, bez konieczności dostarczania przez producenta pojazdu informacji na ten temat w postępowaniu dowodowym, są sprzeczne z wymienionymi w wyroku Trybunału z dnia 21 marca 2023 r. (C-100/21) przepisami art. 18 ust. 1, art. 26 ust. 1 i art. 46 dyrektywy 2007/46/WE w zakresie, w jakim z tych ostatnich przepisów wynika, że nabywca pojazdu musi mieć roszczenie odszkodowawcze wobec jego producenta w przypadku zamontowania w nim niezgodnego z prawem układu przełączającego lub systemu sterowania (zob. pkt 91 i 93 wyżej wymienionego wyroku)?
- 9) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie ósme: Jaki rozkład ciężaru dowodu przewiduje prawo europejskie w sporze sądowym między nabywcą pojazdu a jego producentem dotyczącym roszczenia odszkodowawczego tego pierwszego przeciwko temu drugiemu z tytułu istnienia niezgodnego z prawem układu przełączającego lub systemu sterowania, o których mowa w pytaniu ósmym? Czy stronom przysługują ułatwienia dowodowe, a jeśli tak, to jakie, czy też mają one ewentualne obowiązki, a jeśli tak, to jakie? Jeśli obowiązki mają zastosowanie: Jakie są konsekwencje ich nieprzestrzegania?

- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów (Dz.U. 2007, L 171, s. 1).
- (²) Dyrektywa 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiająca ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów (dyrektywa ramowa) (Dz.U. 2007, L 263, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rajonen syd
(Bułgaria) w dniu 26 czerwca 2023 r. – ZD „BULL INS” AD/PV**

(Sprawa C-387/23, BULL INS)

(2023/C 321/32)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski rajonen syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: ZD „BULL INS” AD

Strona pozwana: PV

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE⁽¹⁾ z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczania od takiej odpowiedzialności należy interpretować w ten sposób, że sprawy wszczęte na podstawie roszczenia regresowego, przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej kierowców zgodnie z prawem krajowym, są objęte zakresem stosowania prawa Unii Europejskiej w związku z zakazem ograniczania własnej odpowiedzialności przez ubezpieczyciela?
- 2) Na wypadek udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi, że prawo Unii ma zastosowanie, czy wskazany powyżej przepis i art. 38 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że w przypadku takich roszczeń, dochodzonych przez osobę fizyczną lub przeciwko osobie fizycznej, osobę tę należy uznać za „konsumenta”, biorąc pod uwagę zasadę skuteczności oraz wymogi związane z ochroną konsumentów?

⁽¹⁾ Dz.U. 2009 r., L 263, s. 11.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Wedding
(Niemcy) w dniu 27 czerwca 2023 r. – Bulgarfrukt – Fruchthandels GmbH/Oranzherii Gimel II
EOOD**

(Sprawa C-389/23, Bulgarfrukt)

(2023/C 321/33)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Wedding

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Bulgarfrukt – Fruchthandels GmbH

Strona pozwana: Oranzherii Gimel II EOOD

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy rozporządzenie (WE) nr 1393/2007⁽¹⁾ i rozporządzenie (WE) nr 1896/2006⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie krajowemu przepisowi ustawowemu, który przewiduje, że europejski nakaz zapłaty powinien zostać uznany przez sąd za nieważny w ramach środka odwoławczego, jeżeli nie został on doręczony lub nie został skutecznie doręczony pozwanemu?
- 2) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie prejudycjalne: czy powyższe rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie krajowemu przepisowi ustawowemu, który przewiduje, że wykonanie europejskiego nakazu zapłaty uznaje się za niedopuszczalne, jeżeli nie został on doręczony lub nie został skutecznie doręczony pozwanemu?
- 3) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie prejudycjalne: czy rozporządzenie nr 1896/2006 należy interpretować w ten sposób, że pozwany, który wie o wydaniu europejskiego nakazu zapłaty, ale któremu nakaz ten nie został jeszcze doręczony lub nie został skutecznie doręczony, nie może jeszcze wnieść skutecznie sprzeciwu od tego nakazu?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. dotyczące doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych („doręczanie dokumentów”) oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1348/2000 (Dz.U. 2007, L 324, s. 79).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiające postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty (Dz.U. 2006, L 399, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București (Rumunia) w dniu 27 czerwca 2023 r. – Brăila Winds SRL/Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București – Administrația Fiscală pentru Contribuabili Mijlocii București, Ministerul Finanțelor, Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală, Agenția Națională de Administrare Fiscală

(Sprawa C-391/23)

(2023/C 321/34)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel București

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Brăila Winds SRL

Druga strona postępowania: Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București – Administrația Fiscală pentru Contribuabili Mijlocii București, Ministerul Finanțelor, Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală, Agenția Națională de Administrare Fiscală

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy postanowienia art. 107 i 108 TFUE należy interpretować w ten sposób, że uregulowanie krajowe, takie jak wprowadzone Legea nr. 259/2021 [pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 118/2021 privind stabilirea unei scheme de compensare pentru consumul de energie electrică și gaze naturale pentru sezonul rece 2021–2022 (ustawą nr 259/2021 przekształcającą dekret z mocą ustawy nr 118/2021 ustanawiający system rekompensat za zużycie energii elektrycznej i gazu ziemnego w sezonie zimowym 2021–2022)], które nakłada podatek tylko na niektórych producentów energii elektrycznej, stanowi pomoc państwa przyznaną zwolnionym z niego podmiotom, która to pomoc podlega obowiązkowi zgłoszenia? Czy takie uregulowanie jest dyskryminujące, jeżeli ma zastosowanie tylko do niektórych producentów energii elektrycznej, w tym producentów energii ze źródeł odnawialnych?
- 2) Czy postanowienia art. 49 TFUE i 56 TFUE oraz, odpowiednio, art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak wprowadzone ustawą nr 259/2021, które nakłada podatek w wysokiej kwocie tylko na niektórych producentów energii elektrycznej (w tym producentów energii ze źródeł odnawialnych), z wyłączeniem innych kategorii producentów?
- 3) Czy poprzedzająca rozporządzenie [Rady (WE)] 2022/1854 [z dnia 6 października 2022 r. w sprawie interwencji w sytuacji nadzwyczajnej w celu rozwiązania problemu wysokich cen energii] ⁽¹⁾ dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/944 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej oraz zmieniająca dyrektywę 2012/27/UE ⁽²⁾ stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które mogłoby doprowadzić do ustalania ceny sprzedaży/ograniczenia swobody ustalania ceny sprzedaży, takiemu jak uregulowanie wprowadzone ustawą nr 259/2021?
- 4) Czy postanowienia art. 191 ust. 2 TFUE dotyczące zasad ostrożności, działania zapobiegawczego i usuwania zanieczyszczeń u źródła, a także zasada „zanieczyszczający płaci” stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak wprowadzone ustawą nr 259/2021? Czy zagraża to europejskim celom dotyczącym osiągnięcia neutralności klimatycznej do 2050 r. oraz polityce Unii Europejskiej w dziedzinie opodatkowania energii?

⁽¹⁾ Dz.U. 2022, L 261 I, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2019, L 158, s. 125.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék (Węgry) w dniu 29 czerwca 2023 r. – LEGO Juris A/S / „SZOTI” Ipari, Kereskedelmi és Szolgáltató Kft.

(Sprawa C-396/23, LEGO Juris)

(2023/C 321/35)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnioskująca o podjęcie działań przez organy celne: LEGO Juris A/S

Strona sprzeciwiająca się podjęciu działań przez organy celne: „SZOTI” Ipari, Kereskedelmi és Szolgálató Kft.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest zgodne z prawem Unii orzecznictwo państwa członkowskiego, w którym uznaje się za naruszenie znaku towarowego, chroniącego niemalże fotograficzne przedstawienie jednego z elementów konstrukcyjnych zabawki konstrukcyjnej, nieuprawnione używanie znaku towarowego, takie jak używanie będące przedmiotem postępowania głównego, które cechuje się tym, że w zamkniętym opakowaniu spornej modułowej zabawki konstrukcyjnej mogą znajdować się klocki konstrukcyjne (zwany dalej „częścią”), którego kształt można pomylić z przedstawieniem klocka chronionego znakiem towarowym, oraz instrukcja montażu, w której przedstawia się tę część w sposób, który można pomylić ze znakiem towarowym, przy czym ani przedstawienie klocka chronionego znakiem towarowym, ani oznaczenie, które można pomylić z tym znakiem, nie znajdują się na zewnętrznej powierzchni zamkniętego opakowania zabawki konstrukcyjnej lub znajdują się one tam jedynie częściowo, a żaden inny element opakowania nie odnosi się do właściciela znaku towarowego?
- 2) Jeśli opisane powyżej używanie znaku towarowego należy uznać za używanie, przeciwko któremu właściciel znaku towarowego może podjąć działania na podstawie art. 10 ust. 2 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436 z dnia 16 grudnia 2015 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych⁽¹⁾, to czy przepis ten należy interpretować w ten sposób, że właściciel znaku towarowego może żądać wstrzymania przywozu do kraju towaru, jaki stanowi zabawka konstrukcyjna, jako całości i nakazania w tym celu zatrzymania tego towaru, nawet jeśli używanie znaku towarowego ma miejsce tylko za pomocą jednej lub kilku części zabawki konstrukcyjnej, które można wyodrębnić z towaru i które są technicznie równoważne innym częściom, oraz poprzez przedstawienie tych części w instrukcji montażu?
- 3) Jeżeli prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że właściciel znaku towarowego może podnosić żądania w odniesieniu do towaru jako całości, nawet jeśli używanie znaku towarowego ma miejsce tylko za pomocą jednej lub kilku części zabawki konstrukcyjnej, które można wyodrębnić z towaru i które są technicznie równoważne innym częściom, oraz poprzez przedstawienie tych części w instrukcji montażu, czy przyznanie sądowi właściwości w zakresie oceny, na podstawie której, uwzględniając częściowy charakter naruszenia, które dotyczy wyłącznie jednej lub kilku części, które mogą znajdować się w zamkniętym opakowaniu, niewielką wagę i skalę naruszenia w stosunku do towaru jako całości oraz interesy związane z pozbawionym ograniczeń handlem zabawką konstrukcyjną w większości niebudzącą zastrzeżeń, sąd państwa członkowskiego nie zarządzi zakazu dalszego przywozu do kraju rozpatrywanej zabawki konstrukcyjnej i nie uwzględni wniosku o zarządzenie środków tymczasowych polegających na zatrzymaniu tej zabawki konstrukcyjnej, jest zgodne z prawem Unii?

⁽¹⁾ Dz.U. 2015, L 336, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Köln (Niemcy) w dniu 4 lipca 2023 r. – Adwokatka i notariuszka/Przewodnicząca Oberlandesgericht Hamm

(Sprawa C-408/23, adwokatka-notariuszka)

(2023/C 321/36)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Adwokatka i notariuszka

Druga strona postępowania: Przewodnicząca Oberlandesgericht Hamm

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które bezwzględnie stanowi, że nie może zostać powołana po raz pierwszy na stanowisko notariusza-adwokata (Anwaltsnotar) osoba, która ukończyła 60 lat przed upływem terminu do składania wniosków o powołanie na stanowisko notariusza, nawet jeżeli kilka takich stanowisk musi pozostać nieobsadzonych ze względu na brak odpowiednich młodszych kandydatów w okręgu sądu rejonowego, w którym odbyło się postępowanie rekrutacyjne, a kandydaci z innych okręgów sądu rejonowego nie mogą składać wniosków o powołanie?
2. Czy na pytanie zawarte w pkt 1 należy udzielić odpowiedzi twierdzącej, jeżeli należy się spodziewać, że w kolejnym roku ponownie nie będzie możliwe obsadzenie w tym samym okręgu sądu rejonowego kilku stanowisk notariusza-adwokata, na które ogłoszono nabór, odpowiednimi kandydatami w wieku poniżej 60 lat?
3. Czy na pytanie zawarte w pkt 1 należy w każdym razie udzielić odpowiedzi twierdzącej z tego względu, że ponadto należy się spodziewać, że w innych okręgach sądu rejonowego poza aglomeracjami ponownie nie będzie możliwe obsadzenie wszystkich stanowisk notariusza-adwokata, na które ogłoszono nabór, odpowiednimi kandydatami w wieku poniżej 60 lat?
4. Czy nie dochodzi do naruszenia art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r., jeżeli świadczenie usług notarialnych jest zagwarantowane w okręgu sądu rejonowego, mimo że kandydat w wieku powyżej 60 lat nie został powołany na stanowisko notariusza-adwokata wyłącznie ze względu na swój wiek, a kilka stanowisk pozostało nieobsadzonych?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. 2000, L 303, s. 16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Włochy) w dniu 10 lipca 2023 r. – Secab Soc. coop./Autorità di Regolazione per Energia Reti e Ambiente (ARERA), Gestore dei servizi energetici (GSE) SpA

(Sprawa C-423/23, Secab)

(2023/C 321/37)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Secab Soc. coop.

Druga strona postępowania: Autorità di Regolazione per Energia Reti e Ambiente (ARERA), Gestore dei servizi energetici (GSE) SpA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 ust. 4 dyrektywy (UE) 2019/944⁽¹⁾, motywy 3 i 12 dyrektywy (UE) 2018/2001⁽²⁾, motywy 27, 28, 29, 39, art. 6 ust. 1, art. 8 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2022/1854⁽³⁾, stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, w którym ustala się pułap dochodów rynkowych uzyskiwanych ze sprzedaży energii elektrycznej w sposób przewidziany w art. 15 bis decreto legge (dekretu z mocą ustawy) nr 4 z dnia 27 stycznia 2022 r., który nie gwarantuje producentom zatrzymania 10 % nadwyżki dochodów powyżej tego pułapu?
- 2) Czy art. 5 ust. 4 dyrektywy (UE) 2019/944, motywy 2, 3 i 12 dyrektywy (UE) 2018/2001, motywy 27, 28, 29, 39, art. 6 ust. 1, art. 8 ust. 2 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) 2022/1854 stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, w którym ustala się pułap dochodów rynkowych uzyskiwanych ze sprzedaży energii elektrycznej w sposób przewidziany w art. 15 bis decreto legge (dekretu z mocą ustawy) nr 4 z dnia 27 stycznia 2022 r., który nie chroni i nie zachęca do inwestycji w sektorze energii ze źródeł odnawialnych?

- 3) Czy motyw 3 dyrektywy (UE) 2018/2001, motywy 27 i 41, art. 7 ust. 1 lit. h), i) i j), art. 8 ust. 1 lit. a) i d) oraz ust. 2 rozporządzenia (UE) 2022/1854 stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, w którym ustala się pułap dochodów rynkowych uzyskiwanych ze sprzedaży energii elektrycznej w sposób przewidziany w art. 15 bis decreto legge (dekretu z mocą ustawy) nr 4 z dnia 27 stycznia 2022 r., który nie przewiduje żadnego konkretnego pułapu dochodów uzyskiwanych ze sprzedaży energii wytwarzanej z węgla kamiennego, ani zróżnicowanego uregulowania w odniesieniu do różnych źródeł produkcji?

- (¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/944 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej oraz zmieniająca dyrektywę 2012/27/UE (przekształcenie) (Dz.U. 2019, L 158, s. 125).
(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (przekształcenie) (Dz.U. 2018, L 328, s. 82).
(³) Rozporządzenie Rady (UE) 2022/1854 z dnia 6 października 2022 r. w sprawie interwencji w sytuacji nadzwyczajnej w celu rozwiązania problemu wysokich cen energii (Dz.U. 2022, L 261, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2023 r. – Komisja Europejska/Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-433/23)

(2023/C 321/38)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Hermes i E. Sanfrutos Cano, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1) stwierdzenie, że:

- nie przyjmując niezbędnych środków dotyczących zbierania ścieków komunalnych z aglomeracji Acorán, Adeje-Arona, Añaza, Candelaria-Casco, Candelaria-Punta Larga, Golf del Sur, Guía de Isora Litoral, La Esperanza-La Laguna Sur-Santa Cruz-Valles (La Laguna, El Rosario, Santa Cruz), Puerto de Santiago-Playa la Arena, San Isidro-Litoral, Sueño Azul i Valle de la Orotava na Wyspach Kanaryjskich oraz Medio-Andarax w Andaluzji, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 3 dyrektywy 91/271/EWG (¹);
- nie podejmując niezbędnych środków dotyczących oczyszczania ścieków komunalnych z aglomeracji Acanilado de los Gigantes, Adeje-Arona, Almansa, Almodóvar del Campo, Almodóvar del Río, Alto Nerbioi-Amurrio, Alto Nerbioi-Laudio, Candelaria-Casco, Candelaria-Punta Larga, Consuegra, Donostia-San Sebastián, Estepa, Genil-Cu-billas, Golf del Sur, Guareña-Oliva de Mérida-Cristina, Guía de Isora Litoral, Jódar, La Esperanza-La Laguna Sur-Santa Cruz-Valles (La Laguna, El Rosario, Santa Cruz), Lora del Río, Los Yébenes, Martos, Medio-Andarax, Posadas, Puerto de Santiago-Playa la Arena, Quintanar de la Orden, Rambla (La)-Montalbán, San Isidro-Litoral, San Roque, Santoña, Sueño Azul, Torredonjimeno, Trebujena, Trujillo, Valle de la Orotava, Venta de Baños i Villanueva del Río-Alcolea del Río, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 4 ust. 1 i 3 dyrektywy 91/271/EWG;
- nie podejmując niezbędnych środków dotyczących oczyszczania ścieków komunalnych z aglomeracji Almodóvar del Campo, Argamasilla de Alba, Cáceres, Condado de Huelva II (Chucena-Escacena-Paterna-Manzanilla), Consuegra; Don Benito-Villanueva de la Serena, Guareña-Oliva de Mérida-Cristina, Guillena, Los Yébenes, Madridejos, Mérida, Montcada, Montijo-Puebla Calzada, Palma del Condado, Quintanar de la Orden, Rubí, Sonseca, Soria, Trujillo, Venta de Baños y Villafranca de los Barros, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 5 i sekcji B załącznika I do dyrektywy 91/271/EWG;

- Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 15 dyrektywy 91/271/EWG w związku z sekcją D załącznika I do tej samej dyrektywy w odniesieniu do aglomeracji Acantilado de los Gigantes, Adeje-Arona, Almansa, Almodóvar del Campo, Almodóvar del Río, Alto Nerbioi-Amurrio, Alto Nerbioi-Laudio, Argamasilla de Alba, Bargas-Cabañas-Mocejón-Olías-Magán-Villaseca, Cáceres, Candelaria-Casco, Candelaria-Punta Larga, Condado de Huelva II (Chucena-Escacena-Paterna-Manzanilla), Consuegra, Don Benito-Villanueva de la Serena, Donostia-San Sebastián, Estepa, Genil-Cubillas, Golf del Sur, Guareña-Oliva de Mérida-Cristina, Guía de Isora Litoral, Guillena, Jódar, La Esperanza-La Laguna Sur-Santa Cruz-Valles (La Laguna, El Rosario, Santa Cruz), Lora del Río, Los Yébenes, Madridejos, 77 Martos, Medio-Andarax, Mérida, Montijo-Puebla Calzada, Montcada, Palma del Condado, Posadas, Puerto de Santiago-Playa la Arena, Quintanar de la Orden, Rambla (La)-Montalbán, Rubí, San Isidro-Litoral, San Roque, Santoña, Sonseca, Soria, Sueño Azul, Torredonjimeno, Trebujena, Trujillo, Valle de la Orotava, Villanueva del Río-Alcolea del Río, Venta de Baños i Villafranca de los Barros;

2) obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze Komisja podnosi cztery zarzuty uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego wynikającym z dyrektywy Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych, zmienionej dyrektywą Rady 2013/64/UE⁽²⁾ z dnia 17 grudnia 2013 r.

W **zarzucie pierwszym** Komisja podnosi, że Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 3 dyrektywy 91/271/EWG, nie podejmując koniecznych środków dotyczących zbierania ścieków komunalnych z aglomeracji Acorán, Adeje-Arona, Añaza, Candelaria-Casco, Candelaria-Punta Larga, Golf del Sur, Guía de Isora Litoral, La Esperanza-La Laguna Sur-Santa Cruz-Valles (La Laguna, El Rosario, Santa Cruz), Puerto de Santiago-Playa la Arena, San Isidro-Litoral, Sueño Azul i Valle de la Orotava na Wyspach Kanaryjskich oraz Medio-Andarax w Andaluzji.

W odniesieniu do 12 aglomeracji na Wyspach Kanaryjskich Komisja podnosi zasadniczo, że aglomeracje te korzystają z pojedynczych systemów, przy czym nie są spełnione warunki określone w art. 3 ust. 1 akapit trzeci dyrektywy 91/271/EWG, który uzależnia to odstępstwo od zasady systemu zbierania ścieków od spełnienia dwóch kumulatywnych warunków. Z jednej strony władze powinny uzasadnić w każdym konkretnym przypadku, że wprowadzenie systemu zbierania nie jest uzasadnione albo dlatego, że nie przyniosłoby korzyści dla środowiska, albo ze względu na to, że jego instalacja powodowałaby nadmierne koszty. Z drugiej strony pojedynczy system lub inny właściwy system powinien zapewniać ten sam poziom ochrony środowiska. Jeśli chodzi o aglomerację Medio Andarax w Andaluzji, Komisja podnosi, że aglomeracja ta nie dysponuje systemem zbierania ścieków dla wszystkich swoich ścieków.

W **zarzucie drugim** Komisja podnosi, że Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 4 ust. 1 i 3 dyrektywy 91/271/EWG, nie podejmując koniecznych środków dotyczących oczyszczania ścieków komunalnych aglomeracji Acantilado de los Gigantes, Adeje-Arona, Almansa, Almodóvar del Campo, Almodóvar del Río, Alto Nerbioi-Amurrio, Alto Nerbioi-Laudio, Candelaria-Casco, Candelaria-Punta Larga, Consuegra, Donostia-San Sebastián, Estepa, Genil-Cubillas, Golf del Sur, Guareña-Oliva de Mérida-Cristina, Guía de Isora Litoral, Jódar, La Esperanza-La Laguna Sur-Santa Cruz-Valles (La Laguna, El Rosario, Santa Cruz), Lora del Río, Los Yébenes, Martos, Medio-Andarax, Posadas, Puerto de Santiago-Playa la Arena, Quintanar de la Orden, Rambla (La)-Montalbán, San Isidro-Litoral, San Roque, Santoña, Sueño Azul, Torredonjimeno, Trebujena, Trujillo, Valle de la Orotava, Venta de Baños i Villanueva del Río-Alcolea del Río.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 dyrektywy 91/271/EWG państwa członkowskie zapewniają, aby ścieki komunalne przed odprowadzeniem były poddane wtórnemu oczyszczaniu lub innemu równie skutecznemu oczyszczaniu. Ustęp 3 tego przepisu wymaga, aby zrzuty z oczyszczalni ścieków spełniały wymagania sekcji B załącznika I do dyrektywy 91/271/EWG. Komisja uważa, że obowiązki te nie są przestrzegane w aglomeracjach, o których mowa w poprzednim ustępie, ponieważ ścieki nie są zbierane zgodnie z art. 3 tej dyrektywy, w związku z czym nie można ich również oczyszczać, albo dlatego, że zebrane wody nie podlegają w pełni poziomowi oczyszczania wymaganemu przez art. 4 dyrektywy 91/271/EWG, a zrzuty nie spełniają również wymogów sekcji B załącznika I do dyrektywy, zgodnie z wymogami art. 4 ust. 3 tej dyrektywy.

W **zarzucie trzecim** Komisja wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że nie przyjmując niezbędnych środków dotyczących oczyszczania ścieków komunalnych z aglomeracji Almodóvar del Campo, Argamasilla de Alba, Cáceres, Condado de Huelva II (Chucena-Escacena-Paterna-Manzanilla), Consuegra; Don Benito-Villanueva de la Serena, Guareña-Oliva de Mérida-Cristina, Guillena, Los Yébenes, Madridejos, Mérida, Montcada, Montijo-Puebla Calzada, Palma del Condado, Quintanar de la Orden, Rubí, Sonseca, Soria, Trujillo, Venta de Baños y Villafranca de los Barros, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 5 i sekcji B załącznika I do dyrektywy 91/271/EWG.

Komisja podnosi zasadniczo, że te aglomeracje o równoważnej liczbie mieszkańców ponad 10 000, które odprowadzają ścieki do obszarów wrażliwych, nie zapewniają dla wszystkich swoich ścieków oczyszczania bardziej rygorystycznego niż oczyszczanie, o którym mowa w art. 4 dyrektywy 91/271/EWG, jak tego wymaga art. 5 ust. 2 tej dyrektywy, ani nie zapewniają, że zrzuty z oczyszczalni ścieków tych aglomeracji do obszarów wrażliwych spełniają odpowiednie wymagania sekcji B załącznika I.

W ramach **zarzutu czwartego** Komisja podnosi, że Królestwo Hiszpanii nie wypełniło zobowiązań ciążyących na nim na mocy art. 15 dyrektywy 91/271/EWG w związku z sekcją D załącznika I do tej dyrektywy w odniesieniu do aglomeracji Acantilado de los Gigantes, Adeje-Arona, Almansa, Almodóvar del Campo, Almodóvar del Río, Alto Nerbioi Amurrio, Alto Nerbioi-Laudio, Argamasilla de Alba, Bargas-Cabañas-Mocejón-Olías-Magán-Villaseca, Cáceres, Candelaria-Casco, Candelaria-Punta Larga, Condado de Huelva II (Chucena-Escacena-Paterna-Manzanilla), Consuegra, Don Benito-Villanueva de la Serena, Donostia-San Sebastián, Estepa, Genil-Cubillas, Golf del Sur, Guareña-Oliva de Mérida-Cristina, Guía de Isora Litoral, Guillena, Jódar, La Esperanza-La Laguna Sur-Santa Cruz-Valles (La Laguna, El Rosario, Santa Cruz), Lora del Río, Los Yébenes, Madridejos, Martos, Medio-Andarax, Mérida, Montijo-Puebla Calzada, Montcada, Palma del Condado, Posadas, Puerto de Santiago-Playa la Arena, Quintanar de la Orden, Rambla (La)-Montalbán, Rubí, San Isidro-Litoral, San Roque, Santoña, Sonseca, Soria, Sueño Azul, Torredonjimeno, Trebujena, Trujillo, Valle de la Orotava, Villanueva del Río-Alcolea del Río, Venta de Baños i Villafranca de los Barros.

(¹) Dyrektywa Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotycząca oczyszczania ścieków komunalnych (Dz.U. 1991, L 135, s. 40).

(²) Dyrektywa Rady 2013/64/UE z dnia 17 grudnia 2013 r. zmieniająca dyrektywy Rady 91/271/EWG i 1999/74/WE oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE, 2006/7/WE, 2006/25/WE i 2011/24/UE w związku ze zmianą statusu Majotty względem Unii Europejskiej (Dz.U. 2013, L 353, s. 8).

Skarga wniesiona w dniu 24 lipca 2023 r. – Komisja Europejska / Republika Bułgarii

(Sprawa C-462/23)

(2023/C 321/39)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: N. Nikołowa i B. Rous Demiri)

Strona pozwana: Republika Bułgarii

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie zakazując wprowadzania do obrotu naturalnej wody mineralnej i wody źródłanej pochodzącej z jednego i tego samego źródła pod więcej niż jednym określeniem handlowym, nie wymagając wskazania nazwy źródła na etykietach naturalnych wód mineralnych i wód źródłanych, zezwalając na stosowanie określenia „woda źródłana” w odniesieniu do wody, która nie spełnia warunków stosowania określenia „woda źródłana”, Republika Bułgarii uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 8 ust. 2, art. 7 ust. 2 lit. b) i art. 9 ust. 4 akapit pierwszy lit. c) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/54/WE (¹) z dnia 18 czerwca 2009 r. w sprawie wydobywania i wprowadzania do obrotu naturalnych wód mineralnych;
- obciążenie Republiki Bułgarii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/54/WE z dnia 18 czerwca 2009 r. w sprawie wydobywania i wprowadzania do obrotu naturalnych wód mineralnych w art. 8 ust. 2 wprowadzono zasadę „jedno źródło – jedno określenie handlowe”, w którym to przepisie zakazano wprowadzania do obrotu naturalnych wód mineralnych i wód źródłanych pochodzących z jednego i tego samego źródła pod więcej niż jednym określeniem handlowym. Poza tym, zgodnie z art. 7 ust. 2 lit. b) w związku z art. 9 ust. 4 lit. c) dyrektywy, etykiety naturalnych wód mineralnych i wód źródłanych muszą zawierać wskazanie miejsca eksploatacji źródła oraz wskazanie nazwy źródła.

Ustawodawstwo bułgarskie zezwala jednak na wprowadzanie do obrotu naturalnej wody mineralnej i wody źródlanej pochodzącej z jednego i tego samego źródła pod więcej niż jednym określeniem handlowym oraz zezwala na wprowadzanie do obrotu wody mineralnej i wody źródlanej, pochodzącej z jednego i tego samego złoża podziemnego lub z jednego i tego samego podziemnego poziomu wodonośnego i mającej identyczne właściwości, pod różnymi określeniami handlowymi, z naruszeniem art. 8 ust. 2 dyrektywy 2009/54/WE. Ponadto ustawodawstwo bułgarskie nie wymaga, aby nazwa źródła w rozumieniu dyrektywy była częścią obowiązkowych wskazań, jakie muszą znajdować się na etykietach naturalnych wód mineralnych, w związku z czym nie jest ono zgodne z art. 7 ust. 2 lit. b) dyrektywy. Republika Bułgarii uchybiła również swojemu zobowiązaniu wynikającemu z art. 9 ust. 4 lit. b) dyrektywy, ponieważ prawo krajowe zezwala na wprowadzanie do obrotu wody źródlanej, która nie spełnia wymogów etykietowania.

W dniu 2 lipca 2020 r. Komisja skierowała do Republiki Bułgarii oficjalne wezwanie do usunięcia uchybienia. W dniu 23 września 2021 r. Komisja przesłała Republice Bułgarii uzasadnione stanowisko. Pomimo tego środki transponujące tę dyrektywę nie zostały jeszcze przyjęte przez Republikę Bułgarii ani nie powiadomiono o nich Komisji.

(¹) Dz.U. 2009, L 164, s. 45.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydane w dniu 17 maja 2023 r. w sprawie T-312/20 EVH GmbH / Komisja Europejska, wniesione w dniu 21 lipca 2023 r. przez EVH GmbH

(Sprawa C-464/23 P)

(2023/C 321/40)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: EVH GmbH (przedstawiciele: I. Zenke, Rechtsanwältin, T. Heymann, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec, E.ON SE, RWE AG

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 17 maja 2023 r., EVH / Komisja (T-312/20) i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 26 lutego 2019 r. w przedmiocie koncentracji „RWE/E.ON Assets” (Sprawa M.8871, ABl. 2000, C 111, s. 1);
 - 1a. tytułem ewentualnym i w każdym razie, o przekazanie sprawy T-312/20 Sądowi do ponownego rozpoznania w celu wydania wszystkich koniecznych rozstrzygnięć w odniesieniu do istoty sprawy;
2. obciążenie Komisji kosztami postępowania, włącznie z poniesionymi przez skarżącą w sprawie T-312/20 kosztami zastępstwa procesowego oraz kosztami podróży.

Zarzuty i główne argumenty

W **pierwszym zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd dokonał błędnej wykładni prawa Unii, a konkretnie art. 101 TFUE i art. 21 ust. 1 rozporządzenia (WE) 139/2004 (¹).

Po pierwsze, zdaniem strony wnoszącej odwołanie miało dojść do naruszenia prawa Unii ze względu na brak zastosowania art. 101 TFUE z powodu rzekomo blokującego skutku art. 21 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw (pkt 392 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po drugie, Sąd nie wziął pod uwagę przedstawionych przez nią dowodów dotyczących zмовы kartelowej pomiędzy RWE i E.ON w rozumieniu art. 101 TFUE (pkt 392 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po trzecie, za naruszenie proceduralne uznać należy niewzięcie pod uwagę, ze względów formalnych, podniesionych przez nią twierdzeń w przedmiocie okoliczności faktycznych (pkt 393 i nast., 406 i nast. zaskarżonego wyroku).

W **drugim zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd błędnie uznał przeprowadzoną przez Komisję procedurę dotyczącą połączeń w sprawach M.8871 i M.8870, a także przeprowadzoną przez Bundeskartellamt procedurę dotyczącą połączeń w sprawie B8–28/19 za niestanowiące integralnej części składowej jednej i tej samej (jednolitej) koncentracji, którą należało skontrolować w ramach jednej i tej samej procedury.

Ponadto strona wnosząca odwołanie zarzuca po pierwsze Sądowi wyłączenia z kontroli wynoszącego 16,67 % udziału mniejszościowego RWE na wejściu do E.ON w sprawie B8–28/19 (pkt 65 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po drugie, strona wnosząca odwołanie kwestionuje również dokonaną przez Sąd wykładnię pojęcia „jednolitej koncentracji” w rozumieniu art. 3 w związku z motywem 20 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw (pkt 74 i nast. zaskarżonego wyroku).

W trzecim zarzucie odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd dopuścił się również naruszenia i błędnego zastosowania art. 2 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw ze względu na błędne określenie rynku w sprawie M.8871.

Po pierwsze, Sąd niesłusznie jej zdaniem zatwierdził pozostawienie przez Komisję otwartą kwestii wytyczenia granic tego rynku (pkt 220 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po drugie, Sąd nie zarzucił Komisji tego, że przedstawiona przez nią prognoza przyszłego rozwoju rynku była niewystarczająca (pkt 229 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po trzecie, strona wnosząca odwołanie kwestionuje niewystarczającą jej zdaniem ocenę analizy rosnącej siły rynkowej spółki RWE (pkt 260 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po czwarte zaś strona wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi dokonanie błędnej oceny stosunków konkurencyjnych między RWE i E.ON, a także okoliczności polegającej na zniknięciu E.ON z rynku (pkt 337 i nast. zaskarżonego wyroku).

W **czwartym zarzucie** odwołania strona wnosząca je zarzuca wreszcie Sądowi, że ten dopuścił się naruszenia zasady rozkładu ciężaru dowodu ze względu na to, iż w zaskarżonym wyroku (pkt 273, 278 i nast., 328, 341, 344 i 382) zastosował w odniesieniu do skarżącej przed nim zbyt wysokie standardy dowodowe.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. 2004, L 24, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydane w dniu 17 maja 2023 r. w sprawie T-313/20 Stadtwerke Leipzig GmbH / Komisja Europejska, wniesione w dniu 21 lipca 2023 r. przez Stadtwerke Leipzig GmbH

(Sprawa C-465/23 P)

(2023/C 321/41)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Stadtwerke Leipzig GmbH (przedstawiciele: I. Zenke, Rechtsanwältin, T. Heymann, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec, E.ON SE, RWE AG

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 17 maja 2023 r., Stadtwerke Leipzig / Komisja (T-313/20) i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 26 lutego 2019 r. w przedmiocie koncentracji „RWE/E.ON Assets” (Sprawa M.8871, Dz.U. 2000, C 111, s. 1);

1a. tytułem ewentualnym i w każdym razie, o przekazanie sprawy T-313/20 Sądowi do ponownego rozpoznania w celu wydania wszystkich koniecznych rozstrzygnięć w odniesieniu do istoty sprawy;

2. obciążenie Komisji kosztami postępowania, włącznie z poniesionymi przez skarżącą w sprawie T-313/20 kosztami zastępstwa procesowego oraz kosztami podróży.

Zarzuty i główne argumenty

W **pierwszym zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd dokonał błędnej wykładni prawa Unii, a konkretnie art. 101 TFUE i art. 21 ust. 1 rozporządzenia (WE) 139/2004 ⁽¹⁾.

Po pierwsze, zdaniem strony wnoszącej odwołanie miało dojść do naruszenia prawa Unii ze względu na brak zastosowania art. 101 TFUE z powodu rzekomo blokującego skutku art. 21 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw (pkt 392 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po drugie, Sąd nie wziął pod uwagę przedstawionych przez nią dowodów dotyczących zмовы kartelowej pomiędzy RWE i E.ON w rozumieniu art. 101 TFUE (pkt 392 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po trzecie, za naruszenie proceduralne uznać należy niewzięcie pod uwagę, ze względów formalnych, podniesionych przez nią twierdzeń w przedmiocie okoliczności faktycznych (pkt 393 i nast., 406 i nast. zaskarżonego wyroku).

W **drugim zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd błędnie uznał przeprowadzoną przez Komisję procedurę dotyczącą połączeń w sprawach M.8871 i M.8870, a także przeprowadzoną przez Bundeskartellamt procedurę dotyczącą połączeń w sprawie B8–28/19 za niestanowiące integralnej części składowej jednej i tej samej (jednolitej) koncentracji, którą należało skontrolować w ramach jednej i tej samej procedury.

Ponadto strona wnosząca odwołanie zarzuca po pierwsze Sądowi wyłączenia z kontroli wynoszącego 16,67 % udziału mniejszościowego RWE na wejściu do E.ON w sprawie B8–28/19 (pkt 65 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po drugie, strona wnosząca odwołanie kwestionuje również dokonaną przez Sąd wykładnię pojęcia „jednolitej koncentracji” w rozumieniu art. 3 w związku z motywem 20 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw (pkt 74 i nast. zaskarżonego wyroku).

W trzecim zarzucie odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd dopuścił się również naruszenia i błędnego zastosowania art. 2 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw ze względu na błędne określenie rynku w sprawie M.8871.

Po pierwsze, Sąd niesłusznie jej zdaniem zatwierdził pozostawienie przez Komisję otwartą kwestii wytyczenia granic tego rynku (pkt 220 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po drugie, Sąd nie zarzucił Komisji tego, że przedstawiona przez nią prognoza przyszłego rozwoju rynku była niewystarczająca (pkt 229 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po trzecie, strona wnosząca odwołanie kwestionuje niewystarczającą jej zdaniem ocenę analizy rosnącej siły rynkowej spółki RWE (pkt 260 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po czwarte zaś strona wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi dokonanie błędnej oceny stosunków konkurencyjnych między RWE i E.ON, a także okoliczności polegającej na zniknięciu E.ON z rynku (pkt 337 i nast. zaskarżonego wyroku).

W **czwartym zarzucie** odwołania strona wnosząca je zarzuca wreszcie Sądowi, że ten dopuścił się naruszenia zasady rozkładu ciężaru dowodu ze względu na to, iż w zaskarżonym wyroku (pkt 273, 278 i nast., 328, 341, 344 i 382) zastosował w odniesieniu do skarżącej przed nim zbyt wysokie standardy dowodowe.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. 2004, L 24, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 17 maja 2023 r. w sprawie T-314/20 Stadtwerke Hameln Weserbergland GmbH / Komisja Europejska, wniesione w dniu 21 lipca 2023 r. przez Stadtwerke Hameln Weserbergland GmbH

(Sprawa C-466/23 P)

(2023/C 321/42)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Stadtwerke Hameln Weserbergland GmbH (przedstawiciele: I. Zenke, Rechtsanwältin, T. Heymann, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec, E.ON SE, RWE AG

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 17 maja 2023 r., Stadtwerke Hameln Weserbergland GmbH / Komisja (T-314/20) i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 26 lutego 2019 r. w przedmiocie koncentracji „RWE/E.ON Assets” (Sprawa M.8871, Dz.U. 2000, C 111, s. 1);

1a. tytułem ewentualnym i w każdym razie, o przekazanie sprawy T-314/20 Sądowi do ponownego rozpoznania w celu wydania wszystkich koniecznych rozstrzygnięć w odniesieniu do istoty sprawy;

2. obciążenie Komisji kosztami postępowania, włącznie z poniesionymi przez skarżącą w sprawie T-314/20 kosztami zastępstwa procesowego oraz kosztami podróży.

Zarzuty i główne argumenty

W **pierwszym zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi braki w uzasadnieniu, przeinaczenie okoliczności faktycznych oraz naruszenie przepisów proceduralnych.

Po pierwsze, zdaniem wnoszącej odwołanie zaskarżony wyrok jest niewystarczająco uzasadniony ze względu na to, że nie wynika z niego, czy i w jaki sposób Sąd przeprowadził ocenę wpływu na zajmowaną przez nią pozycję rynkową (pkt 23 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po drugie, zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd miał dopuścić się przeinaczenia jej argumentacji, dochodząc na jej podstawie do wniosku, że wywieraniu wpływu na zajmowaną przez nią pozycję rynkową nie towarzyszyły żadne szczególne okoliczności (pkt 31 zaskarżonego wyroku).

Po trzecie, zdaniem strony wnoszącej odwołanie Sąd dopuścił się naruszenia jej praw procesowych ze względu na to, że nie zweryfikował tego, czy one jej rzeczywiście przysługują.

W **drugim zarzucie** odwołania wnosząca je zarzuca Sądowi błędne zastosowanie art. 263 ust. 4 TFUE. Jej zdaniem Sąd błędnie uznał, że sporny przed nim akt nie dotyczy skarżącej przed nim indywidualnie w rozumieniu tego postanowienia traktatowego.

Po pierwsze, Sąd błędnie przyjął, że formalne uczestnictwo w procedurze kontroli koncentracji M.8871 było wstępnym warunkiem do tego, aby móc stwierdzić, iż sporny przed nim akt dotyczy skarżącej przed nim indywidualnie.

Po drugie, wymogi ustanowione przez Sąd w odniesieniu do udowodnienia, że zachodziły dalsze szczególne okoliczności uzasadniające to, iż sporny przed nim akt dotyczy skarżącej przed nim indywidualnie, były nadmierne.

W **trzecim zarzucie** odwołania wnosząca je podnosi, że Sąd nie przeanalizował podniesionych przez nią zarzutów co do istoty. Powołując się na wyrok w sprawie T-312/20 podnosi ona, że Sąd dokonał błędnej wykładni prawa Unii, a w szczególności art. 101 TFUE i art. 21 ust. 1 rozporządzenia (WE) 139/2004 ⁽¹⁾.

Po pierwsze, zdaniem strony wnoszącej odwołanie miało dojść do naruszenia prawa Unii ze względu na brak zastosowania art. 101 TFUE z powodu rzekomo blokującego skutku art. 21 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw (pkt 392 i nast. wyroku w sprawie T-312/20).

Po drugie, Sąd nie wziął pod uwagę przedstawionych przez nią dowodów dotyczących zмовы kartelowej pomiędzy RWE i E.ON w rozumieniu art. 101 TFUE (pkt 392 i nast. wyroku w sprawie T-312/20).

Po trzecie, za naruszenie proceduralne uznać należy niewzięcie pod uwagę, ze względów formalnych, podniesionych przez nią twierdzeń w przedmiocie okoliczności faktycznych (pkt 393 i nast., pkt 406 i nast. wyroku w sprawie T-312/20).

W **czwartym zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd błędnie uznał przeprowadzoną przez Komisję procedurę dotyczącą połączeń w sprawach M.8871 i M.8870, a także przeprowadzoną przez Bundeskartellamt procedurę dotyczącą połączeń w sprawie B8-28/19 za niestanowiące integralnej części składowej jednej i tej samej (jednolitej) koncentracji, którą należało skontrolować w ramach jednej i tej samej procedury.

Ponadto strona wnosząca odwołanie zarzuca po pierwsze Sądowi wyłączenia z kontroli wynoszącego 16,67 % udziału mniejszościowego RWE na wejściu do E.ON w sprawie B8-28/19 (pkt 65 i nast. wyroku w sprawie T-312/20).

Po drugie, strona wnosząca odwołanie kwestionuje również dokonaną przez Sąd wykładnię pojęcia „jednolitej koncentracji” w rozumieniu art. 3 w związku z motywem 20 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw (pkt 74 i nast. wyroku w sprawie T-312/20).

W **piątym zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd dopuścił się również naruszenia i błędnego zastosowania art. 2 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw ze względu na błędne określenie rynku w sprawie M.8871.

Po pierwsze, Sąd niesłusznie jej zdaniem zatwierdził pozostawienie przez Komisję otwartą kwestii wytyczenia granic tego rynku (pkt 220 i nast. wyroku w sprawie T-312/20).

Po drugie, Sąd nie zarzucił Komisji tego, że przedstawiona przez nią prognoza przyszłego rozwoju rynku była niewystarczająca (pkt 229 i nast. wyroku w sprawie T-312/20).

Po trzecie, strona wnosząca odwołanie kwestionuje niewystarczającą jej zdaniem ocenę analizy rosnącej siły rynkowej spółki RWE (pkt 260 i nast. wyroku w sprawie T-312/20).

Po czwarte zaś strona wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi dokonanie błędnej oceny stosunków konkurencyjnych między RWE i E.ON, a także okoliczności polegającej na zniknięciu E.ON z rynku (pkt 339 i nast. wyroku w sprawie T-312/20).

W szóstym zarzucie odwołania strona wnosząca je zarzuca wreszcie Sądowi, że ten dopuścił się naruszenia zasady rozkładu ciężaru dowodu ze względu na to, iż w wyroku w sprawie T-312/20 zastosował w odniesieniu do skarżącej przed nim zbyt wysokie standardy dowodowe (pkt 273, 278 i nast., 328, 341, 344 i 382 tego wyroku).

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. 2004, L 24, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 17 maja 2023 r. w sprawie T-315/20 TEAG Thüringer Energie AG / Komisja Europejska, wniesione w dniu 21 lipca 2023 r. przez TEAG Thüringer Energie AG

(Sprawa C-467/23 P)

(2023/C 321/43)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: TEAG Thüringer Energie AG (przedstawiciele: I. Zenke, Rechtsanwältin, T. Heymann, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec, E.ON SE, RWE AG

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 17 maja 2023 r., TEAG / Komisja (T-315/20) i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 26 lutego 2019 r. w przedmiocie koncentracji „RWE/E.ON Assets” (Sprawa M.8871, Dz.U. 2000, C 111, s. 1);

1a. tytułem ewentualnym i w każdym razie, o przekazanie sprawy T-315/20 Sądowi do ponownego rozpoznania w celu wydania wszystkich koniecznych rozstrzygnięć w odniesieniu do istoty sprawy;

2. obciążenie Komisji kosztami postępowania, włącznie z poniesionymi przez skarżącą w sprawie T-315/20 kosztami zastępstwa procesowego oraz kosztami podróży.

Zarzuty i główne argumenty

W **pierwszym zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd dokonał błędnej wykładni prawa Unii, a konkretnie art. 101 TFUE i art. 21 ust. 1 rozporządzenia (WE) 139/2004 ⁽¹⁾.

Po pierwsze, zdaniem strony wnoszącej odwołanie miało dojść do naruszenia prawa Unii ze względu na brak zastosowania art. 101 TFUE z powodu rzekomo blokującego skutku art. 21 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw (pkt 392 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po drugie, Sąd nie wziął pod uwagę przedstawionych przez nią dowodów dotyczących zмовы kartelowej pomiędzy RWE i E.ON w rozumieniu art. 101 TFUE (pkt 392 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po trzecie, za naruszenie proceduralne uznać należy niewzięcie pod uwagę, ze względów formalnych, podniesionych przez nią twierdzeń w przedmiocie okoliczności faktycznych (pkt 393 i nast., 406 i nast. zaskarżonego wyroku).

W **drugim zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd błędnie uznał przeprowadzoną przez Komisję procedurę dotyczącą połączeń w sprawach M.8871 i M.8870, a także przeprowadzoną przez Bundeskartellamt procedurę dotyczącą połączeń w sprawie B8–28/19 za niestanowiące integralnej części składowej jednej i tej samej (jednolitej) koncentracji, którą należało skontrolować w ramach jednej i tej samej procedury.

Ponadto strona wnosząca odwołanie zarzuca po pierwsze Sądowi wyłączenia z kontroli wynoszącego 16,67 % udziału mniejszościowego RWE na wejściu do E.ON w sprawie B8–28/19 (pkt 65 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po drugie, strona wnosząca odwołanie kwestionuje również dokonaną przez Sąd wykładnię pojęcia „jednolitej koncentracji” w rozumieniu art. 3 w związku z motywem 20 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw (pkt 74 i nast. zaskarżonego wyroku).

W **trzecim zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd dopuścił się również naruszenia i błędnego zastosowania art. 2 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw ze względu na błędne określenie rynku w sprawie M.8871.

Po pierwsze, Sąd niesłusznie jej zdaniem zatwierdził pozostawienie przez Komisję otwartą kwestii wytyczenia granic tego rynku (pkt 220 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po drugie, Sąd nie zarzucił Komisji tego, że przedstawiona przez nią prognoza przyszłego rozwoju rynku była niewystarczająca (pkt 229 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po trzecie, strona wnosząca odwołanie kwestionuje niewystarczającą jej zdaniem ocenę analizy rosnącej siły rynkowej spółki RWE (pkt 260 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po czwarte zaś strona wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi dokonanie błędnej oceny stosunków konkurencyjnych między RWE i E.ON, a także okoliczności polegającej na zniknięciu E.ON z rynku (pkt 337 i nast. zaskarżonego wyroku).

W **czwartym zarzucie** odwołania strona wnosząca je zarzuca wreszcie Sądowi, że ten dopuścił się naruszenia zasady rozkładu ciężaru dowodu ze względu na to, iż w zaskarżonym wyroku (pkt 273, 278 i nast., 328, 341, 344 i 382) zastosował w odniesieniu do skarżącej przed nim zbyt wysokie standardy dowodowe.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. 2004, L 24, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 17 maja 2023 r. w sprawie T-317/20 EnergieVerbund Dresden GmbH / Komisja Europejska, wniesione w dniu 21 lipca 2023 r. przez EnergieVerbund Dresden GmbH

(Sprawa C-468/23 P)

(2023/C 321/44)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: EnergieVerbund Dresden GmbH (przedstawiciele: I. Zenke, Rechtsanwältin, T. Heymann, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec, E.ON SE, RWE AG

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 17 maja 2023 r., EnergieVerbund Dresden / Komisja (T-317/20) i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 26 lutego 2019 r. w przedmiocie koncentracji „RWE/E.ON Assets” (Sprawa M.8871, Dz.U. 2000, C 111, s. 1);

1a. tytułem ewentualnym i w każdym razie, o przekazanie sprawy T-317/20 Sądowi do ponownego rozpoznania w celu wydania wszystkich koniecznych rozstrzygnięć w odniesieniu do istoty sprawy;

2. obciążenie Komisji kosztami postępowania, włącznie z poniesionymi przez skarżącą w sprawie T-317/20 kosztami zastępstwa procesowego oraz kosztami podróży.

Zarzuty i główne argumenty

W **pierwszym zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd dokonał błędnej wykładni prawa Unii, a konkretnie art. 101 TFUE i art. 21 ust. 1 rozporządzenia (WE) 139/2004 (¹).

Po pierwsze, zdaniem strony wnoszącej odwołanie miało dojść do naruszenia prawa Unii ze względu na brak zastosowania art. 101 TFUE z powodu rzekomo blokującego skutku art. 21 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw (pkt 391 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po drugie, Sąd nie wziął pod uwagę przedstawionych przez nią dowodów dotyczących zмовы kartelowej pomiędzy RWE i E.ON w rozumieniu art. 101 TFUE (pkt 391 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po trzecie, za naruszenie proceduralne uznać należy niewzięcie pod uwagę, że względów formalnych, podniesionych przez nią twierdzeń w przedmiocie okoliczności faktycznych (pkt 392 i nast., 405 i nast. zaskarżonego wyroku).

W **drugim zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd błędnie uznał przeprowadzoną przez Komisję procedurę dotyczącą połączeń w sprawach M.8871 i M.8870, a także przeprowadzoną przez Bundeskartellamt procedurę dotyczącą połączeń w sprawie B8–28/19 za niestanowiące integralnej części składowej jednej i tej samej (jednolitej) koncentracji, którą należało skontrolować w ramach jednej i tej samej procedury.

Ponadto strona wnosząca odwołanie zarzuca po pierwsze Sądowi wyłączenia z kontroli wynoszącego 16,67 % udziału mniejszościowego RWE na wejściu do E.ON w sprawie B8–28/19 (pkt 64 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po drugie, strona wnosząca odwołanie kwestionuje również dokonaną przez Sąd wykładnię pojęcia „jednolitej koncentracji” w rozumieniu art. 3 w związku z motywem 20 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw (pkt 73 i nast. zaskarżonego wyroku).

W **trzecim zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd dopuścił się również naruszenia i błędnego zastosowania art. 2 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw ze względu na błędne określenie rynku w sprawie M.8871.

Po pierwsze, Sąd niesłusznie jej zdaniem zatwierdził pozostawienie przez Komisję otwartą kwestii wytyczenia granic tego rynku (pkt 219 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po drugie, Sąd nie zarzucił Komisji tego, że przedstawiona przez nią prognoza przyszłego rozwoju rynku była niewystarczająca (pkt 228 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po trzecie, strona wnosząca odwołanie kwestionuje niewystarczającą jej zdaniem ocenę analizy rosnącej siły rynkowej spółki RWE (pkt 259 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po czwarte zaś strona wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi dokonanie błędnej oceny stosunków konkurencyjnych między RWE i E.ON, a także okoliczności polegającej na zniknięciu E.ON z rynku (pkt 336 i nast. zaskarżonego wyroku).

W **czwartym zarzucie** odwołania strona wnosząca je zarzuca wreszcie Sądowi, że ten dopuścił się naruszenia zasady rozkładu ciężaru dowodu ze względu na to, iż w zaskarżonym wyroku (pkt 272, 277 i nast., 327, 340, 343 i 381) zastosował w odniesieniu do skarżącej przed nim zbyt wysokie standardy dowodowe.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. 2004, L 24, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 17 maja 2023 r. w sprawie T-318/20 eins energie in sachsen GmbH & Co. KG / Komisja Europejska, wniesione w dniu 21 lipca 2023 r. przez eins energie in sachsen GmbH & Co. KG

(Sprawa C-469/23 P)

(2023/C 321/45)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: eins energie in sachsen GmbH & Co. KG (przedstawiciel: I. Zenke, Rechtsanwältin, T. Heymann, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec, E.ON SE, RWE AG

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 17 maja 2023 r., eins energie in sachsen / Komisja (T-318/20) i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 26 lutego 2019 r. w przedmiocie koncentracji „RWE/E.ON Assets” (Sprawa M.8871, Dz.U. 2000, C 111, s. 1);

1a. tytułem ewentualnym i w każdym razie, o przekazanie sprawy T-318/20 Sądowi do ponownego rozpoznania w celu wydania wszystkich koniecznych rozstrzygnięć w odniesieniu do istoty sprawy;

2. obciążenie Komisji kosztami postępowania, włącznie z poniesionymi przez skarżącą w sprawie T-318/20 kosztami zastępstwa procesowego oraz kosztami podróży.

Zarzuty i główne argumenty

W **pierwszym zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi braki w uzasadnieniu, przeinaczenie okoliczności faktycznych oraz naruszenie przepisów proceduralnych.

Po pierwsze, zdaniem wnoszącej odwołanie zaskarżony wyrok jest niewystarczająco uzasadniony ze względu na to, że nie wynika z niego, czy i w jaki sposób Sąd przeprowadził ocenę wpływu na zajmowaną przez nią pozycję rynkową (pkt 23 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po drugie, zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd miał dopuścić się przeinaczenia jej argumentacji, dochodząc na jej podstawie do wniosku, że wywieraniu wpływu na zajmowaną przez nią pozycję rynkową nie towarzyszyły żadne szczególne okoliczności (pkt 31 zaskarżonego wyroku).

Po trzecie, zdaniem strony wnoszącej odwołanie Sąd dopuścił się naruszenia jej praw procesowych ze względu na to, że nie zweryfikował tego, czy one jej rzeczywiście przysługują.

W **drugim zarzucie** odwołania wnosząca je zarzuca Sądowi błędne zastosowanie art. 263 ust. 4 TFUE. Jej zdaniem Sąd błędnie uznał, że sporny przed nim akt nie dotyczy skarżącej przed nim indywidualnie w rozumieniu tego postanowienia traktatowego.

Po pierwsze, Sąd błędnie przyjął, że formalne uczestnictwo w procedurze kontroli koncentracji M.8871 było wstępnym warunkiem do tego, aby móc stwierdzić, iż sporny przed nim akt dotyczy skarżącej przed nim indywidualnie.

Po drugie, wymogi ustanowione przez Sąd w odniesieniu do udowodnienia, że zachodziły dalsze szczególne okoliczności uzasadniające to, iż sporny przed nim akt dotyczy skarżącej przed nim indywidualnie, były nadmierne.

W **trzecim zarzucie** odwołania wnosząca je podnosi, że Sąd nie przeanalizował podniesionych przez nią zarzutów co do istoty. Powołując się na wyrok w sprawie T-312/20 podnosi ona, że Sąd dokonał błędnej wykładni prawa Unii, a w szczególności art. 101 TFUE i art. 21 ust. 1 rozporządzenia (WE) 139/2004 ⁽¹⁾.

Po pierwsze, zdaniem strony wnoszącej odwołanie miało dojść do naruszenia prawa Unii ze względu na brak zastosowania art. 101 TFUE z powodu rzekomo blokującego skutku art. 21 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw (pkt 392 i nast. wyroku w sprawie T-312/20).

Po drugie, Sąd nie wziął pod uwagę przedstawionych przez nią dowodów dotyczących zmywu kartelowego pomiędzy RWE i E.ON w rozumieniu art. 101 TFUE (pkt 392 i nast. wyroku w sprawie T-312/20).

Po trzecie, za naruszenie proceduralne uznać należy niewzięcie pod uwagę, ze względów formalnych, podniesionych przez nią twierdzeń w przedmiocie okoliczności faktycznych (pkt 393 i nast., pkt 406 i nast. wyroku w sprawie T-312/20).

W **czwartym zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd błędnie uznał przeprowadzoną przez Komisję procedurę dotyczącą połączeń w sprawach M.8871 i M.8870, a także przeprowadzoną przez Bundeskartellamt procedurę dotyczącą połączeń w sprawie B8–28/19 za niestanowiące integralnej części składowej jednej i tej samej (jednolitej) koncentracji, którą należało skontrolować w ramach jednej i tej samej procedury.

Ponadto strona wnosząca odwołanie zarzuca po pierwsze Sądowi wyłączenia z kontroli wynoszącego 16,67 % udziału mniejszościowego RWE na wejściu do E.ON w sprawie B8–28/19 (pkt 65 i nast. wyroku w sprawie T-312/20).

Po drugie, strona wnosząca odwołanie kwestionuje również dokonaną przez Sąd wykładnię pojęcia „jednolitej koncentracji” w rozumieniu art. 3 w związku z motywem 20 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw (pkt 74 i nast. wyroku w sprawie T-312/20).

W **piątym zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd dopuścił się również naruszenia i błędnego zastosowania art. 2 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw ze względu na błędne określenie rynku w sprawie M.8871.

Po pierwsze, Sąd niesłusznie jej zdaniem zatwierdził pozostawienie przez Komisję otwartą kwestii wytyczenia granic tego rynku (pkt 220 i nast. wyroku w sprawie T-312/20).

Po drugie, Sąd nie zarzucił Komisji tego, że przedstawiona przez nią prognoza przyszłego rozwoju rynku była niewystarczająca (pkt 229 i nast. wyroku w sprawie T-312/20).

Po trzecie, strona wnosząca odwołanie kwestionuje niewystarczającą jej zdaniem ocenę analizy rosnącej siły rynkowej spółki RWE (pkt 260 i nast. wyroku w sprawie T-312/20).

Po czwarte zaś strona wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi dokonanie błędnej oceny stosunków konkurencyjnych między RWE i E.ON, a także okoliczności polegającej na zniknięciu E.ON z rynku (pkt 339 i nast. wyroku w sprawie T-312/20).

W szóstym zarzucie odwołania strona wnosząca je zarzuca wreszcie Sądowi, że ten dopuścił się naruszenia zasady rozkładu ciężaru dowodu ze względu na to, iż w wyroku w sprawie T-312/20 zastosował w odniesieniu do skarżącej przed nim zbyt wysokie standardy dowodowe (pkt 273, 278 i nast., 328, 341, 344 i 382 tego wyroku).

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. 2004, L 24, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydane w dniu 17 maja 2023 r. w sprawie T-319/20 GGEW, Gruppen-Gas- und Elektrizitätswerk Bergstraße AG / Komisja Europejska, wniesione w dniu 21 lipca 2023 r. przez GGEW, Gruppen-Gas- und Elektrizitätswerk Bergstraße AG

(Sprawa C-470/23 P)

(2023/C 321/46)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: GGEW, Gruppen-Gas- und Elektrizitätswerk Bergstraße AG (przedstawiciele: I. Zenke, Rechtsanwältin, T. Heymann, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec, E.ON SE, RWE AG

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 17 maja 2023 r., GGEW / Komisja (T-319/20) i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 26 lutego 2019 r. w przedmiocie koncentracji „RWE/E.ON Assets” (Sprawa M.8871, Dz.U. 2000, C 111, s. 1);

1a. tytułem ewentualnym i w każdym razie, o przekazanie sprawy T-319/20 Sądowi do ponownego rozpoznania w celu wydania wszystkich koniecznych rozstrzygnięć w odniesieniu do istoty sprawy;

2. obciążenie Komisji kosztami postępowania, włącznie z poniesionymi przez skarżącą w sprawie T-319/20 kosztami zastępstwa procesowego oraz kosztami podróży.

Zarzuty i główne argumenty

W **pierwszym zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd dokonał błędnej wykładni prawa Unii, a konkretnie art. 101 TFUE i art. 21 ust. 1 rozporządzenia (WE) 139/2004 (¹).

Po pierwsze, zdaniem strony wnoszącej odwołanie miało dojść do naruszenia prawa Unii ze względu na brak zastosowania art. 101 TFUE z powodu rzekomo blokującego skutku art. 21 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw (pkt 391 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po drugie, Sąd nie wziął pod uwagę przedstawionych przez nią dowodów dotyczących zмовы kartelowej pomiędzy RWE i E.ON w rozumieniu art. 101 TFUE (pkt 391 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po trzecie, za naruszenie proceduralne uznać należy niewzięcie pod uwagę, ze względów formalnych, podniesionych przez nią twierdzeń w przedmiocie okoliczności faktycznych (pkt 392 i nast., 405 i nast. zaskarżonego wyroku).

W **drugim zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd błędnie uznał przeprowadzoną przez Komisję procedurę dotyczącą połączeń w sprawach M.8871 i M.8870, a także przeprowadzoną przez Bundeskartellamt procedurę dotyczącą połączeń w sprawie B8–28/19 za niestanowiące integralnej części składowej jednej i tej samej (jednolitej) koncentracji, którą należało skontrolować w ramach jednej i tej samej procedury.

Ponadto strona wnosząca odwołanie zarzuca po pierwsze Sądowi wyłączenia z kontroli wynoszącego 16,67 % udziału mniejszościowego RWE na wejściu do E.ON w sprawie B8–28/19 (pkt 65 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po drugie, strona wnosząca odwołanie kwestionuje również dokonaną przez Sąd wykładnię pojęcia „jednolitej koncentracji” w rozumieniu art. 3 w związku z motywem 20 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw (pkt 74 i nast. zaskarżonego wyroku).

W **trzecim zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd dopuścił się również naruszenia i błędnego zastosowania art. 2 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw ze względu na błędne określenie rynku w sprawie M.8871.

Po pierwsze, Sąd niesłusznie jej zdaniem zatwierdził pozostawienie przez Komisję otwartą kwestii wytyczenia granic tego rynku (pkt 219 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po drugie, Sąd nie zarzucił Komisji tego, że przedstawiona przez nią prognoza przyszłego rozwoju rynku była niewystarczająca (pkt 228 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po trzecie, strona wnosząca odwołanie kwestionuje niewystarczającą jej zdaniem ocenę analizy rosnącej siły rynkowej spółki RWE (pkt 259 i nast. zaskarżonego wyroku).

Po czwarte zaś strona wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi dokonanie błędnej oceny stosunków konkurencyjnych między RWE i E.ON, a także okoliczności polegającej na zniknięciu E.ON z rynku (pkt 336 i nast. zaskarżonego wyroku).

W **czwartym zarzucie** odwołania strona wnosząca je zarzuca wreszcie Sądowi, że ten dopuścił się naruszenia zasady rozkładu ciężaru dowodu ze względu na to, iż w zaskarżonym wyroku (pkt 272, 277 i nast., 327, 340, 343 i 381) zastosował w odniesieniu do skarżącej przed nim zbyt wysokie standardy dowodowe.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. 2004, L 24, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 26 lipca 2023 r. – Komisja Europejska / Republika Bułgarii

(Sprawa C-479/23)

(2023/C 321/47)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Ilkova i P. Messina)

Strona pozwana: Republika Bułgarii

Żądania

Komisja wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie przyjmując niezbędnych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych w celu zapewnienia zgodności z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/520 (¹) z dnia 19 marca 2019 r. w sprawie interoperacyjności systemów elektronicznego poboru opłat drogowych i ułatwiania transgranicznej wymiany informacji na temat przypadków nieuiszczenia opłat drogowych w Unii, lub w każdym razie nie powiadamiając o nich Komisji, Republika Bułgarii uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 32 ust. 1 tej dyrektywy;

- zasądzenie od Republiki Bułgarii na rzecz Komisji jednokrotnie płatnej kwoty odpowiadającej wyższej z następujących dwóch kwot: (i) kwocie 1 800 EUR dziennie pomnożonej przez liczbę dni, które upłynęły od dnia następującego po upływie terminu transpozycji określonego w tej dyrektywie do dnia zaprzestania naruszenia lub, jeżeli naruszenie trwa nadal, do dnia ogłoszenia wyroku; lub (ii) minimalnej jednokrotnie płatnej kwocie w wysokości 504 000 EUR;
- zasądzenie od Republiki Bułgarii, na wypadek gdyby uchybienie zobowiązaniom, o którym mowa w pkt 1, trwało nadal do dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie, zapłaty na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej w wysokości 9 720 EUR dziennie, licząc od dnia ogłoszenia wyroku Trybunału w niniejszej sprawie, do chwili wypełnienia przez to państwo zobowiązań zgodnie z tą dyrektywą;
- obciążenie Republiki Bułgarii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/520 z dnia 19 marca 2019 r. w sprawie interoperacyjności systemów elektronicznego poboru opłat drogowych i ułatwiania transgranicznej wymiany informacji na temat przypadków nieuiszczenia opłat drogowych w Unii ustanawia zbiór przepisów mających na celu osiągnięcie interoperacyjności poboru opłat drogowych oraz ustanowienie podstawy prawnej dla transgranicznej wymiany informacji na temat pojazdów i ich właścicieli lub posiadaczy, którzy nie uiszcili opłat drogowych w Unii.

Zgodnie z art. 32 ust. 1 dyrektywy państwa członkowskie musiały wprowadzić w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania tej dyrektywy najpóźniej do dnia 19 października 2021 r. Państwa członkowskie miały również obowiązek niezwłocznego przekazania Komisji tekstu przyjętych przepisów.

W dniu 19 października 2021 r. Komisja skierowała do Republiki Bułgarii oficjalne wezwanie do usunięcia uchybienia. W dniu 19 maja 2022 r. Komisja przesłała Republice Bułgarii uzasadnione stanowisko. Pomimo tego Republika Bułgarii nie przyjęła jeszcze środków mających na celu transpozycję przepisów dyrektywy ani nie powiadomiła o nich Komisji.

(¹) Dz.U. 2019, L 91, s. 45.

Skarga wniesiona w dniu 26 lipca 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Bułgarii

(Sprawa C-480/23)

(2023/C 321/48)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Ruseva i P. Messina)

Strona pozwana: Republika Bułgarii

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1161 (¹) z dnia 20 czerwca 2019 r. zmieniająca dyrektywę 2009/33/WE w sprawie promowania ekologicznie czystych i energooszczędnych pojazdów transportu drogowego, a w każdym razie poprzez niezawiadomienie Komisji o takich przepisach, Republika Bułgarii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 2 ust. 1 rzeczony dyrektywy;
- nakazanie Republice Bułgarii zapłatę na rzecz Komisji zryczałtowanej kwoty w wysokości odpowiadającej kwocie najwyższej spośród następujących kwot: i) kwoty dziennej w wysokości 1 800 EUR, pomnożonej przez liczbę dni liczonych od dnia przypadającego po dniu upływu terminu na dokonanie transpozycji przewidzianego w dyrektywie do dnia usunięcia uchybienia lub w razie braku usunięcia uchybienia do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie; ii) zryczałtowanej kwoty minimalnej w wysokości 504 000 EUR;

- jeśli uchybienie wskazane w tiret pierwsze utrzymuje się do dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie, nakazanie Republice Bułgarii zapłaty na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej w wysokości 10 800 EUR za każdy dzień od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie do momentu, kiedy wywiąże się z zobowiązań wynikających z dyrektywy;
- obciążenie Republiki Bułgarii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1161 z dnia 20 czerwca 2019 r. zmieniająca dyrektywę 2009/33/WE w sprawie promowania ekologicznie czystych i energooszczędnych pojazdów transportu drogowego ma na celu promowanie i stymulowanie rynku ekologicznie czystych i energooszczędnych pojazdów oraz zwiększania udziału sektora transportowego w polityce Unii dotyczącej środowiska, klimatu i energii. Aby osiągnąć te cele nakłada na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia, aby instytucje zamawiające i podmioty zamawiające uwzględniały przy udzielaniu zamówień na niektóre pojazdy transportu drogowego czynniki energetyczne i oddziaływanie na środowisko podczas całego cyklu użytkowania pojazdu, w tym zużycie energii oraz emisji CO₂ i niektórych zanieczyszczeń.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 dyrektywy państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 2 sierpnia 2021 r. a także niezwłocznie informują o nich Komisję. Przy przyjmowaniu tych przepisów, mających na celu transpozycję dyrektywy, państwa członkowskie zapewniają aby zawierały one odniesienie do dyrektywy lub aby odniesienie takie towarzyszyło ich urzędowej publikacji.

Komisja skierowała do Republiki Bułgarii wezwanie z dnia 29 września 2021 r. Dnia 6 kwietnia 2022 r. Komisja przesłała Republice Bułgarii uzasadnioną opinię. Jednakże Republika Bułgarii w dalszym ciągu nie przyjęła środków transpozycji ani nie poinformowała o nich Komisji.

(¹) Dz.U. 2019, L 188, s. 116.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydane w dniu 17 maja 2023 r. w sprawie T-320/20 Mainova AG / Komisja Europejska, wniesione w dniu 27 lipca 2023 r. przez Mainova AG

(Sprawa C-484/23 P)

(2023/C 321/49)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Mainova AG (przedstawiciel: C. Schalast, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec, E.ON SE, RWE AG

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 17 maja 2023 r., Mainova / Komisja (T-320/20) i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 26 lutego 2019 r. w przedmiocie koncentracji „RWE/E.ON Assets” (Sprawa M.8871, Dz.U. 2000, C 111, s. 1);
2. tytułem ewentualnym, uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
3. obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

W **pierwszym zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd dokonał błędnej wykładni art. 263 ust. 4 TFUE. Jej zdaniem Sąd w zaskarżonym wyroku zbyt wąsko określił wymogi odnoszące się do legitymacji procesowej przysługującej jej na mocy art. 263 ust. 4 TFUE, co jest również sprzeczne z jego własnym orzecznictwem. Sąd oparł się wyłącznie na wyroku z dnia 4 lipca 2006 r. *easyJet/Komisja* (T-177/04), nie biorąc przy tym pod uwagę szczególnych okoliczności sprawy. Do tych okoliczności zdaniem wnoszącej odwołanie należą w szczególności intensywne uczestnictwo m.in. w ramach transakcji całościowej, jej osobiste zaangażowanie się w spotkanie z Komisją oraz uznanie jej przez urzędnika Komisji przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające za zainteresowaną stronę trzecią. Efektem tego przedstawione w zaskarżonym wyroku stanowisko prawne będzie wywierało w przyszłości znaczący wpływ na kwestię ochrony praw proceduralnych w rozstrzygnięciach dotyczących kontroli koncentracji.

W **drugim zarzucie** odwołania strona wnosząca je zarzuca Sądowi, że ten uchybił wymogom zgodności z prawem i praworządności. W swym rozstrzygnięciu dotyczącym legitymacji procesowej Sąd nie uwzględnił uznania, że przysługuje ona stronie wnoszącej odwołanie, a także wyrażonej przez urzędnika Komisji przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające zgody na poinformowanie jej o innych możliwościach zajęcia stanowiska w ramach postępowania. Zamiast tego Sąd uznał, że strona wnosząca odwołanie mogła bardziej intensywnie uczestniczyć w tym postępowaniu. Wnosząca odwołanie twierdzi zaś, że oparła się ona na zgodzie wyrażonej przez urzędnika Komisji przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające jako organu Komisji. Sąd dopuścił się więc naruszenia zasad zgodności z prawem i ochrony uzasadnionych oczekiwań. W efekcie zaskarżony wyrok skutkuje tym, że Komisja będzie miała w przyszłości swobodę decydowania o tym, komu przysługuje legitymacja procesowa w sprawach dotyczących tego rodzaju transakcji.

W drodze **trzeciego zarzutu** odwołania wnosząca je podnosi, że Sąd w swym rozstrzygnięciu w przedmiocie rozdzielania przeprowadzonej przez RWE i E.ON operacji całościowej dokonał błędnej wykładni art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 139/2004⁽¹⁾ (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) ze względu na to, iż oparł się on wyłącznie na skonsolidowanym obwieszczeniu Komisji dotyczącym kwestii jurysdykcyjnych i pominął swe własne orzecznictwo wynikające z wyroku z dnia 23 lutego 2006 r., *Cementbouw Handel & Industrie/Komisja* (T-282/02), a także motyw 20 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw. Sąd naruszył w ten sposób zasady hierarchii przepisów, pierwszeństwa przepisów ustawowych oraz podziału władz.

Zarzut czwarty odwołania dotyczy wreszcie błędnej oceny sporządzonej przez RWE i E.ON „Investor Relationship Agreement”. Sąd nie wziął pod uwagę tego, że ta umowa jest nieważna na gruncie niemieckiego prawa spółek akcyjnych. W ten sposób nie poddał kontroli istotnych kwestii i, efektem tego, wydał rozstrzygnięcie, które jest błędne pod względem prawnym.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 17 maja 2023 r. w sprawie T-321/20 *enercity AG / Komisja Europejska*, wniesione w dniu 27 lipca 2023 r. przez *enercity AG*

(Sprawa C-485/23 P)

(2023/C 321/50)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: *enercity AG* (przedstawiciel: C. Schalast, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec, E.ON SE, RWE AG

Żądania wnoszącego odwołanie

1. uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 17 maja 2023 r., *enercity / Komisja* (T-321/20) i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 26 lutego 2019 r. w przedmiocie koncentracji „RWE/E.ON Assets” (Sprawa M.8871, Dz.U. 2000, C 111, s. 1);

2. tytułem ewentualnym, uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
3. obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

W **pierwszym zarzucie** odwołania strona wnosząca je podnosi, że Sąd dokonał błędnej wykładni art. 263 ust. 4 TFUE. Jej zdaniem Sąd w zaskarżonym wyroku zbyt wąsko określił wymogi odnoszące się do legitymacji procesowej przysługującej jej na mocy art. 263 ust. 4 TFUE, co jest również sprzeczne z jego własnym orzecznictwem. Sąd oparł się wyłącznie na wyroku z dnia 4 lipca 2006 r. *easyJet/Komisja* (T-177/04), nie biorąc przy tym pod uwagę szczególnych okoliczności sprawy. Do tych okoliczności zdaniem wnoszącej odwołanie należą w szczególności intensywne uczestnictwo m.in. w ramach transakcji całościowej, jej osobiste zaangażowanie się w spotkanie z Komisją oraz uznanie jej przez urzędnika Komisji przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające za zainteresowaną stronę trzecią. Efektem tego przedstawione w zaskarżonym wyroku stanowisko prawne będzie wywierało w przyszłości znaczący wpływ na kwestię ochrony praw proceduralnych w rozstrzygnięciach dotyczących kontroli koncentracji.

W **drugim zarzucie** odwołania strona wnosząca je zarzuca Sądowi, że ten uchybił wymogom zgodności z prawem i praworządności. W swym rozstrzygnięciu dotyczącym legitymacji procesowej Sąd nie uwzględnił uznania, że przysługuje ona stronie wnoszącej odwołanie, a także wyrażonej przez urzędnika Komisji przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające zgody na poinformowanie jej o innych możliwościach zajęcia stanowiska w ramach postępowania. Zamiast tego Sąd uznał, że strona wnosząca odwołanie mogła bardziej intensywnie uczestniczyć w tym postępowaniu. Wnosząca odwołanie twierdzi zaś, że oparła się ona na zgodzie wyrażonej przez urzędnika Komisji przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające jako organu Komisji. Sąd dopuścił się więc naruszenia zasad zgodności z prawem i ochrony uzasadnionych oczekiwań. W efekcie zaskarżony wyrok skutkuje tym, że Komisja będzie miała w przyszłości swobodę decydowania o tym, komu przysługuje legitymacja procesowa w sprawach dotyczących tego rodzaju transakcji.

W drodze **trzeciego zarzutu** odwołania wnosząca je podnosi, że Sąd w swym rozstrzygnięciu w przedmiocie rozdzielania przeprowadzonej przez RWE i E.ON operacji całościowej dokonał błędnej wykładni art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 139/2004⁽¹⁾ (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) ze względu na to, iż oparł się on wyłącznie na skonsolidowanym obwieszczeniu Komisji dotyczącym kwestii jurysdykcyjnych i pominął swe własne orzecznictwo wynikające z wyroku z dnia 23 lutego 2006 r., *Cementbouw Handel & Industrie/Komisja* (T-282/02), a także motyw 20 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw. Sąd naruszył w ten sposób zasady hierarchii przepisów, pierwszeństwa przepisów ustawowych oraz podziału władz.

Zarzut czwarty odwołania dotyczy wreszcie błędnej oceny sporządzonej przez RWE i E.ON „Investor Relationship Agreement”. Sąd nie wziął pod uwagę tego, że ta umowa jest nieważna na gruncie niemieckiego prawa spółek akcyjnych. W ten sposób nie poddał kontroli istotnych kwestii i, efektem tego, wydał rozstrzygnięcie, które jest błędne pod względem prawnym.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. 2004, L 24, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Portugalska

(Sprawa C-487/23)

(2023/C 321/51)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Santiago de Albuquerque i G. Gattinara, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- 1) Stwierdzenie, że Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 4 ust. 3 i art. 4 ust. 4 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (¹), nie zapewniając, aby:

- organy administracji lokalnej, w latach 2013, 2014, 2015, 2016, 2017 i 2018,
- portugalskie podmioty publiczne udzielające świadczeń opieki zdrowotnej (podsektor opieki zdrowotnej) w latach 2013–2022,
- region autonomiczny Madery w latach 2013–2022,
- region autonomiczny Azorów w latach 2013 i 2015–2022,

splącały swoje zobowiązania handlowe w terminach przewidzianych w tym artykule.

- 2) Obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przyczyną wniesienia skargi (*causa petendi*) jest uchybienie przez Republikę Portugalską przepisom art. 4 ust. 3 i art. 4 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2011/7/UE, trwające od 2012 r. do chwili obecnej. Zgodnie z tymi przepisami państwa członkowskie zapewniają, aby w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest organ publiczny, termin płatności nie przekraczał 30 dni. Termin ten może zostać przedłużony do 60 dni w przypadku podmiotów publicznych udzielających świadczeń zdrowotnych, należycie uznanych do tych celów. Dyrektywa 2011/7/UE stanowi, że państwa członkowskie powinny dokonać transpozycji jej przepisów do dnia 16 marca 2013 r.

Po zwróceniu Republice Portugalskiej uwagi na systematyczne i trwałe nieprzestrzeganie przez szereg portugalskich organów publicznych terminów spłaty zobowiązań handlowych, o których mowa w art. 4 ust. 3 i art. 4 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2011/7/UE, Komisja Europejska wszczęła postępowanie poprzedzające wniesienie skargi w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego przeciwko temu państwu członkowskiemu. Uchybienie to trwało w chwili upływu terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii (w dniu 5 grudnia 2017 r.).

Wszystkie sprawozdania monitorujące dotyczące średnich terminów płatności dokonywanych przez organy publiczne w różnych sektorach portugalskiej administracji publicznej, przesłane przez Republikę Portugalską służbom Komisji na ich wniosek, wskazują, że po upływie terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii do dnia wniesienia skargi organy publiczne kilku sektorów portugalskiej administracji publicznej nadal splącały swoje zobowiązania handlowe w terminach dłuższych niż przewidziane w art. 4 ust. 3 i art. 4 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2011/7/UE. Chodzi w szczególności o następujące organy publiczne:

- administracja lokalna, w latach 2013, 2014, 2015, 2016, 2017 i 2018,
- portugalskie organy publiczne udzielające świadczeń opieki zdrowotnej (podsektor opieki zdrowotnej) w latach 2013–2022,
- region autonomiczny Madery w latach 2013–2022,
- region autonomiczny Azorów w latach 2013 i 2015–2022.

Ponadto w sprawozdaniach dotyczących lat 2020, 2021 i 2022 Republika Portugalska zamieściła jedynie niepełne dane, rzekomo dlatego, że nie dysponowała danymi dotyczącymi administracji lokalnej za te lata ze względu na zmianę systemu rachunkowości mającego zastosowanie do tej administracji. Na dzień wniesienia skargi Republika Portugalska nie uzupełniła danych zawartych w tych sprawozdaniach ani nie przekazała zaktualizowanych danych.

W konsekwencji Komisja uważa, że Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 4 ust. 3 i art. 4 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2011/7/UE, nie zapewniając dotychczas ani obecnie, by wspomniane organy publiczne spłacały swoje zobowiązania handlowe w terminach przewidzianych w tym artykule.

⁽¹⁾ Dz.U. 2011, L 48, s. 1.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 5 czerwca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Stuttgart – Niemcy) – S./AD GmbH

(Sprawa C-440/201, AD) ⁽¹⁾

(2023/C 321/52)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 443 z 21.12.2020.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 16 maja 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Bihor – Rumunia) – P.C.H./ Parchetul de pe lângă Tribunalul Bihor, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Oradea, Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, *przy udziale*: Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării

(Sprawa C-642/211, Parchetul de pe lângă Tribunalul Bihor i in.) ⁽¹⁾

(2023/C 321/53)

Język postępowania: rumuński

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 95 z 28.02.2022.

Postanowienie prezesa szóstej izby Trybunału z dnia 15 maja 2023 r. – Komisja Europejska/Rumunia

(Sprawa C-69/22) ⁽¹⁾

(2023/C 321/54)

Język postępowania: rumuński

Prezes szóstej izby Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 25.04.2022.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 23 maja 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Frankfurt am Main – Niemcy) – flightright GmbH/TAP Portugal

(Sprawa C-52/23, flightright) ⁽¹⁾

(2023/C 321/55)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 164 z 08.05.2023.

SĄD

Postanowienie prezesa Sądu z dnia 14 lipca 2023 r. – VC/EU-OSHA

(Sprawa T-126/23 R)

[Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Zamówienia publiczne – Wykluczenie z postępowań o udzielenie zamówienia publicznego i przyznawania subwencji finansowanych z budżetu ogólnego Unii i EFR na okres dwóch lat – Publikacja informacji mających znaczenie dla tego wykluczenia – Wniosek o zawieszenie wykonania – Pilny charakter – Fumus boni iuris – Wyważenie interesów]

(2023/C 321/56)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: VC (przedstawiciele: J. Rodríguez Cárcamo i S. Centeno Huerta, adwokaci)

Strona pozwana: Europejska Agencja Bezpieczeństwa i Zdrowia w Pracy

Przedmiot

We wniosku opartym na art. 278 i 279 TFUE skarżąca domaga się zawieszenia wykonania decyzji 2023/01 Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa i Zdrowia w Pracy (EU-OSHA), z dnia 13 stycznia 2023 r., w sprawie wykluczenia jej z udziału w postępowaniach o udzielenie zamówień publicznych oraz postępowaniach dotyczących dotacji, cen, zamówień publicznych i instrumentów finansowych objętych budżetem ogólnym Unii Europejskiej, jak również postępowaniach z zakresu zamówień publicznych odnoszących się do Europejskiego Funduszu Rozwoju objętych rozporządzeniem Rady (UE) 2018/1877.

Sentencja

- 1) Zawiesza się wykonanie decyzji 2023/01 Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa i Zdrowia w Pracy (EU-OSHA), z dnia 13 stycznia 2023 r., w sprawie wykluczenia jej z udziału w postępowaniach o udzielenie zamówień publicznych oraz postępowaniach dotyczących dotacji, cen, zamówień publicznych i instrumentów finansowych objętych budżetem ogólnym Unii Europejskiej, jak również postępowaniach z zakresu zamówień publicznych odnoszących się do Europejskiego Funduszu Rozwoju objętych rozporządzeniem Rady (UE) 2018/1877, w zakresie w jakim decyzja ta stanowi w art. 4 publikację na stronie internetowej Komisji Europejskiej niektórych informacji mających znaczenie dla wykluczenia udziału VC w tych postępowaniach.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Postanowienia z dnia 13 marca 2023 r., VC/EU-OSHA (T-126/23 R), zostaje uchylone.
- 4) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2023 r. – Semedo/Parlament

(Sprawa T-349/23)

(2023/C 321/57)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Monica Semedo (Grevenmacher, Luksemburg) (przedstawiciele: T. Bontinck, A. Guillerme, L. Burguin i L. Marchal, adwokaci)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 17 kwietnia 2023 r. stanowiącej, że zachowania zarzucane M. Semedo, powołane przez [poufne] ⁽¹⁾ mają znamiona mobbingu w rozumieniu art. 12a ust. 3 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 17 kwietnia 2023 r. nakładającej na M. Semedo karę w postaci utraty prawa do diety za pobyt na okres 10 dni, nałożonej na podstawie przywołanej decyzji;
- stwierdzenie nieważności art. 9 ust. 5 decyzji prezydium z dnia 2 lipca 2018 r. w sprawie funkcjonowania komitetu doradczego rozpatrującego skargi dotyczące nękania psychicznego lub molestowania seksualnego z udziałem posłów do Parlamentu Europejskiego, oraz trybu rozpatrywania tych skarg w zakresie w jakim uniemożliwia on osobom objętym dochodzeniem bycia wysłuchanym w obecności osoby przez nich wskazanej lub przynajmniej ich adwokata;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym i prawa do obrony. Skarżąca podnosi, że zaskarżone decyzje nie zostały przyjęte przez przewodniczącą Parlamentu Europejskiego w warunkach gwarantujących jej bycie wysłuchaną i wykonanie jej praw do obrony w postępowaniu przed komitetem doradczym rozpatrującym skargi dotyczące molestowania w sprawach dotyczących posłów do Parlamentu Europejskiego (zwanego dalej: „komitetem doradczym”) i przed przewodniczącą Parlamentu. Skarżąca podnosi ponadto, że art. 9 ust. 5 decyzji z dnia 2 lipca 2018 r. w sprawie funkcjonowania komitetu doradczego oraz trybu rozpatrywania tych skarg jest niezgodny z prawem w zakresie w jakim uniemożliwia on osobom objętym dochodzeniem bycia wysłuchanym w obecności osoby przez nich wskazanej lub przynajmniej ich adwokata.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie, ze względu na to, że decyzja stwierdzająca, że zachowania M. Semedo mają znamiona mobbingu jest obarczona oczywistym błędem w ocenie, ponieważ zarzucane zachowania nie spełniają kryteriów przewidzianych w art. 12a ust. 3 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dane poufne utajnione.

Skarga wniesiona w dniu 2 lipca 2023 r. – Verdeja Muñiz/EBC

(Sprawa T-352/23)

(2023/C 321/58)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Pedro Verdeo Muñiz (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: F. Verdeja González, adwokat)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności wszystkich decyzji Europejskiego Banku Centralnego (zwanego dalej „EBC”) od dnia 21 lipca 2022 r. do dnia 15 czerwca 2023 r. z racji podwyższenia Euribor i interwencji na rynku finansowym i hipotecznym bez ochrony skarżącego jako dłużnika;

- zobowiązanie EBC do podjęcia środków podatkowych w celu utrzymania Euribor mającego zastosowanie do długu hipotecznego skarżącego na poziomie sprzed wydania decyzji z dnia 14 kwietnia 2022 r.; obciążenie go kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżący podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący uzasadnienia prawnego, zgodnie z którym skarżący nie może i nie powinien skarżyć decyzji EBC.
2. Zarzut drugi dotyczący uzasadnienia prawnego, zgodnie z którym EBC nie może powodować wzrostu cen, wbrew art. 282 ust. 2 TFUE.
3. Zarzut trzeci dotyczący uzasadnienia prawnego, zgodnie z którym EBC nie powinien naruszać swobody rynku w rozumieniu art. 127 ust. 1 TFUE.
4. Zarzut czwarty dotyczący uzasadnienia prawnego, zgodnie z którym EBC powinien podjąć skuteczne środki ochrony przed wzrostem Euribor.

Skarga wniesiona w dniu 4 lipca 2023 r. – YH/EBC

(Sprawa T-366/23)

(2023/C 321/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: YH (przedstawiciele: J. Lehnhardt, R. Hübner i A. Walter, adwokaci)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Rada

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji EBC z dnia 5 maja 2023 r. (ECB-SSM-2023-DE-12 QLF-2022-0054, QLF-2023-0020, QLF-2023-0021), która sprzeciwia się nabyciu przez skarżącą znacznego pakietu akcji M.M. Warburg & Co (AG & Co.) Kommanditgesellschaft auf Aktien, M.M. Warburg & CO Hypothekenbank Aktiengesellschaft and Marcard, Stein & Co AG;
- obciążenie EBC kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasad procedury oceny znacznego pakietu akcji.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez EBC istotnych wymogów proceduralnych, a mianowicie: (i) prawa do bycia wysłuchanym z uwzględnieniem okoliczności faktycznych, co do których skarżący nie mógł się wypowiedzieć przed wydaniem decyzji, oraz (ii) obowiązku uzasadnienia decyzji odmownej [art. 41 ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 31, 33 ust. 1 i 2) rozporządzenia Europejskiego Banku Centralnego (UE) nr 468/2014 ⁽¹⁾ oraz art. 22 ust. 1 akapit pierwszy i art. 22 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013 ⁽²⁾].

3. Zarzut trzeci dotyczący niezbadania istotnych okoliczności faktycznych i braku wydania decyzji na wystarczająco solidnej podstawie faktycznej.
4. Zarzut czwarty dotyczący błędnej wykładni i błędnego zastosowania przez EBC pojęcia „znacznego pakietu akcji” poprzez błędne obliczenie i przypisanie praw głosu i udziałów w kapitale oraz poprzez błędną ocenę faktów z tym związanych.
5. Zarzut piąty dotyczący błędnej wykładni i błędnego zastosowania przez EBC kryteriów oceny określonych w art. 23 ust. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE⁽¹⁾ oraz niemieckich przepisów transponujących zawartych w § 2c ust. 1 lit. b zdanie 1 Kreditwesengesetz (niemieckiej ustawy o bankach).
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności praw strony skarżącej do życia rodzinnego i małżeństwa (art. 7, 9 i 33), zasady niedyskryminacji (art. 21), domniemania niewinności (art. 48) i prawa własności (art. 17).
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.

-
- (¹) Rozporządzenie UE nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (rozporządzenie ramowe w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego) (Dz.U. 2014, L 141, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013 L 287, s. 63).
- (³) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. 2013, L 176, s. 338).

Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2023 r. – Mincu Pătrașcu Brâncuși/Prokuratura Europejska

(Sprawa T-385/23)

(2023/C 321/60)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Constantin Mincu Pătrașcu Brâncuși (Bukareszt, Rumunia) (przedstawiciel: adwokat A. Șandru)

Strona pozwana: Prokuratura Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji o odesłaniu sprawy oraz jej częściowym umorzeniu wydanej przez stałą izbę Prokuratury Europejskiej w dniu 8 grudnia 2022 r. w sprawie EPPO nr I.130/2021, na mocy której Prokuratura Europejska postanowiła skierować do sądu sprawę, w której skarżący jest stroną oskarżoną, w zakresie w jakim stała izba nie składa się z minimalnej liczby prokuratorów europejskich wymaganej przez prawo Unii oraz że naruszone zostały przepisy dotyczące składu stałych izb uregulowane w art. 10 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r.;
- [skarżący] podnosi zarzut niezgodności z prawem regulaminu wewnętrznego Prokuratury Europejskiej ze względu na to, że jest on sprzeczny z art. 10 rozporządzenia w sprawie EPPO oraz zarzut niezgodności z prawem przepisów regulaminu wewnętrznego Prokuratury Europejskiej, które są sprzeczne z TFUE i Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 10 ust. 1 rozporządzenia w sprawie EPPO poprzez wydanie zaskarżonej decyzji.

Zaskarżona decyzja sądu nr 10 została zasadniczo wydana z naruszeniem art. 10 rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażającego wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej („EPPO”), które w odniesieniu do składu sądu nakłada obowiązek posiadania dwóch stałych członków wraz z prezesem sądu.

2. Zarzut drugi dotyczący niezgodności z prawem regulaminu wewnętrznego Prokuratury Europejskiej.

Mając na uwadze, że według Prokuratury Europejskiej wystarczy, aby przy wydawaniu zaskarżonej decyzji sądu przestrzegano przepisów art. 23 ust. 5 regulaminu wewnętrznego Prokuratury Europejskiej, skarżący podniósł na podstawie art. 277 TFUE zarzut niezgodności z prawem owego przepisu regulaminu wewnętrznego, ponieważ jest on sprzeczny z art. 10 ust. 1 rozporządzenia w sprawie EPPO, który nie zezwala na odstępstwa.

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2023 r. – Teva/Komisja

(Sprawa T-393/23)

(2023/C 321/61)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Teva GmbH (Ulm, Niemcy) (przedstawiciele: Z. West, S. Love i G. Morgan, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez skarżącą jest dopuszczalna i zasadna;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji z dnia 2 maja 2023 r. (opublikowanej w maju 2023 r.) zmieniającej pozwolenie na dopuszczenie do obrotu udzielone decyzją C(2014) 601 (final) dla produktu leczniczego stosowanego u ludzi „Tecfidera – Fumaran dimetylu”, a także wszelkich późniejszych decyzji w zakresie, w jakim utrwalają lub zastępują one tę decyzję, w tym jakichkolwiek następczych działań regulacyjnych w zakresie, w jakim dotyczą one strony skarżące;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut, oparty na twierdzeniu, że Komisja Europejska nie dochowała prostego terminu do spełnienia istotnego wymogu, niezbędnego do uzyskania przedłużenia ochrony rynkowej na podstawie art. 14 ust. 11 rozporządzenia (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (1):

- przedłużenie ochrony obrotu do jedenastu lat może zostać przyznane, jeżeli pozwolenie na nową wskazówkę terapeutyczną zostało wydane podczas pierwszych ośmiu lat od udzielenia pozwolenia na dopuszczenie do obrotu;
- Biogen powinien był uzyskać pozwolenie na nową wskazówkę podczas pierwszych ośmiu lat od udzielenia pozwolenia na dopuszczenie do obrotu dla produktu Tecfidera;
- pozwolenie na dopuszczenie do obrotu dla produktu Tecfidera zostało wydane w dniu 30 stycznia 2014 r. i stało się skuteczne z dniem 3 lutego 2014 r. Jednakże decyzja Komisji o udzieleniu pozwolenia na nową wskazówkę terapeutyczną została wydana dopiero w dniu 13 maja 2022 r. (ponad trzy miesiące po zakończeniu pierwszego ośmioletniego okresu);

- produkt Tecfidera nie powinien zatem korzystać z wyłączności handlowej przez dodatkowy okres jednego roku, ponieważ Biogen nie spełnił wymogów przewidzianych w art. 14 ust. 1.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiające wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiające Europejską Agencję Leków (Dz.U. 2004, L 136, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2023 r. – Klein/Komisja

(Sprawa T-394/23)

(2023/C 321/62)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Christoph Klein (Großmain, Austria) (przedstawiciel: H.-J. Ahlt, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji C(2023) 2961 final z dnia 28 kwietnia 2023 r. zatytułowanej „Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 28 kwietnia 2023 r. dotycząca środka zakazującego wprowadzania do obrotu wyrobu medycznego »Inhaler Broncho-Air« produkowanego przez Primed Halberstadt Medizintechnik GmbH w imieniu Broncho-Air Medizintechnik AG”;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez decyzję istotnych wymogów proceduralnych, a mianowicie:

- powiadamiania państw członkowskich zgodnie z art. 8 ust. 3 i 4 dyrektywy 93/42/EWG ⁽¹⁾, ponieważ przez 25-letni okres trwania procedury ochronnej nigdy nie było udziału państw członkowskich;
- obowiązku uzasadnienia na podstawie art. 296 TFUE.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez decyzję traktatów lub obowiązujących norm prawnych, a mianowicie:

- art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej ⁽²⁾, ze względu na to, że decyzja narusza prawo do bycia wysłuchanym, ponieważ pomija argumentację skarżącego w procedurze ochronnej i nie jest odpowiednio uzasadniona;
- zasadę proporcjonalności, jako że pozwana nie dokonała oceny zakazu i pominęła argumenty strony skarżącej dotyczące jego produktu. Środek nie jest ani właściwy, ani konieczny.

3. Zarzut trzeci dotyczący nadużycia władzy, ponieważ w swojej decyzji pozwana nie dąży do prawnie uzasadnionego celu.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/42/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotycząca wyrobów medycznych (Dz.U. L 169, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. 2012, C 326, s. 391.

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2023 r. – BAWAG PSK/SRB

(Sprawa T-410/23)

(2023/C 321/63)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: BAWAG PSK Bank für Arbeit und Wirtschaft und Österreichische Postsparkasse AG (Wiedeń, Austria)
(przedstawiciele: F. Kruis i N. Bartmann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (Single Resolution Board – SRB)

Żądania:

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez SRB w dniu 2 maja 2023 r. (dokument nr SRB/ES/2023/23) w sprawie obliczenia składek ex ante na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji za 2023 r. wraz z załącznikami w zakresie, jakim dotyczą one skarżące;
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skargę swą skarżąca opiera na ośmiu zarzutach.

1. Zarzut pierwszy: W decyzji z dnia 2 maja 2023 r. i załącznikach do niej dopuszczono się naruszenia art. 70 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 806/2014⁽¹⁾, ze względu na to, że nie uwzględniono określonych w tym rozporządzeniu ograniczeń, zgodnie z którymi podlegające rocznemu dostosowaniu składki uiszczane przez wszystkie instytucje finansowe nie mogą przekraczać 12,5 % rocznego poziomu docelowego.
2. Zarzut drugi: Decyzja z dnia 2 maja 2023 r. i załączniki do niej są niezgodne z prawem, ponieważ naruszają art. 6, 7 i 20 ust. 1 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63⁽²⁾ ze względu na to, że pozwana nie uwzględniła ani wskaźnika ryzyka związanego z minimalnym wymogiem w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych („MREL”), ani wskaźników ryzyka związanych ze stopniem złożoności („complexity”) i możliwością restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji („resolvability”).
3. Zarzut trzeci: Decyzja z dnia 2 maja 2023 r. i załączniki do niej są niezgodne z prawem, ponieważ art. 20 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 powinno się interpretować w taki sposób, że nieuwzględnienie (częściowych) wskaźników ryzyka związanych ze złożonością i z możliwością przeprowadzenia skutecznej restrukturyzacji i uporządkowanej jest dopuszczalne. Z tego względu art. 20 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 narusza art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE⁽³⁾ i art. 70 ust. 2 zdanie 2 lit. b) rozporządzenia (UE) 806/2014. To naruszenie prawa stanowi też podstawę, na której oparta została decyzja z dnia 2 maja 2023 r.
4. Zarzut czwarty: Decyzja z dnia 2 maja 2023 r. i załączniki do niej naruszają art. 6 ust. 4, art. 9 ust. 1, 2 i nast. wraz z załącznikiem 1 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63, gdyż, wbrew art. 6 ust. 4 tego rozporządzenia, uwzględniono w nich nie udziały w kredytach międzybankowych i depozytach międzybankowych w UE, tylko te udziały określone w państwach członkowskich w ramach unii bankowej.

5. Zarzut piąty: Decyzja z dnia 2 maja 2023 r. i załączniki do niej są sprzeczne z prawem także dlatego, że SRB błędnie obliczyła składkę skarżącej pod względem materialnym.
6. Zarzut szósty: Decyzja z dnia 2 maja 2023 r. i załączniki do niej naruszają istotne wymogi proceduralne w rozumieniu art. 263 akapit drugi TFUE.
7. Zarzut siódmy: Decyzja z dnia 2 maja 2023 r. i załączniki do niej naruszają przewidziane w art. 47 ust. 1 karty praw podstawowych Unii Europejskiej⁽⁴⁾ prawo do skutecznego środka prawnego ze względu na to, że przeprowadzenie skutecznej kontroli sądowej materialnej prawidłowości decyzji jest praktycznie niemożliwe ze względu na niespełnienie jednego z przewidzianych w art. 41 ust. 2 lit. c) karty wymogów wystarczającego uzasadnienia.
8. Zarzut ósmy: Decyzja z dnia 2 maja 2023 r. i załączniki do niej są sprzeczne z prawem i naruszają przysługujące skarżącej prawa ze względu na to, iż przepisy prawa, na których oparta została ta decyzja, art. 70 ust. 2 zdanie 2 rozporządzenia (UE) 806/2014 i art. 103 ust. 2 dyrektywy 2014/59/UE są same sprzeczne z prawem, gdyż przewidują one przeprowadzenie oceny porównawczej danych instytucji finansowych, która dotyczyłaby informacji objętych tajemnicą bankową, efektem czego przysługujące tym instytucjom prawo do skutecznej ochrony prawnej byłoby już z góry wyłączone.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014 L 225, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

⁽⁴⁾ Dz.U. 2012, C 326, s. 391.

Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2023 r. – Nordea Bank/SRB

(Sprawa T-412/23)

(2023/C 321/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nordea Bank Oyj (Helsinki, Finlandia) (przedstawiciele: H. Berger, M. Weber i D. Schoo, lawyers)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (Single Resolution Board – SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez SRB w dniu 2 maja 2023 r., dokument nr SRB/ES/2023/23, wraz z załącznikami I, II i III, w zakresie, jakim dotyczą one w jakim dotyczą one składek uiszczonych przez skarżącą ex-ante;

— obciążenie SRB kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut, twierdząc, że SRB dopuściła się naruszenia art. 70 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 ⁽¹⁾ ze względu na niezastosowanie wiążącego pułapu 12,5 % do poziomu docelowego przy określaniu poziomu docelowego na 2023 r.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014 L 225, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2023 r. – Nordea Kiinnitysluottopankki/SRB

(Sprawa T-413/23)

(2023/C 321/65)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nordea Kiinnitysluottopankki Oyj (Helsinki, Finlandia) (przedstawiciele: H. Berger, M. Weber i D. Schoo, lawyers)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (Single Resolution Board – SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez SRB w dniu 2 maja 2023 r., dokument nr SRB/ES/2023/23, wraz z załącznikami I, II i III, w zakresie, jakim dotyczą one w jakim dotyczą one składek uiszczonych przez skarżącą ex-ante;
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut, twierdząc, że SRB dopuściła się naruszenia art. 70 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 ⁽¹⁾ ze względu na niezastosowanie wiążącego pułapu 12,5 % do poziomu docelowego przy określaniu poziomu docelowego na 2023 r.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014 L 225, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2023 r. – Nordea Rahoitus Suomi/SRB

(Sprawa T-414/23)

(2023/C 321/66)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nordea Rahoitus Suomi Oy (Helsinki, Finlandia) (przedstawiciele: H. Berger, M. Weber i D. Schoo, lawyers)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (Single Resolution Board – SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez SRB w dniu 2 maja 2023 r., dokument nr SRB/ES/2023/23, wraz z załącznikami I, II i III, w zakresie, jakim dotyczą one w jakim dotyczą one składek uiszczonych przez skarżącą ex-ante;
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut, twierdząc, że SRB dopuściła się naruszenia art. 70 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 ⁽¹⁾ ze względu na niezastosowanie wiążącego pułapu 12,5 % do poziomu docelowego przy określaniu poziomu docelowego na 2023 r.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014 L 225, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 19 lipca 2023 r. – Kiene i in./Parlament i Rada

(Sprawa T-419/23)

(2023/C 321/67)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Lorenz Kiene (Hoya, Niemcy), Classic Tankstellen GmbH & Co. KG (Hoya), eFuel GmbH (Hoya), eFuel Projektentwicklung GmbH (Hoya) (przedstawiciele: adwokaci A. Dlouhy, E. Macher i M. Soppe)

Strona pozwana: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 lit. a)–d) rozporządzenia (UE) 2023/851;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W odniesieniu do kontekstu skargi skarżący, którzy prowadzą działalność w dziedzinie rozwoju, produkcji i dystrybucji paliw syntetycznych dla transportu drogowego neutralnych pod względem emisji CO₂, podnoszą, że zaskarżone przepisy, które zaostrzają wartości emisji CO₂ floty nowych samochodów osobowych producentów samochodów osobowych i lekkich pojazdów użytkowych w Unii w okresie do 2035 roku, opierają się na pomiarze emisji CO₂ wyłącznie na wydechu pojazdu w ruchu. Nie uwzględniono zatem bez uzasadnienia wszystkich emisji pochodzących z produkcji, dystrybucji, użytkowania i usuwania produktu poza ruchem pojazdu. Nie uwzględnia to częściowo wysokich poziomów emisji zwłaszcza w przypadku produkcji pojazdów na akumulatory elektryczne, a z drugiej strony nie bierze pod uwagę faktu, że przy produkcji neutralnych pod względem emisji CO₂ paliw syntetycznych wykorzystuje się CO₂ pochodzący z atmosfery lub niemożliwe do uniknięcia gazy spaliny, które w przeciwnym razie zostałyby wprowadzone do atmosfery, a spalanie jedynie ponownie uwalnia ten CO₂ związany podczas produkcji.

Na poparcie skargi skarżący podnoszą siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy: Naruszenie podstawowego prawa skarżących do wolności prowadzenia działalności gospodarczej [art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej ⁽¹⁾] (zwanej dalej „kartą”).
2. Zarzut drugi: Naruszenie przysługującego skarżącym podstawowego prawa własności (art. 17 karty) poprzez faktyczną deprecjację ich wcześniejszych inwestycji.
3. Zarzut trzeci: Naruszenie podstawowego prawa skarżących do równości wobec prawa (art. 20 karty), ponieważ bez obiektywnego powodu paliwa neutralne pod względem emisji CO₂ są traktowane (i) w sposób odmienny od elektrycznej energii doładowania pojazdów na akumulatory elektryczne oraz (ii) w taki sam sposób jak paliwa kopalne.
4. Zarzut czwarty: Naruszenie ochrony środowiska naturalnego na podstawie art. 37 karty, ponieważ nie uwzględnia się zanieczyszczeń powstających w cyklu życia pojazdów, a brak otwarcia na technologię prowadzić będzie do wzrostu zanieczyszczeń.
5. Zarzut piąty: Naruszenie zasady proporcjonalności, o której mowa w art. 5 ust. 4 TUE, ze względu na to, że zaskarżone przepisy są nieodpowiednie, niekonieczne i nieproporcjonalne do osiągnięcia zamierzonego przez Unię zmniejszenia emisji CO₂.
6. Zarzut szósty: Naruszenie wymogów polityki Unii w dziedzinie środowiska naturalnego zgodnie z art. 191 TFUE, ponieważ bez uzasadnienia zanieczyszczenia środowiska nie są uwzględniane przez cykl życia pojazdów, nie są zwalczane u źródła i nie na podstawie zasady „zanieczyszczający płaci”, lecz ostatecznie przeniesione zostają do poza Unię.
7. Zarzut siódmy: Naruszenie obowiązku uzasadnienia wynikającego z art. 296 akapit drugi TFUE ze względu na to, że przyjęte w zaskarżonych przepisach podejście do regulacji, które stanowi odstępstwo od innych uregulowań Unii, nie zostało uzasadnione przez prawodawcę.

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, C 326, s. 391.

Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2023 r. – PlanetArt/EUIPO – Free (FreePrints)

(Sprawa T-424/23)

(2023/C 321/68)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: PlanetArt LLC (Wilmington, Delaware, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: M. Schaffner, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Free (Paryż, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny kolorowy unijny znak towarowy zawierający element słowny „FreePrints” – zgłoszenie nr 18 084 906

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 25 maja 2023 r. w sprawie R 407/2022-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- oddalenie sprzeciwu nr B 3 101 722 uwzględnionego przez Wydział Sprzeciwów EUIPO 25 stycznia 2022 r.;
- w konsekwencji czego umożliwienie rejestracji dopuszczenie do rejestracji zgłoszenia znaku towarowego FreePrints nr 18 084 906;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania przed Sądem i przed EUIPO (Izba Odwoławcza i Wydział Sprzeciwów) w szczególności koniecznymi wydatkami poniesionymi przez wnioskodawczynię.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2023 r. – Consejo Regulador „Aceite de Jaén”/EUIPO – Agrícola La Loma (VEGA DEL OBISPO BIO Jaén PRODUCTOS ECOLÓGICOS)

(Sprawa T-425/23)

(2023/C 321/69)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Consejo Regulador de la Indicación Geográfica Protegida „Aceite de Jaén” (Mengíbar, Hiszpania) (przedstawiciel: F. Muñoz Calvo, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Agrícola La Loma S. Coop. Andaluza (Torreblascopedro, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny znak towarowy VEGA DEL OBISPO BIO Jaén PRODUCTOS ECOLÓGICOS – Unijny znak towarowy nr 18 326 674

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie R 1119/2022-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- przekazanie sprawy Izbie Odwoławczej do ponownego rozpoznania w celu wydania zgodnie z prawem decyzji stwierdzającej częściową nieważność prawa do spornego znaku towarowego;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie zasady kontryktoryjności i pozbawienie strony skarżącej możliwości obrony;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. f) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 ze względu na naruszenie porządku publicznego Unii poprzez uchybienie europejskim przepisom dotyczącym sprzedaży detalicznej oliwy z oliwek;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. g) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 ze względu na ryzyko wprowadzenia w błąd związane ze spornym znakiem towarowym;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. j) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 w wyniku naruszenia wspólnotowego systemu prawnego dotyczącego chronionych nazw geograficznych.

Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2023 r. – Chiquita Brands/EUIPO – Compagnie financière de participation (Przedstawienie niebiesko-żółtego owalu)

(Sprawa T-426/23)

(2023/C 321/70)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Chiquita Brands LLC (Fort Lauderdale, Floryda, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: R. Dissmann i L. Jones, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Compagnie financière de participation (Marsylia, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy (Przedstawienie niebiesko-żółtego owalu) – unijny znak towarowy nr 7 497 191

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 maja 2023 r. w sprawie R 2243/2021-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i oddalenie wniosku o unieważnienie prawa do znaku w zakresie, w jakim sporny znak towarowy został unieważniony;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w postępowaniu przed EUIPO.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 4 i art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 w odniesieniu do samoistnego charakteru odróżniającego spornego znaku towarowego;

- Naruszenie art. 7 ust. 3 i art. 59 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 w odniesieniu do charakteru odróżniającego uzyskanego przez sporny znak towarowy.

Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2023 r. – Hofstede Insights/EUIPO – Geert Hofstede (HOFSTEDE INSIGHTS)

(Sprawa T-429/23)

(2023/C 321/71)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Hofstede Insights Oy (Helsinki, Finlandia) (przedstawiciel: A. Sevillano Orbegozo, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Geert Hofstede BV (Meppel, Niderlandy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „HOFSTEDE INSIGHTS” – unijny znak towarowy nr 18 338 780

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 28 kwietnia 2023 r. w sprawie R 2128/2022-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2023 r. – Universität Koblenz/EACEA

(Sprawa T-432/23)

(2023/C 321/72)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Universität Koblenz (przedstawiciele: R. Di Prato i C. von der Lühse, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Europejska Agencja Wykonawcza ds. Edukacji i Kultury (European Education and Culture Executive Agency – EACEA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że podniesione pismem pozwanej z dnia 12 maja 2023 r., opatrzonym sygnaturą akt 530181(2012–3028)23D001392, roszczenia zwrotu dotyczące Grant Agreement 2012–3028 w kwocie 197 216,97 EUR nie istnieją;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi, że, pomimo przedłożenia odpowiednich dowodów, nie uznano w pełni kosztów podlegających zwrotowi. Część przedstawionych przez skarżącą uwag i dowodów nie została poddana dogłębnej ocenie. Postawione przez pozwaną wymogi odnoszące się do przedstawienia dowodów są zdaniem skarżącej zbyt rygorystyczne i rozmiągają się z sensem i celem uregulowań Grant Agreement, którego dotyczy niniejsza skarga.

Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2023 r. – Webedia Gaming/EUIPO (GamePro)

(Sprawa T-433/23)

(2023/C 321/73)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Webedia Gaming GmbH (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: O. Spieker, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego „GamePro” – zgłoszenie nr 18 181 227

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 24 maja 2023 r. w sprawie R 1246/2022-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim oddalono w niej odwołanie;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - Naruszenie art. 7 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2023 r. – Almaghout/Rada**(Sprawa T-437/23)**

(2023/C 321/74)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Hala Almaghout (przedstawiciele: M. Lester i M. Birdling, Barristers oraz G. Symeonidis, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji (WPZiB) 2023/1035 z dnia 25 maja 2023 r. ⁽¹⁾ pozostawiającej nazwisko skarżące w załączniku I do decyzji 2013/255/WPZiB ze zmianami i załączniku II do rozporządzenia Rady (UE) nr 36/2012 z dnia 18 stycznia 2012 r. ze zmianami (Zakwestionowane Środki), w zakresie w jakim dotyczą skarżące.
- obciążenie Rady jej kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi, że objęcie jej zakwestionowanymi środkami jest wynikiem popełnienia przez Radę oczywistego błędu w ocenie. W szczególności nie jest ona już członkiem rodziny Makhoul, nie ma powiązań z reżimem syryjskim, nie ma na nią żadnego wpływu i że z jej osobą nie wiąże się ryzyko omijania środków ograniczających. Wbrew uzasadnieniu podanemu jako podstawa do wpisania jej do wykazu środków ograniczających UE wobec Syrii, nie ma ryzyka w jej przypadku, że jakiegokolwiek odziedziczone mienie zostanie wykorzystane do wspierania działalności reżimu syryjskiego, stanie się jego własnością.

⁽¹⁾ Dz.U. 2023, L 139, s. 49.

Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2023 r. – Lotum one/EUIPO – Playtika Santa Monica (WORDBLITZ)**(Sprawa T-438/23)**

(2023/C 321/75)

*Język skargi: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Lotum one GmbH (Bad Nauheim, Niemcy) (przedstawiciel: T. Hogh Holub, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą: Playtika Santa Monica, LLC (Henderson, Nevada, Stany Zjednoczone Ameryki)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego WORDBLITZ – zgłoszenie nr 18 024 980

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 27 marca 2023 r. w sprawie R 1682/2021-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty:

Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2023 r. – Marcandita/EUIPO – Euronext (bnext)

(Sprawa T-439/23)

(2023/C 321/76)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Marcandita, SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: J. Gracia Alberó and E. Cebollero González, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Euronext NV (Amsterdam, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „bnext” – zgłoszenie nr 18 309 107

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 28 kwietnia 2023 r. w sprawie R 2111/2022-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami przedmiotowego postępowania przed Sądem i obciążenie interwenienta kosztami wynikającymi z postępowania przed Wydziałem Sprzeciwów i Czwartą Izbą Odwoławczą EUIPO.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2023 r. – Berlin Hyp/SRB**(Sprawa T-440/23)**

(2023/C 321/77)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Berlin Hyp AG (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: H. Berger, M. Weber i D. Schoo)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (Single Resolution Board – SRB)

Żądania:

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności wydanej przez SRB decyzji z dnia 2 maja 2023 r. w sprawie obliczenia składek ex ante na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji za 2023 r. (SRB/ES/2023/23) wraz z jej załącznikami w zakresie, w jakim decyzja ta wraz z załącznikami I, II i III dotyczy składki skarżącej; oraz
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Tytułem ewentualnym, na wypadek, gdyby Sąd uznał, że zaskarżona decyzja nie istnieje w obrocie prawnym ze względu na użycie przez pozwaną niewłaściwego języka urzędowego i że w związku z tym skarga o stwierdzenie nieważności jest niedopuszczalna ze względu na brak przedmiotu sporu, skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że zaskarżona decyzja nie istnieje w obrocie prawnym;
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skargę swą skarżąca opiera na dziewięciu zarzutach.

1. Zarzut pierwszy: w decyzji dopuszczono się naruszenia art. 81 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 ⁽¹⁾ w związku z art. 3 rozporządzenia nr 1 ⁽²⁾ ze względu na to, że nie została ona zredagowana w wybranym przez skarżącą języku niemieckim.
2. Zarzut drugi: w decyzji dopuszczono się naruszenia obowiązku uzasadnienia, który został przewidziany w art. 296 Abs. 2 TFUE i art. 41 ust. 1, 2 lit. c) karty praw podstawowych Unii Europejskiej ⁽³⁾ oraz przewidzianego w art. 47 ust. 1 tej karty prawa do skutecznej ochrony prawnej ponieważ, ze względu na braki w uzasadnieniu, przeprowadzenie kontroli sądowej decyzji jest praktycznie niemożliwe.
3. Zarzut trzeci: w decyzji dopuszczono się naruszenia art. 69, 70 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 oraz art. 16, 17, 41 i 53 karty ze względu na to, że pozwana błędnie ustaliła w niej roczny poziom docelowy; tytułem ewentualnym skarżąca podnosi, że art. 69 i 70 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 narusza przepis prawa wyższego rzędu.
4. Zarzut czwarty: art. 7 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 ⁽⁴⁾ narusza przepis prawa wyższego rzędu, ponieważ przepis ten dopuszcza obiektywnie niewłaściwe i nieproporcjonalne rozróżnienie między członkami instytucjonalnego systemu ochrony („IPS”) oraz relatywizację wskaźnika IPS.
5. Zarzut piąty: tytułem ewentualnym skarżąca podnosi, że w decyzji dopuszczono się, w zakresie dotyczącym ustalenia wskaźnika IPS, naruszenia wymogów określonych w mającym zastosowanie prawie pierwotnym i wtórnym.

6. Zarzut szósty: art. 6 i załącznik I etap 2 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 naruszają przepis prawa wyższego rzędu, ponieważ w przepisie tym nie uwzględniono zasad wynikających z orzecznictwa zapoczątkowanego wyrokiem w sprawie Meroni ⁽⁵⁾, a Komisja przekroczyła przekazane jej uprawnienia, a także ze względu na to, że naruszają one wymóg obliczania składek w sposób adekwatny do ryzyka, zasadę proporcjonalności i wymóg pełnego uwzględnienia okoliczności faktycznych.
7. Zarzut siódmy: tytułem ewentualnym skarżący podnosi, że decyzja narusza art. 16, 20 i 52 karty oraz zasadę proporcjonalności ze względu na to, iż, w zakresie dotyczącym określenia wskaźników ryzyka wchodzących w skład elementu ryzyka IV, opiera się ona na oczywistych błędach w ocenie.
8. Zarzut ósmy: w decyzji dopuszczono się naruszenia art. 16, 20, 41 i 52 karty oraz zasadę proporcjonalności, jak również prawo do dobrej administracji ze względu na to, że błędnie określono w niej korektę ryzyka.
9. Zarzut dziewiąty: art. 20 ust. 1 zdanie pierwsze i drugie rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 narusza przepis prawa wyższego rzędu ze względu na to, że ustalono w nim, iż jeden czy też kilka ze wskaźników ryzyka nie będą stosowane przez czas nieokreślony w zakresie, w jakim zawsze, kiedy zajdzie taka potrzeba, wymagane informacje nie będą podlegać wymogowi dotyczącemu sprawozdawczości nadzorczej.

-
- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 225, s. 1).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Rady nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 17, s. 401).
- ⁽³⁾ Dz.U. 2012, C 326, s. 391.
- ⁽⁴⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).
- ⁽⁵⁾ Wyrok z dnia 13 czerwca 1958 r., Meroni/Wysoka Władza, 10/56, EU:C:1958:8.

Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2023 r. – Certinvest/EUIPO – Kiddinx Studios (Tina)

(Sprawa T-444/23)

(2023/C 321/78)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Certinvest SRL (Pântășești, Rumunia) (przedstawiciel: I. Speciac, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Kiddinx Studios GmbH (Berlin, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Tina – zgłoszenie nr 18 271 155

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 17 maja 2023 r. w sprawie R 1979/2022-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji poprzez uwzględnienie odwołania wniesionego przez stronę skarżącą od decyzji Wydziału Sprzeciwów i w konsekwencji zobowiązanie EUIPO do dalszego prowadzenia postępowania w sprawie rejestracji spornego znaku towarowego dla wszystkich towarów i usług.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2023 r. – UniCredit Bank/SRB**(Sprawa T-446/23)**

(2023/C 321/79)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: UniCredit Bank AG (Monachium, Niemcy) (przedstawiciele: F. Kruis i N. Bartmann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (Single Resolution Board – SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności wydanej przez SRB decyzji z dnia 2 maja 2023 r. w sprawie obliczenia składek ex ante na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji za 2023 r. (SRB/ES/2023/23) wraz z jej załącznikami w zakresie, w jakim decyzja ta wraz z załącznikami dotyczy skarżącej; oraz
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów, które są identyczne jak zarzuty podniesione w sprawie T-410/23, BAWAG PSK/SRB.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL